

EKİM 2022-İKİNCİ DEVRE-SAYI:8-FİYAT:20 ₺

aylıkbaran

fikir ve aksiyon gazetesi

DEMOKRASİ

bu sapiğın oyuyla anadolu insanının oyu bir!

VELEV Kİ
İBNEYİZ

MEVLÜT KOÇ | KÂZIM ALBAY | İBRAHİM TATLI | ÖMER EMRE AKCEBE | ÇAKAL CARLOS
HARUN ÇETİN | MELİKŞAH SEZEN | ABDULKADİR ASLAN | M. TAHA İNCİ | MEHMET OSMANLIOĞLU
OĞUZ CAN ŞAHİN | SEDAT BULUT | H. HÜSEYİN AKDAĞ | MUHARREM ÇETİN
RÖPORTAJ: KÜRŞAT MİCAN | MUHAMMED FURKAN CEYLAN

1999'da, sunta üzerine yapılmış,
MUTLAKA isimli 125x200 ebadlı tablo
Yalçın Turgut Balaban

ÖNSÖZ

Selâm ile...

Liberal-demokratik düzende, modernizmin esaslarının iliklerine kadar işlediği dejener olmuş insan modeli çağın en kaskatı gerçekliği haline geldi; müesses nizamın insan zaafalarına uygunluğu, insanın nefsinin kabartmaktaki mahareti sayesinde fert ve toplumların bünyesine sirayet etti, tesirini her geçen gün derinleştirdi. Önce topyekûn insanlığı tek bir kalıba dökmeye kalktılar. Sonrasında ise sadece onun devamı mânâsına gelen “post” sürecinde ise o kalıbın içinde yanlışlar arasından türetilmiş doğrulardan tercihler sunarken, global mânâda fert ve toplumlarda tamiri zor yaralar açtılar. Şimdiyse kimliksiz, çizgisiz, mizansız bir insanlık ile bu düzene taarruz edenlerin mücadelesi var.

İğdiş edilmiş şuurların, adaleti her ne koşulda her ne olursa olsun “eşitlik”e indirgeyen seviyesizliğine mukabil, bu şuur seviyesinin idarede belirleyici olma iddiasına dayalı “demokratik” rejimler, insan nefesine hitap eden yönü dolayısıyla işlerliğini koruyor. “Doğruyu bir kişi bulur milyonlara tasdik ettirir” hakikatine mukabil; insan “iyi, doğru ve güzel” yolunda tek başına yürümek şerefinden, “yığın”larla birlikte “kötü, yanlış ve çirkin” olanın peşinden savruluyor.

Peki, sistemin ortaya çıkardığı sapkınlık genişler ve ucubelerin sayısı artarken, her fırsatta demokrasi savunusuna koşan demokrasi müzahirleri kendilerinin bu ucubelerle “eşit” görülmesine, ne diyor?

Kapağımızda düzenin çarpıklığını işledik ve sapkınları işaret ederek “Demokrasi: Bu sapığın oyuyla Anadolu insanının oyu bir!” dedik.

Muhtevamıza gelirsek;

Mevlüt Koç, “Fikrin Sesini Bulması Önemlidir” başlıklı yazısında insanın kendisine yabancılaştığını, dünyanın insan fıtratına aykırı hızla değiştiğini, düzmece bilgilerle insan zihninin yıkıldığını, ucube insan tipini meydana getirdiğini söylüyor ve bu girdaptan kurtulmanın yolunun da Büyük Doğu-İbda’dan geçtiğini belirtiyor.

İbrahim Tatlı, “Çoğunluğu Azınlık Yönetir: Demokrasiye Reddiye!” başlıklı yazısında koca bir palavradan ibaret olan ve Batı emperyalizmi tarafından zorla dünyaya ihraç edilen demokrasinin hiçbir yerde başarılı olamadığına ve sömürü düzeninin çarklarını döndürdüğüne değiniyor.

Ömer Emre Akcebe, “Sapıklığın Değil, Kurtuluş Yolunun Rejimini İstiyoruz” başlıklı yazısında herkesin karıştığı ve sesinin çok çıktığı yerde birlik ve dirliğin olamayacağını Türkiye’nin en hızlı şekilde bu vaziyeti ortadan kaldırmak için rejim değişikliğine gitmesi gerektiğini izah ediyor.

Kazım Albay, “Dünyaya Siyasi Bir Düzen

Teklifi Olarak Başyücelik Rejimi” başlıklı yazısında İslâm’ın en ileri toplumu olan sahâbîleri, yani Asr-ı saâdet dönemini kendine örnek alan Başyücelik rejimini günümüzdeki rejimlerle mukayesesini yaparak anlatıyor.

Sapkın LGBT ve LGBT’yi fonlayan küresel lobilere karşı 150 STK ile Büyük Aile Buluşması gerçekleşti. Büyük Aile Buluşması’nı tertipleyen Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu Başkanı Kürşat Mican ile LGBT sapkınlığına ve eyleme dair röportaj yaptık.

Harun Çetin, “İslam’da Siyasi Muhalefet” başlıklı yazısında İslam’da siyasi güç ve dengeler açısından muhalefetin nasıl olması gerektiğini işliyor.

Melikşah Sezen, “Mesrûruz Çocuklar Gibi O Günden Beri” başlıklı yazısında mevlidin dindeki yerini, mevlid-i şerif adıyla ortaya konulan eserlerin itikadî muhtevalarını anlatıyor.

Mimar Mehmet Osmanoğlu, “Şehir Planlılığı ve Şehre Yansımaları” başlıklı yazısında şehirlerin imar planı altında talan edildiğini, kartondan şehirlerin yapıldığını, şehir planlamasında evlerin ve kamu binalarının nereye ve nasıl yapılması gerektiğini ele alıyor ve büyük şehirlerin insan ruhunu da öldürdüğüne dikkat çekiyor.

Cilt Ustası Muhammed Furkan Ceylan ile cilt sanatı üzerine röportaj yaptık. Ceylan cilt sanatının doğuşunu, gelişimini, Osmanlı’dan günümüze bu sanatın serüvenini anlatıyor.

M. Taha İnci, “18.Yüzyılda Osmanlı” başlıklı yazısının III. bölümünde ressam, hattat ve şairleri işliyor.

Hasan Hüseyin Akdağ, “Vladimir Tatlin’in Techne’si veyahut Devrimci Mimarlığını Anlamak” başlıklı yazısında Tatlin’in “Üçüncü Enternasyonal Anıtı” üzerinden devrimci mimarlıktan bahsediyor.

Abdulkadir Aslan, “İslam ile Yeniden Hayat Bulan Yapılar” başlıklı yazısının dördüncü bölümünde kiliseden camiye çevrilen yapıları işlemeye devam ediyor.

Çakal Carlos’un geçtiğimiz haftalarda yayınlanan yazılarından pasajları sizler için derledik.

Sedat Bulut, “Vahhabi Suudi Arabistan Krallığı” başlıklı yazısında Vahhabi’liğin ne olduğunu, Suudi Arabistan Krallığı’nın doğuşunu, Beklenen Armageddon-Kıyamet Savaşı ve Suudilerin rolünü işliyor.

Oğuz Can Şahin, “Karanlık Prens Muhammed bin Selman” başlıklı yazısında Kral Selman’ın ihtiraslı oğlunun portresini çiziyor.

Muharrem Çetin, “Modern Dünyanın Gençleri Sürüklediği Bataklık ve Çözüm Önerileri” başlıklı yazısında gençlerin sorunlarına dair çözüm önerilerinde bulunuyor.

Gelecek sayımızda görüşmek dileğiyle...

-TEBRİK-

Tüm Müslümanların
Mevlid kandilini tebrik eder;
bu mübarek gecenin
hayırlara vesile olmasını
Cenab-ı Allah’tan
niyaz ederiz.

AYLIK BARAN
YIL: 1 SAYI: 8
EKİM 2022

**SAHİBİ VE
SORUMLU YAZIİŞLERİ
MÜDÜRÜ**
FARUK HANEDAR

YAYIN KURULU
KÂZİM ALBAYRAK
ÖMER EMRE AKCEBE
İBRAHİM TATLI

İDARE YERİ
MİMAR SİNAN MAH.
İMAM NASIR SOK.
NO:14/12
(VALİDE-İ CEDİD CAMİİ
YANI)
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

İRTİBAT
0533 166 20 50
0216 553 56 71
barandergisi@gmail.com

**YILLIK
ABONELİK BEDELİ**
SENELİK - 320 TL

MİZANPAJ
OĞUZ CAN ŞAHİN

**BASKI
AKADEMİ**
GÜVEN SAN. SİT.
C BLOK NO: 230
TOPKAPI/ İSTANBUL
0212 493 24 68

YAYIN TÜRÜ
YAYGIN, SÜRELİ

WEBSİTE
www.aylikbaran.com
www.barandergisi.net
www.aylikdergisi.com

FİKRİN SESİNİ BULMASI ÖNEMLİDİR

“Fikri temsil ettiğini iddia eden hiç kimsenin keyfi biçimde davranma, kendi kaprisi ve ruh hâli doğrultusunda konuşma, yazma; tesadüfen bulunmuş, kazara verilmiş bir kararla iyi-doğru ve güzel bulunduğu, bir kalıcılığı ve bağlayıcılığı olmayan, sık sık yer değiştirmeleri, sürekliliklerini devam ettiremeyip zıddına dönüşmeleri her zaman mümkün olan duyguları dayatır biçimde lanse etmesi; fikirle bağdaşır, fikre yaraşır bir hâl değildir...”

MEVLÜT KOÇ

Paranın, hayatî enerji kaynaklarının, teknolojinin ve medyanın tekeli elinde bulunduran “küresel güç merkezi”nin denetiminden geçmeyen bilginin bilgi olarak değer bulmadığı bir dünyada yaşıyorsanız, hayatınız da artık sizin olmaktan çıkmış demektir. Kendilerinin çizdiği bir kaderi yaşamamanızı isteyenlerin arzusu bu istikamettir. “Oyun”un kurallarına uymamak, siz tam adapte olmuşken değiştirilmelerine karşı çıkmak oyun bozanlıktır, cezayı gerektirir. Tek başına doğru yolda yürümektense sürüyle birlikte yanlış yolda yürümenin “ödü”ü olarak elinize tutuşturulan “oyuncaklar”ı yüksek ve değerli bularak, yönlendirildiğiniz “câzibe merkezleri”ne odaklanarak zamanınızı boş laflar üretmek geçirmek kade-rinizdir...

Tek merkezden yönetilen, zihinleri örtüşen, düşünceleri bir noktada birleşen ve gerekçe olarak aynı verileri kullanan, ortak değer yargısına sahip bu tarz insanları yönetmek kolaydır. Buna mukabil, bir şeyi anlamaları maaşlarına bağlı olduğu için bir şey anlatmak hayli zordur. Açıklama peşinde koşarlar ve her şeyin kendi mantıklarına uygun bir îzahı olduğunu dü-

şünürler... Düşündüklerinin içinde en âşikâr ve en sansasyonel olanı da açıklama diye etiketleyip hâdiselerin üzerine yapıştırırlar... Şeylerin kendi mantıklarını aşan bir üst mantığı olabileceğini akıllarına bile getirmezler! Gördükleri yahut akıllarının kuşattığı şeylerin tercih ettikleri kısımlarına odaklanarak görülmemiş, henüz gerçekleşmemiş olana genelleme yaparlar!

Bu hâl, düşünen şuurun kendisine şuurunun olmadığını, belirli bir “diyalektik” ve “ahlâk”ın ifadesi olan “şuur süzgeci”ne sahip olunmadığını gösterir. Böyle bir düzende her şey ters işler, düzeltilecek şeylerin sayısı hiç eksilmez, artar... Size doğru görünen pek çok şey, aslında yanlışın doğrusu olarak tezahür eder. Fakat, emrine yazıldıkları sistemin kusursuz bir biçimde çalışmasını engelleyecek her tür oluşumu daha doğmadan kaynağında boğmakla görevli, emre amâde, hizmete hazır felsefeci, akademisyen ve uzmanlar sistemin başarılarını âdeta zihnimize kazırken, başarısızlıklarını tam anlamıyla gömerler. Bu da yetmezmiş gibi, akademik bilginin insan ilişkilerindeki rolünü, gerekliliğini fazlaca abartır; metalaştırılmış, açıklanabilir ve kanıtla-

Dünya insan fitratına aykırı bir hızla değişti, insan kendisine yabancılaştı. Madde plânında pek çok şey kazanmış olsa da, mânen iflâs etti, içi boş bir görüntüye dönüştü. Varlığa dair tüm bilgiyi içinde barındıran tecelli nurunu kabul etme istidadını yitirdi... Fitratında varolan nitelikleri geliştirerek eksiksiz ve kusursuz bir biçimde varolamıyor... İnsanın kendisi tükendi, artık yücelemiyor! İç âlemindeki düzen, savaş sonrası bir kasabanın görüntüsünden fark-sız; yıkık, dökük ve perişan!

nabilir resmî bilgiyi tek-doğru bilgi olarak dayatmakta hiçbir beis görmezler. Canlı varlıkları tanımanın yolunun sayılardan

değil, ruhtan geçtiği gerçekliğinin üzerinden kuru bir mantıkla atlayıp, izah edemediğiniz, fakat bedahetlerle iş görerek elde ettiğiniz, sizi yeni ilham ve fikirlere gebe bırakan, tecrübeyle edindiğiniz bilginin hafife alınmasına sebep olurlar. Bilginin akademik çevrelerde yapılan araştırmalar sonucunda üretildiği bunun teknolojileri doğurduğu, teknolojilerin pratiğe yansıdığı, bunun da iktisadî büyümeyi sağladığı tezi, çok dar bir alanda ve belirli projelerin gerçekleştirilmesinde geçerli olsa da, hayatın diğer alanlarında bunun tam tersi geçerlidir...

Tüm bu yanlışlıkları görmezden gelip, insanlara yanlış şeyler öğretmeye, zihinlerini “düzmece bilgi”yle yıkamaya devam ediyorsanız, onlardan insanî hasletlere sahip iyi, dürüst insanlar olarak yetiştirmelerini, doğru davranışta bulunmalarını beklemeniz abesle iştigâl olur... “Kuralları ben koyarım, istediğim zaman uyarım”, mantığının ürünü olarak koyduğunuz, hayatı düzenleyen kurallara harfiyen uymaları, ideal bir çevrenin içine doğdukları, doğru bilgiyle beslendikleri, bu sebeple değerlerine bağlı dürüst insanlar olarak yetiştikleri anlamına gelmez... Kararlarında, tercih-

lerinde ve davranışlarında belirleyici olan aslî unsur, “maruz kalma” ve bunun bedelinin ne olacağıdır... Bağlayıcı olan bu unsurlardır. Bunlardan kurtulabileceklerine inandıkları anda, tüm o koyduğunuz kuralların pervasızca ihlâl edildiğini görmek, sizi şaşırtmamalıdır...

İnsanın dünyayla kurduğu ilişkiyi “mutlak”la olan ilişkisi belirlemezse, hayatı düzenleyen kurallar dine değil bilime aitse, ahlâkî-vecdanî hiçbir bağlayıcılıkları da yok demektir. Uygulanabilirlikleri zora dayalı olmalarına, “zor”un da yasaların içine ustaca gizlenmiş olmasına bağlıdır. Dolayısıyla, modern kültürün sivil toplum düşüncesinin içine ustaca gizlediği şiddet tehdidi ve tekelini görmezden gelip demokrasi güzellemeleleri “yakmak”, insanı insan yapan hasletlerin model şartından mahrum, yol gösterici ve denetleyici olarak da hiçbir işe yaramayan formlarla kuşatılabileceğini, sözleşmeye bağlanabileceğini ve

sözleşmeyle korunabileceğini düşünmek hamakâtıdır... İçinde en ufak bir şüphe kalmamacasına dönmüş, İslâm’a olan kinleri ve garazları iliklerine işlemiş, kendi zırvalarına fazlaca inanan soysuzlara has bir davranıştır. Bunlardan değerlerine bağlı insanların imanını, ihlâsını beklemek nâfile bir bekleyiştir...

Ferd içine doğduğu çevrenin, yaşadığı çağın insanıdır. Ve bunlar insanın kişiliği üzerinde belirleyicidir. İnsanı anne-babasından, ailelerinden daha fazla kendilerine benzetirler. Zaten kuşaklar arası çatışma denilen anlaşmazlıklar da böyle bir şeydir. Lâkin, günümüz dünyasında iş o hâle geldi ki, hem aile içi ilişkiler, hem toplumu oluşturan ferdlerin birbirleriyle olan ilişkileri, klâsik kuşaklar arası çatışmayla izah edilebilir olmaktan çıktı... Ailede anne-baba otoritesi çoktan ortadan kalktı. Toplumlar biçimsiz yığınlara dönüşürken, ferd hayatı ve onunla içiçe olan sosyal hayatı, kitlelerin afyonu olan kitle kültürü teslim aldı. Edeb ve terbiyeden yoksun

işsiz, güçsüz, eğitimsiz ve vasıfsız, tutulacak bir yeri olmayan, tuttuğunuz zaman elinizde kalan ve dokunduğu her şeyi yoran insan müsveddeleri hayata hâkim hâle geldi. Kısacası; kendini tanımadığı gibi, kendi dışındaki hayatı da tanımayan, kitlesel bir biçimde yozlaşan ve soysuzlaşan; giderek fosilleşen, “tersinden hârika” bir insan modeliyle karşı karşıyayız!

Şüphesiz, bu ucube insan tipi öyle durup dururken, hüda-i nâbit misâli kendiliğinden ortaya çıkmadı. Nasıl ki, modernizmin arkasında Rönesans kültüründen ve Protestan ahlâkından tevarüs edilen bir birikim varsa, “tersinden hârika” dediğimiz bu insan tipinin yetiştiği popüler kültür ortamının arkasında da, özü itibarıyla kiç, neticesi itibarıyla hiç; kof, bomboş, acıyı da günahı da benimsemekten uzak bönlere has Amerikan kültürü ve Amerikanlaşmış Batı kültürü var. Modern işkencenin tezgâhından tüm insanî hasletlerini yitirmiş olarak çıkan ve dünyanın kâbusu hâline gelen modern birey, Tanrı rolüne

soyunan kötü taklidçilere baka baka onlara dönüştü, onların özellikleriyle nitelendirilir hâle geldi. Modern kültür üzerinden yürüyerek hiçbir derinliği olmayan, kitleleri uyuşturan kitle kültürüne vardı.

Hüviyetinin makyaj malzemesi gibi yanında gezdirdiği ezbere bilgi ve fikriyle bilgiçlik taslayan, âlim edâsıyla konuşan, olmayan bilgisinin zevkini yaşayan ya da peşinden koşan bu insanlarla aynı hayatı paylaşıyor olmak, insanı gerçekten yoruyor... Tüm tutum, söz ve davranışları; “ben zır cahilin biriyim ya da aklını kullanmasını bilmeyen budalanın tekiyim” demekle eş anlamlı olsa da, hâllerinden şikâyetçi olduklarını söylemek hayli güç! Kitle kültürüyle yıkanmış anlamsız bir yüze, mânâsız boş bakışlara, “zevk”ten mahrum bir estetik anlayışa sahip olsalar da, kendilerinden bir hayli memnunlar. “Manda rehaveti” içinde bir hayat sürmek, moda ve markayla yatıp kalkmak, komikliğe varan bir ciddiyet içinde, olmayan bilgisinin zevkini yaşamak ya da paylaşmak

kendilerine yetiyor... Kendilerine ve kendileriyle özdeşleş-tirdikleri ruha yorgunluk veren ahmak tiplere ölesiye hayran-lar. Lâkin hayranlığının ötesine geçemedikleri için asıl olmaları gereken hâlden; kendileri ol-maktan, saygı duymaktan ve anlamaktan çok uzaklar...

Dünya insan fıtratına aykırı bir hızla değişti, insan ken-disine yabancılaştı. Madde plânında pek çok şey kazanmış olsa da, mânen iflâs etti, içi boş bir görüntüye dönüştü. Varlığa dair tüm bilgiyi için-de barındıran tecelli nurunu kabul etme istidadını yitirdi... Fıtratında varolan nitelikleri geliştirerek eksiksiz ve kusur-suz bir biçimde varolamıyor... İnsanın kendisi tükendi, artık yücelemiyor! İç âlemindeki düzen, savaş sonrası bir kasa-banın görüntüsünden farksız; yıkık, dökük ve perişan! Fakat, hâline şuuru olmadığı için teselliye yanlış yerlerde ve yanlış şeylerde arıyor. Bunların hiç-biri derdine deva olmadığı gibi aksine aklı yolundan saptırıp gerçek sorunlarla ve sorunla-ryla ilgilenmesini engelliyor. "Sorun üreten bir düşünce tarzıyla sorunlarını çözmeye çalıştıkça" biraz daha batıyor...

Mâlîki olmadıkları bilginin zevkini yaşayan veya peşinden koşan insanları, olamadıkları mânânın maliki gibi göstermek için o kadar çok aptallıklar yapıldı ki, bu insanlar, gördük-leriyle göremediklerini temsil eden renk körü misâli, renk hakkında ders vermeyi ken-dilerinde bir hak olarak görür hâle geldiler. İşlemedikleri suçun, işlemedikleri günahın bedelini ödemek zorunda ka-lan fikir adamlarının sırtından geçinen ve adı tarihe geçenle-rin toplum tarafından benim-senen ve emilen düşünceleri, binlerce diğer benzerleriyle birlikte aklı meşgul etmeye, başka bir biçimde varlık ala-nı bulmaya ve kitaplık çapta referans noktası oluşturmaya başladı. Böylece aynı görüşler, aynı analiz çevreleri etrafında birleşme eğilimi artarken, bir-birlerinden etkilenen zihinler düşünceleri ortak bir noktada birleştirdi... Kategoriler key-fileşti; bir şeyin aynı aynı olduğu şeyden farklı kılan özel-

likler gözardı edilerek, her şey Batı'da üretilmiş kavramlarla kategorize edilir hâle geldi; gerçeklik de bundan nasibini fazlasıyla aldı. Artık insanı yö-neldiği şeyin hakikatle bir bağ-ının olup olmaması değil, bun-ların kendisine sağladığı maddi çıkar, sunuluş ve hikâye ediliş biçimi ilgilendiriyor. Bu sebep-le de, nefsin beklentilerinden başka bir şeyi göremiyor...

Hiç şüphesiz, insanlara "yanlış" şeyler öğretiyorsanız, onlardan "doğru" davranma-larını beklemek abesle iştigal olur. Fakat, asıl abes olanın, zihnindeki belirleyici olan kodlar Batı'nın kodları olduğu hâlde, bu kodlar üzerinden kendi öz kültürüyle ilgili doğru muhakeme yürütebileceğine, doğru hüküm üretebileceğine inanan ve sıkı bir Müslüman olduğunu düşünen mekanik zihinler olduğu kanaatini ta-şıyorum... Hayata ve hâdiselere zihnini şekillendiren Batı kültürünün kodları üzerinden bakan gözün, "gerçek iyi, doğru ve güzel"i görebileceğine inanmasına da şaşıyorum! Çünkü, herkese keyfi bir biçim-de davranma, kendi kaprisi, tutkusu ve ruh hâli istikame-tinde yazma, konuşma imkânı sunan böyle bir başıboşluk Müslüman için ölçü olamaz... İslâm'ın âlemşümül mesajını Batılı formlar içinde yeniden üretmek ve bunu İslâmî ad-detmek hamakâtırdır... Bu hâl, düşünen şuurun kendine şuur-unun olmadığını, okuduğunu anlayacak, anladığını sindirebi-lecek ve yeniden üretebilecek bir istidada, hâfıza ve hayâl gücüne sahip olmadığını gös-terir...

İdrak edileni yeniden üret-mek, tekrar inşa etmek, az veya çok meseleye dahil olan temel değişkenlerin miktarına ve korelasyonuna bağlı bir süreçtir. Her şeyden önce de, sürekli kendini revize eden hâfızayla ilgili bir meseledir... Anlamak, dinamik hâfızadır ve özü itibarıyla bir "okuma" problemidir. "Okuma" okudu-ğunu yaşama; "yaşama" da mübdiinden etkilenip ibdayı iade edebilme meselesidir. Ancak tüm bunları yapabilmek öncelikle hakikat ve bilgi mef-humlarıyla alâkalıdır. Bilgi ise

her zaman hem bir tecrübe hem bir zihni dönüşümdür... Karşımızda duran objeyi isim-lendirebilirsek önce okumuş, sonra da anlamış oluruz. Yaşamadığını okumak, "oku-yamadığını" anlamak, anla-madığına inanmak ve lâıkiyla temsil etmek muhâldir...

Muhâlin kâbile tedbili için "fikrin sesi"ni bulması gerekir, bu önemlidir... Yaşayacağımız en güzel duygu, ses ve hissin ayrılmazlığında mündemiç sırrı duymaktır... Sırlarla dolu bir âlemi birlik ve bütünlüğü içinde kavramanın, bütün bir âlemin karşısında bütün bir insan olarak durabilmenin ve fikrin sesini içimizde duyabil-menin ilk düsturu sırrı duy-maktır. Bu da bir mücerred fikir istidadı ve dil sanatıdır, zirvesi de "şiiir idraki"dir... Şiiir idraki de, "kainat idraki..." Kainatı idrakte bilginizin key-fiyeti, Allah'ın güzel isimleri-nin sırlarına ve nurlarına olan ünsiyetiniz kadardır. Böyle bir istidadınız yoksa, ruhunuzdaki değişime şuur seviyenizdeki değişimin karşılık vermesi, bakışınızın başkalaşması, şey-lerin maddî kabuğunu delip dış yüzünün açığa vurduğu, fakat göze görünmeyen hakikati gör-mesi mümkün değildir.

Hakikatleri bulundukları hâl üzere görebilmeniz için, "Kurtarıcı Fikir"leriyle sizi bü-tünlemeye; "Kurtuluş Yolu"nu göstermeye, selâmete erdir-meye çalışan "bütünleyici"nin kazandırmak istediği bütünlük, âhenk ve yüceliğin ruhunuzda yankı bulması, sizin de aynı iştıyakı duymanız gerekir... Fikrin sesini içinizde duymu-yorsanız, sizde "dölleyici fi-ki"nin tutunacağı bir rahim yok demektir. Fikre "gebe" kalma-nız, doğum sancısı çekmeniz ve sağlıklı bir doğum yapmanız mümkün değildir. Lâıkiyla temsil edemediğiniz fikir adına göstereceğiniz her tür çirkin performans, "Kurtarıcı-Bütün Fikir"i zedeleyecek; bütünlü-ğünü yok edecektir...

Bu sebeple, "BÜYÜK DO-ĞU-İBDA" gibi bir muhteşem -bütüncül yapıyı temsil mesa-besinde olanların, her şeyle-riyle fikre yaraşır bir tutum ve davranış içinde olmaları, bunu

Hakikatleri bulun-dukları hâl üzere görebilmeniz için, "Kurtarıcı Fikir"le-riyle sizi bütünle-meye; "Kurtuluş Yolu"nu göster-meye, selâmete erdirmeye çalışan "bütünleyici"-nin kazandırmak istediği bütünlük, âhenk ve yüceliğin ruhunuzda yankı bulması, sizin de aynı iştıyakı duy-manız gerekir...

yansıtmaları elzemdir. Fikirden âzâde, kategorilerin keyfiliği içinde gösterecekleri her tür faaliyet fikre zarar verecek, fikri gerçek hâliyle değil de, temsil mesabesinde olanlar üzerinden değerlendirme ze-mini meşruiyet kazanacaktır. Dolayısıyla, fikri temsil ettiğini iddia eden hiç kimsenin keyfi biçimde davranma, kendi kap-risi ve ruh hâli doğrultusunda konuşma, yazma; tesadüfen bulunmuş, kazara verilmiş bir kararla iyi-doğru ve güzel bulduğu, bir kalıcılığı ve bağ-layıcılığı olmayan, sık sık yer değiştirmeleri, sürekliliklerini devam ettiremeyip zıddına dönüşmeleri her zaman müm-kün olan duyguları dayatır biçimde lanse etmesi; fikirle bağdaşır, fikre yaraşır bir hâl değildir... Körü körüne bir bağ-lanıştır. Böyle bir tutum, hem "muhteşem mimari"ye büyük bir zarar veren, hem "Büyük Mimar"ını yaralayan, baş-kalarının tanınmasına, değer vermesine ve takdir etmesine mâni olan bir hâldir... Bu se-beple, "fikrin sesi"ni bulması, ses ve hissin ayrılmazlığındaki "sır"ı duyacak, terennüm edecek, "ses"ler olması mü-himdir... Dünya görüşünü toplumun genel fikir çerçeve-sine yerleştirmenin ve kalıcı olmasını sağlamanın olmazsa olmaz şartıdır.

Tarihte Ekim

1 Ekim

1999 - İkinci Çeçen Savaşı başladı. Moskof, 1997'de imzalanan "barış anlaşması"nı ihlal ederek, Çeçenistan'ı yeniden işgal etti.

2 Ekim

1187 - Selâhaddîn-i Eyyübî Kudüs'ü fethederek 88 yıllık Frenk işgaline son verdi.
Selâhaddîn-i Eyyübî 20 Eylül 1187'de Kudüs önünde karargâh kurdu. Üç gün sonra surda büyük bir gedik açıldı. Savunmayı yöneten Balian d'Ibelin, 30 Eylül'de Selâhaddin'in karargâhına gelip teslim şartlarını konuştu ve ordu şehri teslim etti. Selâhaddin çok az bir fidye ödemek şartıyla halkın şehri terketmesine izin verdi. Ayrıca fidye için para bulamayan binlerce kişi de serbest bırakıldı.

4 Ekim

1926 - Türkiye'nin Batı müstemlekesi hâline getirdiğinin bir nişanesi olarak muhtelif Batı devletlerinden aparma Medeni Kanun, Borçlar Kanunu ve Ticaret Kanunu yürürlüğe girdi.

7 Ekim

2001 - ABD, Amerikan emperyalizminin çöküşünün göstergesi niteliğindeki 11 Eylül'ün ardından Afganistan'ı bombalamaya başladı.

10 Ekim

680 - Hz. Hüseyin'in Kerbela'da şehid düşmesi.
1470 - Yavuz Sultan Selim Hazretleri'nin doğumu.

11 Ekim

1926 - Kıyafet Kanunu kabul edildi.

12 Ekim

1971 - Ömer Nasuhî Bilmen'in vefatı.

16 Ekim

1628 - Aziz Mahmud Hüdaî Hazretlerinin vefatı.
1541 yılında Şereflikoçhisar'da doğdu. Çocukluğunu geçirdiği Sivrihisar'da ilk tahsiline başladı. Daha sonra İstanbul'a giderek Küçük Ayasofya Medresesi'ne girdi. Medrese tahsilini tamamladıktan sonra hocası Nâzırzâde Ramazan Efendi'nin müîdi oldu. Talebelik ve müîdlik yıllarında bir yandan da Halvetiyye tarikatına mensup Küçük Ayasofya Camii şeyhi Nûreddinzâde Muslihuddin Efendi'nin sohbetlerine devam etti. Hocası Nâzırzâde Edirne Selimiye Medresesi'ne müderris, Mısır ve Şam'a kadı tayin edildiği yıllarda Hüdaî'yi yanından

ayırmadı. 1573'te Mısır'dan dönüşünde Bursa Ferhâdiye Medresesi'ne müderris ve Câmi-i Atîk Mahkemesi'ne nâib tayin edildi... Mihrimah Sultan'ın torunu Ayşe Sultan (ö. 1598) ile de evlendiği rivayet edilen Aziz Mahmud Hüdaî, Safer 1038'de (Ekim 1628) vefat etti. Altısı kız olmak üzere on bir çocuğu oldu ve nesli kızları Ümmügülsüm (ö. 1641), Zeyneb (ö. 1642) ve Fatma Zehrâ (ö. 1675) vasıtasıyla devam etti. Zaman zaman padişahların davetlisi olarak saraya gitti ve onlarla sohbetlerde bulundu. Evliya Çelebi, "yedi padişahın Hüdâyî'nin elini öptüğünü, 170 bin müride irâdet (el) verdiğini" belirtir. Aziz Mahmud Hüdaî, yazdığı otuz kadar eseriyle Anadolu ve Balkanlar'daki dinî-tasavvufî hayat üzerinde derin tesirler icra etmiştir.

17 Ekim

1951 - Türkiye'nin NATO'ya katılması ile ilgili protokol Londra'da imzalandı.
2021 - Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun dava arkadaşlarından, Akit Gazetesi Yayın Kurulu Üyesi ve Baran Dergisi çizeri Yalçın Turgut Balaban ağabey Hakk'ın rahmetine kavuştu.

18 Ekim

1950 - Türkiye, 4500 askerini BM'nin komutasında Kore'ye gönderdi.

19 Ekim

1448 - 2. Murad'ın Kosova Zaferi.

22 Ekim

1596 - Haçova Savaşı.
1600 - Kaniye'nin Fethi.
1993 - Seyyid Muhammed Raşit Hüseyinî vefat etti.

24 Ekim

1945 - Birleşmiş Milletler (Domuzlar Diktatöryası) Kuruldu.

25 Ekim

1072 - Sultan Alparslan'ın vefatı.

26 Ekim

1461 - Trabzon'un fethi.
1991 - Türkmenistan'ın bağımsızlık ilânı...

29 Ekim

1923 - Cumhuriyet'in ilânı ve Mustafa Kemal'in düzmece bir seçimle kendini cumhurbaşkanı ilân etmesi.

Çoğunluğu Azınlık Yönetir Demok- rasiye Reddi- ye!

Bu demokrasi de-
nen şey hiç mi ba-
şarılı olmadı dün-
yada? Cevap basit:
Hiç başarılı olmadı.
Modern zamandaki
haline zaten şahı-
dız. Geçmişte de
halkın hep beraber
oy kullanıp kendi
kendini yönettiği
görülmedi. Yunan
şehir devletlerinde-
ki demokrasi belli
bir asil sınıfın kendi
içindeydi. Roma'da
ve cumhuriyetle
yönetilen şehir
devletlerde de belli
bir kesimin kendi
arasında istişaresi
vardı; seçtikleri kişi
de onlara hesap
verirdi.

İBRAHİM TATLI

Özellikle iktidar partisinin dilinde pelesenk olan demokrasi palavrasının zihinleri işgal ettiği bu zamanda “çoğunluğu azınlık yönetir” de ne demek oluyor demeyin. Tarihin her döneminde ve her toplumda adeta tekerrür eden bir kanun gibi çoğunluğu daima azınlıkta olan bir kesim yönetmiştir. Hele ki, günümüzde Batı emperyalizmi tarafından tüm dünyaya zorla ihraç edilen ve çoğunluğun idaresi anlamına gelen demokrasinin kendi anavatanı da dâhil hiçbir ülkede çoğunluğun idaresi demek olmadığına, bilakis koca bir palavra olduğunun anlaşılması karşısında bizim iddiamızın tersini düşünmek daha mantıksız oluyor. Üstad Necip Fazıl'ın “hakikati bir kişi bulur, milyonlara tasdik ettirir” ölçüsüne toslayıp yıkılan demokrasi palavrası, dünyada hâkim olduğu modern zamanlarda bizzat pratik tecrübeyle kendini çürüğe çıkarırken zıddını haklı çıkarmıştır.

Bu önermeyi ortaya atma-

mıza sebep olan hadise, Erdoğan başkanlığında Türkiye'nin geldiği tarihî yol ayrımının ihtar ettiği rejim değişimi zaruretini iktidar partisi ve İslamî kesim entelijansiyası tarafından anlaşılmamış olmasıdır.

Mevcut dünya düzeninin büyük bir değişime gebe olduğu bu zamanda her devlet beka ve istikbal problemiyle karşı karşıya kalmış durumdadır. Türkiye bu problemi en ciddi ve hayatî şekilde yaşamaktadır. Geçtiğimiz asırdan kalan mevcut düzen içinde Batı kuyrukçusu gariban bir devlet olarak yaşayıp gelmiş olan Türkiye aynı hal ve tarzda yoluna devam edemez. Global seküler lağımın atıkları içinde yüzen milletin göz göre göre deforme olup kimliğini kaybetmesi riski ve Türkiye'nin parçalanması için emperyalist Batı'nın kesin saldırısı bir arada düşünüldüğünde şartların olağanüstü olduğu, bu yüzden de tedbirlerin olağanüstü olması gerektiği anlaşılır. Bu şartlar karşısında iktidar par-

İktidar partisi ve entelijansiyamız, İslamî bir dünya görüşüne sahip olmadığı için zaten bir niyet ve plana sahip değilmiş, bu belli. Rejim değişimi zarureti karşısında toplumun demokrasi dışı bir yolla dönüş-türülemeyeceği, insanların ikna olması gerektiği gibi garip cevaplar veriyorlar. Dinin emirleri insan nefsine ağır gelir. Sırf içki içmek için bile imanını terk edebilen kitleler mevcut.

tisi ve entelijansiyamız ise demokrasi palavrasına sıkı sıkıya sarılmayı çare saymış durumdadır. İlk genel seçim-

de başkanlığı garanti gören muhalefet kendi içinde adaylık kavgası yaparken ve de Erdoğan aday olmasa zaten kazanma şansı da olmayan bu tarafın demokrasiden bekleyebileceği sadece yenilgi iken, halkın demokrasiye dayanarak her türlü yozluğa hatta dinsizliğe yönelmeyi tercih etmesi gibi bir ihtimal karşısında buna rıza göstermek İslam'ın hangi ölçüsüyle bağdaşabilir? O durumda “buyrun memleketi istediğiniz gibi batırın, çünkü bu sizin demokratik hakkınız” mı demek gerekiyor? İslamî bir iddiası kalmamış, belki de böyle bir derdi olmamış bu insanlar, demokrasi sayesinde burjuva sınıfına dâhil olmayı yeterli bulmuş olmalı. Zaten iktidara gelmiş olmakla İslam düşmanlarının nefretini çekmiş olduklarından, onların eline iktidarı devrettiklerinde kendilerini nelerin beklediğini bilmiyorlar mı?

İktidar partisi ve entelijansiyamız, İslamî bir dünya görüşüne sahip olmadığı için

zaten bir niyet ve plana sahip değilmiş, bu belli. Rejim değişimi zarureti karşısında toplumun demokrasi dışı bir yolla dönüştürülemeyeceği, insanların ikna olması gerektiği gibi garip cevaplar veriyorlar. Dinin emirleri insan nefesine ağır gelir. Sırf içki içmek için bile imanını terk edebilen kitleler mevcut. Ayrıca bir toplumu herhangi bir ideale, hele ki bir dine sadece anlatarak inandırıp dönüştürmenin imkânsızlık derecesinde zorluğuna mukabil, ifsad etmenin kolaylığı insanlığın ortak tecrübesiyle kesinleşmiş iken, hele hele global lağımın yanardağ gibi patlayıp pisliğini insanların hücrelerine kadar sıçratmakta olduğu bu zamanda toplumun ikna olmasını beklemek, o toplumun düşman tarafından ikna edilip bu tarafa zor kullanmaya kalkmasını getirir.

Demokrasiyi bize pazarlayan Batı'da durum nasıldır? Önce İngiltere'de, sonra Fransa'da gayet kanlı devrimlerle doğmuş olan demokrasi, Aydınlanma Çağı'nda ortaya çıkan, tamamen din düşmanı mason tarikatlarının kurmak istediği dünya düzeninin siyasî ve toplumsal zeminini oluşturan en önemli maddelerdendir. Avrupa'da kralların ve rahiplerin hakimiyetini yıkmak

için toprak mülkiyeti, ticarete hür teşebbüs, laiklik ve sekülerizm, eşit vatandaşlık ve oy hakkı gibi görüşleri icad eden bu tarikatlar, John Locke'un bireysellik felsefesi çevresinde sadece kendine tapan ve kimseye bağımlı olmayan insan tipinin temelini attılar. Hem İngiltere'de hem de Fransa'da suyun başını tutan sermayedarlar ve masonların kurduğu bu düzen, kendi insanlarına fert fert bu hakları tanıırken yeri sarsılmaz bir üstyapının hâkimiyeti de tesis edilmiş oldu. Kesilen koyunun bile çırpınıp kendini rahatlatabilmesi için bir ayağının serbest bırakılması gibi, bu üstyapı da demokrasi palavrasıyla verdiği konuşma ve oy kullanma hakkı sayesinde kitleleri kolayca güdülebilir hale getirdi. O arada İngiltere'nin lordlarla iktidarı paylaşan kral tarafından yönetilmekte olduğunu da hatırlatalım; sorgulanmayan oligarşinin idaresi altında demokrasi oyunu...

O günden bugüne demokrasinin beşiği sayılan İngiltere, Fransa ve Amerika'da durum aynıdır: Aşağıda oy vererek kendisini yönetecek olanları belirlediğini sanan kitleler, tepede masonlar ve para babaları, ortada ise tepedekiler adına aşağıdakileri kandıran

politikacılar. Bu üç emperyalist devlet tarafından demokrasinin ihraç edildiği ülkelerde de durum farklı değildir: Kitleler aynı ahmaklık bataklığında çırpınırken, paravan arkasında masonlar ve sermayedarlar, politikacılarla el ele, emperyalistler adına bu ülkelerin sömürülmesi operasyonuna hizmet ederler. Emperyalist ülkelerin insanları, sömürgelerden elde edilenler sayesinde daha rahat ve prestijli hayat süren mutlu hayvancıklar olarak yaşarken, demokrasi ve hürriyet ortamında yaşadığını sanan diğerlerinin halkları ise hasretle bekledikleri refahı getirmeyen hükümetleri indirip benzerini getirmekle uğraşmaya devam eder ve eğer çizgiyi aşarlarsa askerî darbeye terbiye edilir.

Artık kısır döngü haline gelmiş olan demokrasi palavrası, Amerika'da önceki başkan Trump'ın güya demokratik yoldan yani seçimle, ama gerçekte hile hurdayla indirilmesi hadisesi ve sonrasında Kongre binasının basılmasıyla çöpe gitmiştir. Demokrasi ve hürriyet şampiyonu Amerika'da seçimle gelmiş bile olsa mevcut sisteme aykırı davrandığı için başkanın bu hale düşmesi aynı zamanda ona oy verenlerin de aşağılanması demektir. Bunun anlamı şudur: Demokratik

düzeni kuranlar, kurucu oldukları için en başta dizginleri ele almış durumdadır. Politikacılar vasıtasıyla yönettikleri kitlelere belli şeyleri istetirler ve teferruatta söz hakkı tanır. Kendi kendini yönetmekte olduğunu sanan ahmak kitleleri gütmek için şahane bir yoldur bu. Kaderin garip bir cilvesi sonucu çizgi dışı birinin sesinin yükselmesiyle demokrasi ve konuşma özgürlüğü yerle bir olur. Trump vesilesiyle demokrasinin ne kadar adî bir palavra olduğu, gerçekte ise tepede son derece katı bir üst yapının, korkunç bir oligarşinin gizlendiği ayan beyan anlaşıldı.

Peki bu demokrasi denen şey hiç mi başarılı olmadı dünyada? Cevap basit: Hiç başarılı olmadı. Modern zamandaki haline zaten şahidiz. Geçmişte de halkın hep beraber oy kullanıp kendi kendini yönettiği görülmedi. Yunan şehir devletlerindeki demokrasi belli bir asil sınıfın kendi içindeydi. Roma'da ve cumhuriyetle yönetilen şehir devletlerde de belli bir kesimin kendi arasında istişaresi vardı; seçtikleri kişi de onlara hesap verirdi.

İslam dininde de ehliyle istişare dışında kimseye oy hakkı diye bir şey yoktur. İlk örnekler olan raşid halifeler, ortaya sandık koyup oy atıla-

rak seçilmemiştir. İlk halife Hz. Ebu Bekir'in belirlenmesi, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'in reyile olmuştur. İkinci halife Hz. Ömer ise birinci halife tarafından, cennetle müjdeleyen sahabelerle yaptığı istişareden sonra tayin edilmiştir. Üçüncü halife Hz. Osman'ı seçenler, ikinci halife Hz. Ömer'in vazifelendirdiği, yine cennetle müjdelenen sahabelerden hayatta kalanların oluşturduğu bir heyettir. Son raşid halife Hz. Ali ise kendisine biat etmek isteyenleri reddedip Bedir Ashabının reyini talep etmiştir. Görüldüğü gibi son derece az sayıda insanın reyile bütün İslam ümmetinin başı olan halife vazife almıştır.

İnsanlığın ortak tecrübesine bakıldığında daima belli kişilerin toplumlara önderlik ettiği görülür. Her toplum içinde kuvvet ve dirayetiyle sivrilen insanlar toplum tarafından tabii bir akışla lider olarak kabul edilir. Kimi zaman lider, sahip olduğu şahsî cazibesiyle, içinde bulunduğu toplumun adeta kaderini değiştirir. Liderin kendisi o toplumun kalbi gibi olur. Çoğu zaman toplumlar ve milletler kendilerine liderlik eden şahsın ismiyle isimlendirilir. Bu kişiler umumiyetle krallar, sultanlar, kağanlar, hanlar ve şahlar olarak aynı cümledendir. Kurucu vasfı taşıyan liderin uyandırdığı saygı ve güven duygusundan dolayı onun soyundan gelenler de kendi toplumları tarafından doğuştan lider kabul edilir. Hanedanların varlığı biraz da bundan dolayıdır. Her ne kadar kan bağından dolayı yönetimin bozulmadan devamı için yönetenler açısından faydalı olarak görülse de, aynı zamanda yönetilenler için de kralın oğlu en makul yöneticidir.

Tarih boyunca insanların daima krallar tarafından yönetilmesini hiç kimse kralların cebren toplum idaresini zapt etmesi olarak açıklayamaz. Krallar ve yönettikleri toplumlar arasında daima bir mutabakat var olmuştur. Kral ve tebaası aynı dünya görüşünü paylaşmakta olduğu için ilk adım zaten atılmıştır. Yönetme

sanatını becerip takdir görmek ise kral olmanın esaslarındandır. Hiçbir kral yönettiği halkı kendine düşman etmek istemez. Yönetimde zaaf gösteren kralların varlığı bu iddiamızı çelmez. Demokrasi düzeninde halkların uğradığı sömürü karşısında krallar kaba kıyasla bile temiz kalır. Gücü bir şekilde ele geçirerek halka tasallut etmek tarzı şeyler sadece Yunan şehir devletlerinde ve Roma'da tiranlık olarak ortaya çıkmış olup devam edememiştir. Demokrasilerde darbeler ve paravan ardındaki oligarşik yapıların varlığı en katı krallık idaresinden bile daha acımasızdır. Ayrıca yöneten ve yönetilenlerin insan olması hesabıyla sahip oldukları fazilet ve kusurlar her rejim türünde yüceltici ve alçaltıcı olarak değişmez faktörlerdir. Tarihte örneği görülmüş zalim krallara rağmen insanlık aydınlanma denen karartma çağına kadar böyle devam etmiştir. Demek ki kötü örneklerin azlığına karşı tersi örnekler yaygındır ve yönetilenler açısından da makbul görülmüştür.

Öte yandan insanların kralları ilahî vasıflara sahip görmesi ve bundan dolayı onlara itaat etmesi hakikati de var. Türk, Germen, Fars, Arap gibi imparatorluk kurmuş milletlerde olduğu gibi, son derece

Demokrasi düzeninde halkların uğradığı sömürü karşısında krallar kaba kıyasla bile temiz kalır. Gücü bir şekilde ele geçirerek halka tasallut etmek tarzı şeyler sadece Yunan şehir devletlerinde ve Roma'da tiranlık olarak ortaya çıkmış olup devam edememiştir. Demokrasilerde darbeler ve paravan ardındaki oligarşik yapıların varlığı en katı krallık idaresinden bile daha acımasızdır.

iptidaî sayılan kavimlerde de bu anlayış vardır. Bunun kaynağını bilemiyoruz, ama kadîm dönemlerden beri böyle gelmiş. Belki de insanların inanca ve bağlanma duygusunun dünyevî olarak kendini gösterdiği bir hadise olarak krallara böyle vasıflar yüklemek kitlelerin hoşuna gidiyordu. Muhalefetin müstakbel başkan adaylarından birinin yine kendi adaylarından birini takdir ederken yüzünde "rabbi

yessir" gördüğünü söylemesi insanların bu yanına hitab etmek için olsa gerek. Bu da kralların asaleti karşısında demokrasi palavrasının sefaletinin bir göstergesi olmalı.

İslam dininde gücü elinde toplamış kişiler inkâr edilmez, bilakis hak ve adalet dairesinde kaldıkları sürece sultanlara itaat emredilmiştir. Burada esas olan, kral, sultan veya han olan kişinin Müslüman olması ve şeriata uyarak maslahat görmesidir. Aslında belli bir idare şekli teklif etmemiş olan İslam dininde şeriatı sapsamadan insanların idaresini en kolay şekilde sağlayan her yönetim şekli makbuldür. Hz Muaviye'den itibaren saltanatın başlaması, Selçuklu ve Osmanlı gibi devletlerin zuhuru bu cümledendir. Eğer bir gün bir yerde her bir ferдин diğerleriyle eşit seviyede istişareye ehil olduğu bir Müslüman toplum vücut bulursa o zaman her birine oy hakkı vermek icab eder. Ve işte o zaman çoğunluğun reyine uyulur da belki buna demokrasi denir. İnsanların farklı yaradılıştan olmasından dolayı bu da imkânsızdır.

İşte bu noktada demokrasinin geçersizliği daha net anlaşılır. Oy kullanan herkesin aynı idrak seviyesinde olmasından, daha doğrusu ola-

mayacağından dolayı ortaya kafa karışıklığı ve dağınıklık çıkar. Sözün kısası, çoğunluk teknik ve fiziksel olarak bir araya gelemmez. Ancak daha az sayıda olan bir kesimin hatta bir kişinin, yani liderin veya fikir adamının icadıyla bir önerme insanlara sunulur ve cazip hale getirilir. Dinlerin ve önemli fikirlerin yayılması daima bir kişi yahut çok az sayıda kişinin attığı ilk adımla başlamıştır. Din peygamberleri eliyle tebliğ edildiği için onların toplum içinde tek olmaları belki hariç tutulabilir, ama fikirlerin doğuşu da böyle olmuştur. İnsanların büyük kitleler halinde bir araya gelerek büyük fikirler ortaya koyduğunu tarih kaydetmemiştir. Kaldı ki, onların böyle bir maksatla bir araya gelmesi aynı anda hepsinin aklına gelecek iş değildir. Yeni fikirleri bulanların duyurması ve telkin etmesiyle belki kitleleri onları idrak ve tasdik edici olabilirler. Doğru veya yanlış bütün fikirler için geçerlidir bu. Demokratik düzende de böyledir. Siyasî partiler tarafından bütün derdi geçimden ibaret olan kitlelere onların anlayacağı basitlikte maddî vaatler sunulur, diğer taraftan da rakip partinin bunları yapmadığı veya yapamayacağı anlatılır. Sonuçta çoğunluğu sağlayan oylar kendilerini yönlendiren azınlığı iktidar yapmış olur.

Dünyanın büyük bir yıkıma doğru gittiği bu zamanda insanlara mutluluk getirmediği açık olan demokrasi masalının da sonu gelmiş olabilir. Bu sona gelişin en büyük sebebi ise ne gariptir ki, kolay yönetilmeleri için iyice yalıtılmış olan insanların bir taraftan zombileşmesi diğer taraftan da her türlü bilgiye ulaşabilmesidir. Bu şartlar altında mevcut sistemin insanlara tahakkümü belli kesimler üzerinde daha da kolaylaşırken daha fazlası üzerinde işe yaramaz hale gelebilir. Bu da isyan ve başka yollara yönelmeyi getirir. Kaos dönemlerinde toplumlar eski başarılı örneklerle yahut denenmemiş örneklerle tevessül ederler. O durumda Avrupa'da mevcut

olan kralların sayısı artar mı bilemem ama korumacı davranıp içe kapanmaya yönelmeler görülebilir, bu da şehir devletleri tarzında bölünmeleri getirebilir. Dünyanın pek çok yerinde de güçlü karizmatik liderler ve otokratik rejimler ortaya çıkabilir.

Trump seçim kaybedince Amerika'da olanlar, demokrasinin beşiği sayılan ülkede, kendisine oy verilen lider için kan dökme iradesinin ortaya çıktığını göstermektedir. Bu da insanlardaki haklılık duygusunun demokrasi tarafından nasıl örselendiğini gösteriyor. Nitekim hileyle hakkının elinden alındığını düşünen kitleler bu yüzden silaha sarılmıştır. Aslında hile olmadan kaybettiklerinde de bunu hazmedemedikleri için hile iddiası sayesinde ayaklanma fırsatı bulmuş oldular. Bu vesileyle, çoğunluğun oyunun geçerliliği

karşısında kaybeden tarafın ne kadar mutsuz olduğu ve demokrasinin bunlara karşı "susun oturun" demekten başka bir şey teklif edemediği de anlaşılıyor. Esasında insanları ancak ilahî addedilen kanunlar bir arada tutabilir; yapısı gereği seküler olan, çünkü din yerine akli temel alan demokrasi yüzünden daima "ben mi haklıyım, sen mi haklısın" kavgası olacaktır. O halde seçimleri kaybeden kesimlerde, kazanan tarafı zaten onlara oy vermeyerek yanlış bulurken, gün gelip onları demokrasi dışı yolları kullanarak ekarte etme isteği oluşamaz mı? Ve bu istek haksız mıdır? Bu duygunun toplumlarda doğuracağı ızdıraptan dolayı sosyal patlamalar meydana gelmez mi? Yarım karizmasıyla Trump, demokrasinin beşiğinde bu iradeyi bilmeden ateşlemeyi başarmış durumdadır.

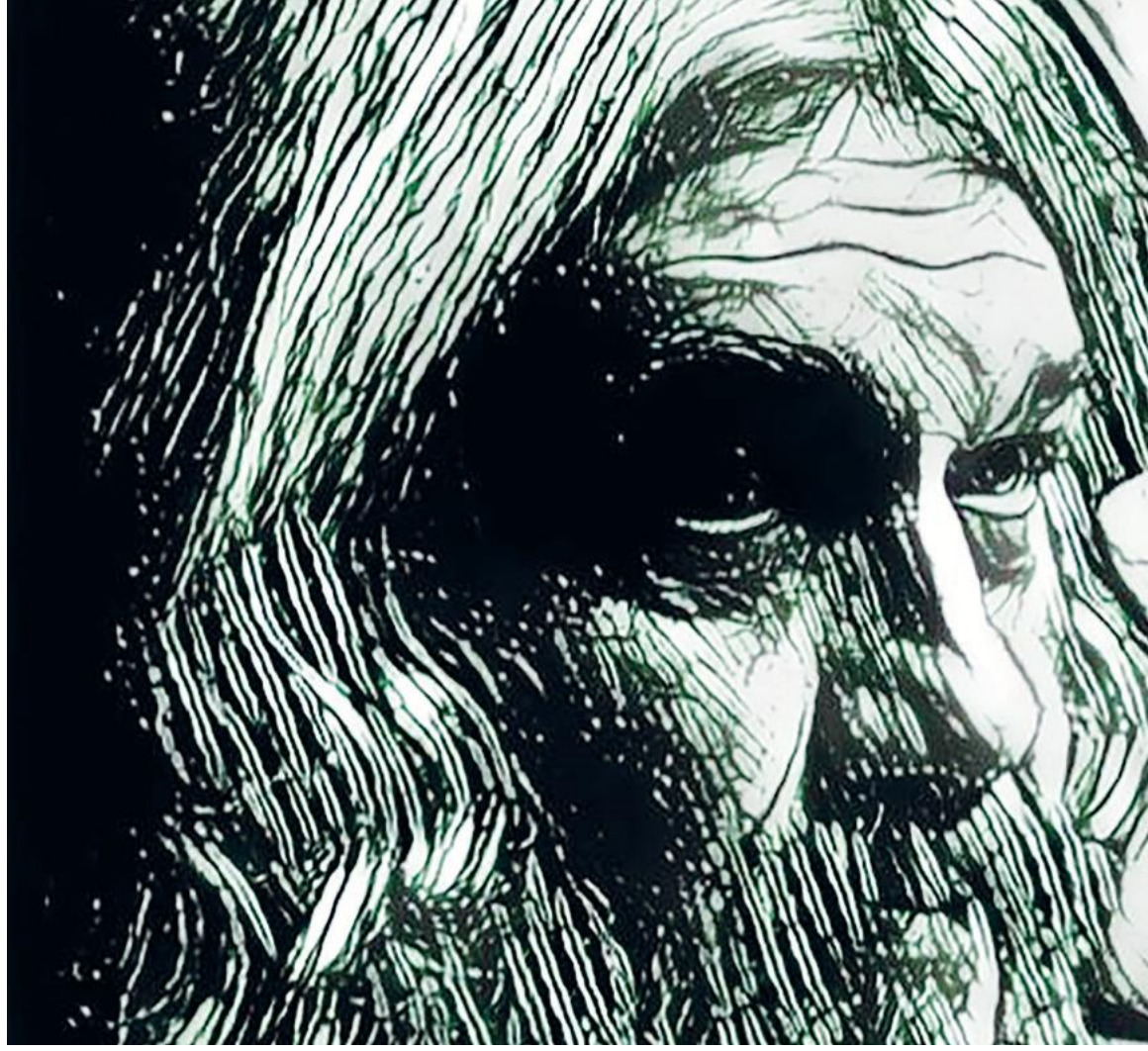
O halde hem Amerika'da hem de dünyanın başka yerlerinde bu tarz gelişmelerin devamını görebiliriz.

Bunalımdaki insanlık arayışta çoğunluğa ulaşmış ve hakikati yahut hakikat sandığı şeyleri kendilerine sunan yahut sunacak olan liderlere bağlanmaya hazır hale gelmiştir. Türkiye'de de durum farklı değildir. 15 Temmuz saldırısı karşısında tankların önüne dikilen Müslüman halk, demokrasi palavrası için bunu yapmadı. Oy verdikleri adam gidiyor diye de yapmadı. Bilakis oy verdikleri adamı bir politikacı değil İslam davası için çalışan liderleri olarak gördüklerinden dolayı bunu yaptılar. Hem demokrasi palavrası arkasına saklanıp hem de seçimle gelmiş devlet başkanını yıkmak isteyenlere karşı, bu palavraya zaten inanmayan Müslüman halk karşı koydu. Çoğunluk televizyon karşısında olan biteni seyrederken az sayıda insan bütün vatanın namusunu kurtardı. Hak olan, o az sayıda insanın çoğunluğu yönetmesidir.

Eğer derdi dünyasından ibaret olan yığınlar kalırsa olacakların belli olması karşısında ülkeyi onlara sormadan yönetmenin daha mı akıllıca olacağı ve bu durumda haklı azınlığın hem kendini hem de vatani nasıl kurtaracağı sorularının cevabı düğümü çözecektir.

Cumhurbaşkanlığı sistemi referandumu sürecinden başlayarak görüldü ki, Türkiye’de siyasetin meşruiyet da-iresinin merkezi, Üstad Necib Fazıl ve onun Büyük Doğu ideologyasına göre şekilleniyor. Şöyle ki, böylesi bir değişim gelip kapıyı çaldığı vakit, bir tarafta kendisini Üstad Necib Fazıl ve Büyük Doğu’ya istinad eden Erdoğan ve ömrünün son demlerinde Üstad’ın elini uzattığı, içindeki kafatasçı çürük yumurtaları ayıkladığı MHP bir çizgide buluş-veriyor. Bu demektir ki, milletimiz, kendisini, fikir planında Üstad Necib Fazıl’ın ortaya koymuş olduğu Büyük Doğu dünya görüşüyle ifade etmektedir.

SAPIKLIĞIN DEĞİL “KURTULUŞ YOLU” NUN REJİMİNİ İSTİYORUZ

ÖMER EMRE AKCEBE

Türkiye’de hükümet sistemi tartışması başladığı günden beri, bizim açımızdan asıl ehemmiyetli hususun “değişim”in kendisi olduğunu müteaddit defa ifade ettik. Çünkü menfi bir istikâmette bile olsa, bir asra yakın zamandır yerinde duran statükonun evvelâ değişim fikrini kabul etmesi gerekiyordu. Sonra da tabii ki değişimin kendisini... İbda Hikemiyâtı’ndan öğrendiğimiz ölçüdü; “Bir bünyenin, kendi içinde, kendi öz nizamını sarsıcı ve yeni bir nizama yol arayıcı her hareket, ihtilâldir.” Şimdilerde yaşanan bu değişim süreci de bu bakımdan bir ihtilâl sürecidir.

İhtilâl-Anarşi

Türkiye’de devlet tarafından millete aşılanmaya çalışılan “batıcı şuur” tutmadı ve

memleketin her tarafında görülebileceği üzere çürümeye başladı. Şuur seviyesinde ki her değişim, gerçeklik seviyesinde/gerçekliği algılama biçiminde de bir değişim meydana getirir. Bu değişim süreci, eğer ki belli başlı bir fikir mihrakına bağlı olarak gerçekleşecek olursa inkılaplarla neticelenen ihtilâl adını alır. Yok, başı boş eşek hürriyetine ram olmuş iflah olmaz bir pörsüme süreciyse, bu sefer yıkmak için yıkmaktan ibaret anarşiden başkası değildir.

Millet Değişimde Israrlı

Türkiye’de hâlen müesses vasfını muhafaza eden rejim, milletimizi mide-helâ diye kısaltabileceğimiz nefis kancasından yakalamak üzere kurgulanmış olmasına rağmen, millet, ruh çengelinden bağlı olduğu

“Milletimizin kendini ifâde etmekte kullandığı fikir mihrakı, aynı zamanda “biz kimiz” sualine de bir cevap olarak beliriyor. Büyük Doğu, İslâm’ı, ölçülerinden zerre feda etmeksizin 15. İslâm asrında karşımıza çıkan eşya ve hadiseler, fert ve toplum meselelerine çözüm getirecek bir anlayış ışığında tatbikine dair bütüncül bir dünya görüşüdür.”

Erdoğan’dan yana saf tutmakta, dünya kadar menfilik olmasına rağmen bugüne kadar hiç tereddüt etmemiştir. Burada esas olan milletimizin kimi seçtiğinden ziyade, niçin seçtiğidir ki, bu da milletimizin ruh faktörüne dayanarak hüküm verdiğinin göstergesidir. Mide ve maddesinden feragat etmeyi bilen bir millet, kendisine gösterilecek ulvî bir hedef istikâmetinde her türlü fedakârlığı gösterecektir. Bunu iyi anlamak lâzım. Demek ki, Cumhurbaşkanının bundan sonra girişeceği kavgalar ulvî cihete doğru yöneldikçe, milletten yana kaygılanmasını gerektiren bir durum yoktur. Müslüman milletimiz, ruh kökleri-

ne doğru atılacak her adımı, ne bahasına olursa olsun kayıtsız şartsız destekleyeceğine son yıllardaki tercihlerine bakıldığında zaten açıkça göstermektedir.

Evet, milletimizin şuur seviyesi değişiyor ve dolayısıyla algı seviyesi de yükseliyor. Bununla beraber tabîi olarak cemiyetin kurmuş olduğu en büyük müessesese olan devlet de değişiyor, değişmek zorunda.

Kör Topal Buraya Kadar Gelindi

15 Temmuz’dan sonra ikaz etmiş ve “şuurla meydana gelen her değişim statikleşme ve kabuklaşma süreciyle bir çürüme

ifâdesi de olabilir.” demiştik. Aradan geçen zaman zarfında gerçekleştirilen “Fırat Kalkanı” ve “Zeytin Dalı” harekâtlarıyla Anadolu’nun bir asır sonra yeniden dışarıya doğru dal vermesi, pörsüme tehlikesini bir süreliğine de olsa bertaraf etmişti. Tabîi hemen hemen eş zamanlı olarak gerçekleşen anayasa referandumu ve hemen akabinde yapılan seçimler sayesinde şuur ve dolayısıyla gerçeklik seviyesindeki değişim sürdü. Ne var ki, seçimlerden hemen sonra Türkiye’nin etrafındaki siyasî, iktisadî ve askerî ateş çemberinin ABD ve diğer Batılılar adım adım daraltılmaya başlanması, belki de ihtilâl sürecimizin girmiş olduğu ilk ciddi sınav oldu. Bu süreçte direkt milletimize çıkan fatura diyebileceğimiz korkunç enfasyon oranları ve bununla beraber iktidar çevresinde çöreklenen sırtlanların ayyuka çıkan yüksek rant gelirleri karşısında hormurtular yükselmişse de, yapılan baskıdan beklenen milletin Erdoğan’a karşı infiali neticesini elde edemediler. Öyle yahut böyle kör topal bir şekilde de olsa bugüne kadar gelindi.

İnkılabı Giden Yol

Peki, bu ihtilâl sürecinin bundan sonrasındaki devamlılığı nasıl sağlanacak? Her seferinde sırf bu ruh hâlini muhafaza edebilmek adına rastgele aksiyonlara mı girişilecek, yoksa sistem çapında bir fikre nisbetle hareket ederek, Cumhurbaşkanlığı sistemiyle kurulan orkestranın, yeni bir besteyi en iyi şekilde terennüm ettirmesine mi bakılacak?

Madem ki sistem fikri dedik, öyleyse fikrî karşılığını bulmak üzere, şimdi şu suâl-e yanıt arayalım; biz kimiz?

Büyük Doğu İttifakı

Cumhurbaşkanlığı sistemi referandumu sürecinden başlayarak görüldü ki, Türkiye’de siyasetin meşruiyet dairesinin merkezi, Üstad Necib Fazıl ve onun Büyük Doğu ideolocyasına göre şekilleniyor. Şöyle ki, böylesi bir değişim gelip kapıyı çaldığı vakit, bir tarafta kendisini Üstad Necib Fazıl ve Büyük Doğu’ya istinad eden Erdoğan ve ömrünün son demlerinde Üstad’ın elini uzattığı, içindeki kafatasçı çürük yumurtaları ayıkladığı MHP bir çizgide buluşuyor. Bu demektir ki, milletimiz, kendisini, fikir planında Üstad Necib Fazıl’ın ortaya koymuş olduğu Büyük Doğu dünya görüşüyle ifâde etmektedir.

Büyük Doğu’nun ne olduğu ve ne olmadığına geçmeden evvel şu hususun altını çizmekte fayda olacağı kanaatindeyim. Cumhurbaşkanlığı sistemine geçilmesiyle doğan bu yeni teşkilât, milletimizin ruh köklerine bağlılık arzusuna karşılık verebilmek adına, güya İslâm adına çarpık fikirlerden kurulu köpek kulübesi cinsinden uydu-ruk bir oluşum olarak mı, yoksa kelimenin gerçek anlamıyla, insan ve toplum meselelerini kuşatıcı İslâmî bir dünya görüşü

ışığında, İslâm'ı eşya ve hadiselerle tatbik etmek üzere kurgulanmış bir oluşum olarak mı hareket edecek? Milletimizin, şuur ve dolayısıyla gerçeklik seviyesindeki değişimin, Türkiye'de bir ihtilâl süreci başlattığını ifâde etmiştik. Yeni sistemle beraber, iktidar olacak muktedirlerin bu süreçte unutmaması gereken, eğer ki ihtilâl sürecine ayak diretecek statükocu bir çizgiye dönülecek olursa, bu sürecin tereddütsüz bir şekilde, kim olursa olsun bünyeden ayıklayacağıdır. Yani, artık Türkiye'de iktidar olmak, eskiden olduğu gibi bakanlıkları dağıtmak ve önüne çıkan meselelere, kimseyi rahatsız etmeyecek muvazaacı bir anlayışla, bir dahaki seçimi kazanacak tarzda yaklaşmak değil; bakanlıkların icraat sahalarını, milletimizin kendisini ifâde etmekte kullandığı anlayış, zihniyet ve dünya görüşünün hâkim rengine boyamakla mümkündür.

Biz Kimiz?

Dikkat ediyorsanız, milletimizin kendini ifâde etmekte kullandığı fikir mihrakı, aynı zamanda "biz kimiz" sualine de bir cevap olarak beliriyor. Büyük Doğu, İslâm'ı, ölçülerinden zerre feda etmeksizin 15. İslâm asrında karşımıza çıkan eşya ve hadiselerle, fert ve toplum meselelerine çözüm getirecek bir anlayış ışığında tatbikine dair bütüncül bir dünya görüşüdür. Büyük Doğu'nun "mutlak kaynak"ı İslâm'dır; dünyada son iki bin yıldır kurgulanmış bütün fikir sistemlerini, bütün beşerî cehd ürünü düşünceleri İslâm'ın mutlak miyarında hesaba çeken, onları mutlak kaynağa nisbeten yararlanılacak tâli kaynaklar olarak gören ve yerli yerine oturtan sistemdir. Demek ki Müslüman Anadolu insanı'nın kimliğini ortaya koyan birinci faktör de, zaten isminden de anlaşılacağı üzere İslâm'dır. O İslâm'dır ki, aynı zamanda hiçbir alternatifi olmayan Kurtuluş Yolu'nun ta kendisidir.

Kavga Müslümanlarla-Müslümanlar(!) Arasında

Türkiye'de uzunca bir süredir kavga Müslümanlar ile dinsizler arasında değil, Müslümanlar ile münafıklar arasında sürüyor. İşte, şimdi tam da bu bahsi açmanın

yerine geldik. Çünkü, 1970'lerden beri bu işin kaba küfürle olmayacağını sezmiş olan Batı adamı tarafından, FETÖ dahil ne kadar sapık, çarpık ve salak itikat şekli varsa, hepsinin birden, şiddetle propagandasının yapıldığı ve işlerin İslâm'ı güncellemeye kalkma ahmaklığına dek vardığı bir süreçten geçtik. Üstad Necib Fazıl'ın ifâdelendirilişiyle; "küfürden buz dağına hohlama hohlama erittik şimdi ortalık çamurdan geçilmiyor." Neresinden bakarsak bakalım, kaba küfür ile mücadelede saflar net bir şekilde birbirinden ayrıştığı için, bedeli ağır olsa da bugünküne nisbetle daha kolaydı. Mücadelenin bu yeni safhası, koyun postuna bürünmüş kurtlarla yapılacak.

CHP'nin bile ittifak mittifak ayağına kuzu postuna büründüğü, kapı kapı helâllik dilendiği, siyasetçilerinin "besmele"siz bir duble rakı bile içmediği günlerden geçiyoruz.

Mutlak kaynağımız İslâm ve Türkiye başta olmak üzere İslâm âleminde verilecek mücadelenin merkezinde de Müslümanlar ile münafıkların olacağı bir sürece giriyoruz. Demek ki hak ile bâtılın, Hazret-i Ömer'e "Faruk" ismini kazandıran incelik ve şiddetle birbirinden tefrik edilmesi gereken bir süreç bu. Yine Üstad Necib Fazıl'ın ifâdelendirmesiyle, "Zifîrî karanlıkta, ak sütün içindeki ak kılı fark edecek kadar" keskin gözlere muhtaç olduğumuz bir dönem... Büyük Doğu-İbda hikemiyâtına aşina olanlar şimdi söyleyeceğim hususu rahatlıkla kavrayacaklardır; bizim külliyâtımızı sathından bile olsa okuyan biri, İslâm'a uygun olan ile olmayana birbirinden tefrik edecek bir meleke kesb eder. Çünkü doğru yolun sapık kollarına açılan tüm kapılar külliyâtımızda önce ayan beyan gösterilmiş ve ardından sımsıkı kapatılmıştır.

Kim Kime Yer Gösterecek?

"Herkes istediği gibi inanabilir, camilerin kapıları ardında kadar açık ve devlet herkesin dinine eşit mesafededir." gibi söylemlerin de çöpe atılacağı bir döneme giriyoruz. Çünkü artık insanımız da biliyor ki, bir inanç düzeni/din, bütün müessese-leriyle beraber tesis edilmediği ve hâkim

Mutlak kaynağımız İslâm ve Türkiye başta olmak üzere İslâm âleminde verilecek mücadelenin merkezinde de Müslümanlar ile münafıkların olacağı bir sürece giriyoruz. Demek ki hak ile bâtılın, Hazret-i Ömer'e "Faruk" ismini kazandıran incelik ve şiddetle birbirinden tefrik edilmesi gereken bir süreç bu. Yine Üstad Necib Fazıl'ın ifâdelendirmesiyle, "Zifîrî karanlıkta, ak sütün içindeki ak kılı fark edecek kadar" keskin gözlere muhtaç olduğumuz bir dönem... Büyük Doğu-İbda hikemiyâtına aşina olanlar şimdi söyleyeceğim hususu rahatlıkla kavrayacaklardır; bizim külliyâtımızı sathından bile olsa okuyan biri, İslâm'a uygun olan ile olmayana birbirinden tefrik edecek bir meleke kesb eder. Çünkü doğru yolun sapık kollarına açılan tüm kapılar külliyâtımızda önce ayan beyan gösterilmiş ve ardından sımsıkı kapatılmıştır.

kılınmadığı sürece, orada o dinin eşya ve hadiselerle yön vermesinden ve tam da bu sebeple orada tam mânâsıyla inanan bir cemiyetten bahsedilemez. Araya ibnesinin, hırsızının, arsızının karıştığı ve sesinin çok çıktığı yerde ne birlik olur, ne dirlik. Orada ancak kimi ferdî, müstakil inanışlardan bahsedilebilir ki, dağda bayırda münzevi hayatı yaşamadığımızı göre, hayatın her veçhesinde birbirimizle olan münasebet-lerimizi de belirleyecek kuralların da İslâm tarafından belirlenmesi gerekir ki, ancak o zaman inanan bir toplumdan bahsedebiliriz. Hem zaten son günlerde gerçekleşen çocuk istismar ve cinayetleri ile meydanları doldurmaya kalkan sapıkların cüreti bile,

Amerika'daki Senato, İngiltere'deki Lordlar Kamarası gibi bir denge unsurunun, Meclis ile Cumhurbaşkanlığı arasına süratle yerleştirilmesi Türkiye için bir beka meselesidir. Cumhurbaşkanlığı Sistemi teşkilâtındaki "Strateji ve Politika Kurulları" muhtemelen bu amaca hizmet etmek üzere kurgulanmış; fakat beş sene sonunda Cumhurbaşkanı ile beraber bu kurulların da görevinin sona erdiği mâlum. Başyücelik Devlet modelindeki "Yüceler Kurultayı"nın ne kadar ehemmiyetli bir vazife ifâ ettiği de bu manzaraya bakarak daha iyi anlaşılıyor.

inanç meselesinin ferdî değil de içtimâî olduğunu anlatmaya yeter de artar bile.

Kurtuluş Yolu

"Kurtuluş Yolu"nun Büyük Doğu olduğuna ve İslâmî bir dünya görüşü, ölçülendirme ve tahassüsü hâlinde bütün insanî verim şubelerinin, hepsinin, kendi öz hüviyetlerinin beyanı hâlinde ancak burada "topluluk hakikatine" kavuşacağına inanıyoruz. "Topluluk hakikati: "Sünnet ve Cemaat Ehli" diye ifade edilen ve bütün sapık, çarpık ve salak itikâdî oluşumları dışta bırakan yol." Kurtuluş Yolu... "Vazife taksimini bugünün umumî anlayışına tercüme ettirirsek, ortaya akortsuz sesler toplamından başka bir şey çıkmaz. Oysa bir besteyi seslendiren, orkestrada her çalgı âletinden çıkan ses, üzerinde bütünün tecelli ettiği parçadır ki, bu parça bütündür."

Yeniden Cumhurbaşkanlığı sistemine dönecek olursak... Bu yeni teşkilât, eskiden olduğu gibi rastgeleliğin ve ahmaklığın zemini olmak üzere bir asırlık kakafoniye sürdürsün diye kurgulanmadı herhâlde. Yani dikkat ediyorsanız, Türkiye'deki düzenin neresine el atarsak atalım, bir ahenksizlik, dağınıklık, çözümsüzlükle karşılaşıyoruz ve çözüm olarak, her seferinde, artık bir alternatif olmaktan ziyade kendisini dayatan bir zaruret hâlini almış Büyük Doğu-İbda'yı karşımızda buluyoruz. Türkiye ve İslâm Âleminin özlemini duyduğu nizamın idare

ruh ve keyfiyetinin kaynağını da bu vesileyle işaretlemiş olduk.

Kesintisiz İhtilâl

Türkiye'de, Cumhurbaşkanlığı sistemi-ne geçilmesiyle beraber başlayan değişim sürecinin, kesintisiz bir ihtilâl hâlini alması ve tarih muhasebemizde dikkat çekilen 1566'dan beri beklenen inkılâbın, Büyük Doğu-İbda tarafından fert ve toplum meselelerine çözüm getirmek üzere en ince ayrıntı ve bütün yönleriyle hazırlanmış yol haritasına uygun bir şekilde işletilmesiyle ilerlenmeli. Herkesi kapsayıcı, herkese yer gösterici, birleştirici ve bünyenin sıhhatini muhafaza edebilmek adına aynı zamanda mikropoları ayıklayıcı bir değişime gitmek şart. En başta da, Cumhurbaşkanı Erdoğan, karşı tarafın bütün korkularını haklı çıkartmak zorunda.

Giderilmesi Beka Meselesi Hâline Dönüşen Zaafiyet

Ayrıca unutulmamalı ki, bugünkü Cumhurbaşkanlığı sistemi bizim bahsettiğimiz gibi bütün bir sisteme değil şahsa dayanıyor ve yarın olası bir değişiklikte, bu kurgunun zaafiyeti dolayısıyla yapılan her şeyin bir ânda akamete uğraması mümkün olduğu gibi, tüm yetkileri elinde toplamış bu âletin bir şekilde karşı tarafın eline geçme riski de doğmuş oluyor. Ki bu risk payı kabul edilmez. Bunun için şimdiden uzun vadeli politikaları belirleyecek yahut

hiç olmazsa takib edecek, Amerika'daki Senato, İngiltere'deki Lordlar Kamarası gibi bir denge unsurunun, Meclis ile Cumhurbaşkanlığı arasına süratle yerleştirilmesi Türkiye için bir beka meselesidir. Cumhurbaşkanlığı Sistemi teşkilâtındaki "Strateji ve Politika Kurulları" muhtemelen bu amaca hizmet etmek üzere kurgulanmış; fakat beş sene sonunda Cumhurbaşkanı ile beraber bu kurulların da görevinin sona erdiği mâlum. Başyücelik Devlet modelindeki "Yüceler Kurultayı"nın ne kadar ehemmiyetli bir vazife ifâ ettiği de bu manzaraya bakarak daha iyi anlaşılıyor.

Bu yeni orkestra, ya kurtuluş bestesinin icrasına soyunup kendisiyle beraber bütün İslâm âleminin umudu olacak yahut kakafoniye devam edip, siyaset planında kendi cenaze marşını çalacak. Millet bugüne dek defalarca kez kararını verdi ve niyetini seçimlerde ısrarla beyan etti. Şimdi, seçimlere kadar geçen zaman zarfında asıl karar verme sırası, milletin ruh çengeliyle ümidini kendisine bağladığı Cumhurbaşkanı ve teşkilâtında... Unutmamak gerekir ki, çengel yalnız bir tarafı değil, iki tarafı da tutuyor!

Bu sistem, günümüzün parlamenter sistemi ile başkanlık sistemi arasında bir rejim olup onların iyi taraflarını alıp kötü taraflarını dışlayan kendine has bir modeldir. Yüceler Kurultayı merkezdedir, ancak yönetimde sürat ve hizmet açısından Başyüce ismi altında bütün işler toplanır. Üstad'ın harika benzetmesiyle kuvvetler ayrılığı şöyledir: "Yüceler Kurultayı" vicdan ve "Başyüce" irade..."

Çağımızda İslâm'ın dışında üç ideoloji/dünya görüşü var: Faşizm, Sosyalizm, Liberalizm. Ayrıca küreselciler ile yerelciler ayrımı var. Bunların fikriyatını ve izledikleri siyaseti bilmeyen fikir ve ilim adamı, İslâm'ın faydasına göre duruş sergileyemez, düşüncesini ve ilmini tahkim edemez. İslâm'ı hangi noktalardan savunacak ve düşmana hangi gediklerden hücum edecek? Çağımızda İslâm'ın tatbiki için bunları bilmek şart. Bu konular siyaset-i şeriyeye denk gelir. Siyaset-i şeriyeye İslâm aydını ve öncü âlim için gereklidir. Günlük politika değil, İslâm'ın faydasına olan duruşu bilmekten bahsediyoruz. İmam Gazâlî bundan dolayı siyaseti ilimlerin başına koyar.

Çağının öncüsü olan çilekeş mütefekkir Necip Fazıl kapitalizm, sosyalizm ve nazizm üçgenindeki dünyaya karşı yeni bir nizam teklifi ile zuhur eder ve ismini de "Başyücelik Sistemi" olarak koyar.

İdeolocya Örgüsü'nün kalbi mesabesinde olan Devlet ve İdare Mefkûremiz bölümünde Başyücelik sistemi ayrıntılarıyla ortaya konulur. Bu sistemde günümüz meclisleri yerine "Yüceler Kurultayı" söz konusu olup bu Kurultay içinden çıkan "Başyüce", Meclis dışından hükümeti kurar ve Kurultay'a karşı sorumlu olur. Demokrasilerdeki seçim sistemi gibi, en çok oyu alan veya en iyi reklam yapanın meclise geldiği bir sistem olmayıp çilekeş, seçkin ve yüce kişilerden oluşan bir sistemden bahsedilir. Meclisin duvarında "Hâkimiyet Hakkındır!" düsturu yazar. Yüceler Kurultayı, vatan ileri gelenlerinden en lâıyklarına "Yüceler Kurultayına namzet" unvanı verir. Sistem böylece kendini sürekli yenileyerek gider. Ahlâk ve faziletin baştacı edildiği böyle bir rejimde halk dalkavukluğuna yol açan demokrasi

gösterilerine de gerek kalmaz. Ancak her sene oluşturulacak Halk Şûrâsı'nda seçim yöntemi uygulanabilir ve bu Şûrâ (Divan) en güçlü denetleme ve kontrol mekanizması olarak iş görür. Zira bu rejimde iktidarlara ve şahıslara değil, Hakka kölelik esastır.⁽¹⁾

Başyücelik sisteminin daha iyi anla-

alanları ise açıkça belirtilmiş olup ayrılık maddî yapıdadır, ruhta ise kuvvetler birliği vardır. Yasama kuvveti Yüceler Kurultayı'nın uhdesinde olup yürütme ve yargı organları ise Başyüce adına iş görür. Bir başka deyişle, yönetim ve icraya ait işler Başyüce'de toplanırken, kanun çıkarmak ve sistemi kontrol etmek ise ismi gibi saygınlardan oluşan Yüceler Kurultayı'ndadır. Üstad'ın "kurultay" kelimesini seçerken hem tarihî geçmişe sahip çıktığı hem de meşveret esasına dayandığı görülmektedir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun asıl adı Devlet-i Aliyye (Yüce Devlet) idi. Başyücelik Modeli de, isminde ve temel prensiplerinde görüldüğü üzere, İslâm idealinin çağımızda yeniden teşkilatlanması olarak aynı çizginin Yüceler Kurultayı formunda sürdürülmesidir. Bu açıdan "devlet-i ebed müddet" fikrinin yaşadığını ve hiçbir zaman ölmediğini de ifade edelim.

Şair Arif Ay'ın, "Bir düşünür ve sanatçı olarak Necip Fazıl'ın kişiliği" başlıklı tebliğindeki Devlet-i Âli ile Necip Fazıl benzetmesini dikkatinize sunmak istiyorum:

şılabilmesi için günümüz rejimleriyle de kısaca bir mukayesesini yapalım. Bu sistem, günümüzün parlamenter sistemi ile başkanlık sistemi arasında bir rejim olup onların iyi taraflarını alıp kötü taraflarını dışlayan kendine has bir modeldir. Yüceler Kurultayı merkezdedir, ancak yönetimde sürat ve hizmet açısından Başyüce ismi altında bütün işler toplanır. Üstad'ın harika benzetmesiyle kuvvetler ayrılığı şöyledir: "Yüceler Kurultayı" vicdan ve "Başyüce" irade..."⁽²⁾

Kuvvetler ayrılığı mevzuunda şu izahatı yapalım. Allah ve Resûl'ün buyrukları altında kenetlenmiş bir meclis ve hükümet olacağı için birbirleriyle temelde bir ihtilafları söz konusu olamaz. Yine de ciddi anlaşmazlıklar olursa her iki tarafın da belli şartlarda birbirini feshetme yetkisi vardır, ancak bunun şartları ağırdır. Yasama, yürütme ve yargı erklerinin görev

"Yüzündeki her çizgi bin yıllık tarihten bir yaprak. Bütün çilemize rağmen keyfiyet bakımından bir taksiyi dolduracak sayıya ulaşamadık, derdi. Oysa, tek başına bir orduydı. Devlet-i Âli'nin Anadolu sürgünü. Bu yüzden rejim, ihanetini, kinini, zulmünü ve hesaplaşmasını onda sürdürdü. Dosyası gibi alını açık gitti."⁽³⁾

Başyüce, yücelerin başı olduğu için bütün dâvaların ruh ve ölçüleri onda tecelli ederken, onun tarafından seçilecek olan “Yüce Din Dairesi” reisi, ilim ve vicdan sesini belirtir ve bir çekişme halinde Başyüceye karşı “Yüceler Kurultayı”nı hakem tutar ve hiçbir tesir dinlemez.(4)

Müslümanların bir bayrak altında toplanmaları ve siyasî birlik olmaları mânâsına gelen Hilafet Müessesesi, İslâmiyet’e has bir idare tarzı olup hem din hem dünya işlerinin halk tarafından uygulanması demektir. Halife ise bu idarenin başındaki kimsedir, devlet reisidir. Yani halifelik, Hıristiyan dünyasında papalıkta olduğu gibi “lâ yüs’el” (sorgulanamaz) dinî bir makam değildir, bilakis siyasî bir pozisyonudur. Müslümanın dünyasında her türlü hareketinin kaynağı din olduğu için ruhbanlığa yol açılmaz. Halife, birliğin sembolüdür; İslâm rejiminde fizik ve metafizik âlemi birlikte yürüten âhenkli bir nizam söz konusudur. Tıpkı insanın maddî ve manevî varlığıyla bir bütün arzemesi gibi.

Allah ve Resûlünün buyrukları önünde Başyüce ile sıra-

dan bir ferd birdir. Şeriat önünde kim-senin dokunulmazlığı yoktur, bir cürüm söz konusu olduğunda Başyüce de aynı cezayı alır, sıradan bir fert de. Bu hususta İdeolocya Örgüsü’nde şöyle denir: “Başyüce’den itibaren ‘Yüceler Kurultayı’ âzasına ve topyekûn hükümet kadrosuna kadar hiçbir ferdin, kanun muvacehesinde mesuliyetsizlik ve şahsî masuniyet gibi bir imtiyazı yoktur. Meselâ, sokağa tükürmek, ‘Yüceler Kurultayı’ndan çıkacak bir zevk ve terbiye yasasına göre suçsa, zâbıta, bunu yapacak bir ‘Başyüce’ ile bir ‘Yüce’yi, bir hükümet reisini veya bir çöpçüyü bir tutar.”(5)

Başyücelik rejimi, İslâm’ın en ileri toplumu olan sahâbîleri, yani Asr-ı saâdet dönemini kendine tek örnek alır. Büyük Doğu sisteminde, Râşid Halifeler olan ilk

dört halife (Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali) bir fenerin dört camına benzetilerek hepsinden ışık alınır. Hilâfetin mâna ve ideali Başyücelik rejiminde mündemiçtir. Allah’ın kitabındaki “Ben kulumu eşya ve hadiseleri teshir etmesi için kendime halife olarak yarattım.” (Bakara Sûresi, 2/30) emrine tâbi olan Başyücelik rejimi ve onun her ferdi, hilâfetin mânâsı olan “ilâ-yi kelimetullah” idealini taşır.

Hülefâ-yi Râşidîn dönemi, İslâm devletinin teşkilâtlandığı, seçme-seçilme kriterlerinin ve yönetim şeklinin ortaya çıktığı bir tatbikattır. Hülefâ-yi Râşidîn idaresi yepyeni bir nizamdır; ne monarşi, ne cumhuriyet, ne de oligarşidir.(6) Başyücelik rejiminin de öbür rejimlerin iyi taraflarını alıp yanlış taraflarını dışladığını ve kendine has bir rejim olduğunu yukarıda belirtmiştik. Buna esas olarak ilhamını Râşid Halifeler döneminden aldığını da ekleyelim. Yine ilk halifelerin yürütme ve yargı erklerini ellerinde tuttuklarını ve kısmen de yasama yetkileri olmasına rağmen, temelde Kur’ân ve Sünnet’in ölçülerine bağlı bir iktidarları olduğunu biliyoruz.(7)

Başyücelik rejiminde de aynı temel ilkeler görülmekte, yürütme ve yargı Başyüce’de toplanırken, yasama yetkisi Yüceler Kurultayı’nda temâyüz etmektedir. Kula kulluğa yol açan günümüz rejimlerinin aksine Başyücelik rejiminde fert ve devleti birleştiren şahıs veya zümre otoritesi değil, müşterek nokta olan ilahî ölçülerin otoritesi vardır.

“Aslında ‘Başyücelik Devleti’ bahsi, Büyük Doğu İdeolocya Örgüsü’nün işleniş

gayesi ve bütün mevzularını toplayan ana sütünü; İdeolocya Örgüsü’nün tâ kendisi...” diyen ve Başyücelik Devleti ismiyle müstakil bir eserde bu mevzuyu tafsil ve tahlil eden Salih Mirzabeyoğlu, Dünya Kamu Düzeni dayatması ve Batı dünyasının demokrasi yalanlarına da işaret ettikten sonra iktidarın kaynağı ve hürriyet kavramı ile mevzuyu genişçe ele alır. Kitabın sonunda da kamu hukukuna dair 177 hadis meâline yer verir. Günümüz meselelerini de dahil ederek İslâmcı mücadelenin müşahhas hedef ve gayelerini tesbit eder. Büyük Doğu-İbda sisteminin amacının Başyücelik devlet ideali olduğunu belirtir.(8)

Dipnotlar

- 1-Necip Fazıl Kısakürek, İdeolocya Örgüsü, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 2017, s. 285-286.
- 2-Kısakürek, a.g.e., s. 288.
- 3-Arif Ay, Bir Düşünür ve Sanatçı Olarak Necip Fazıl’ın Kişiliği, ed. Kadir Özköse, Kaldırımlar’dan Sakarya’ya Necip Fazıl Sempozyumu, Bozok Üniversitesi, Yozgat, 2017, Cilt II, s. 315.
- 4-Kısakürek, İdeolocya Örgüsü, s. 300.
- 5-Kısakürek, a.g.e., s. 290.
- 6-Ziya Kazıcı, İslâm Medeniyeti ve Müesseseleri Tarihi, İFAV Yayınları, İstanbul, 2018, s. 105.
- 7-Mustafa Fayda, Hülefâ-yi Râşidîn Dönemi Medeniyet Tarihi, ed. Eyüp Baş, İslâm Tarihi, Grafiker Yayınları, Ankara, 2016, s. 303.

AİLELER LGBT SAPKINLIĞINA "DUR" DEDİ

Aileyi, nesli ve toplumu hedef alan bu büyük tehlikeye karşı, 150 STK'nın katılımıyla büyük bir etkinlik düzenlendi. Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu tarafından düzenlenen "Büyük Aile Buluşması"na 35 binden fazla kişi katıldı.

Erkek ve kadının fitratına aykırı olarak cinsiyetsizliği empoze eden, bunu da "cinsel tercih hakkı", "toplumsal cinsiyet" gibi kavramlarla toplumlara dayatan LGBT ve onları finanse eden küresel lobiler, dinsiz ve cinsiyetsiz bir dünya düzeni tasarlıyor.

İnsanlıktan son sürat uzaklaşan, hiçbir din, değer, ahlâk ve kültür kabul etmeyen bu "anlayış", toplumlara eşcinsellik ve benzeri sapkınlıkları bir tercih olarak dayatıyor. Dayattıkları bu sapkınlığı da insan hakları olarak telakki edip çocuklar üzerinden teşvik ediyor.

Aileyi, nesli ve toplumu hedef alan bu büyük tehlikeye karşı, 150 STK'nın katılımıyla büyük bir etkinlik düzenlendi. Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu tarafından düzenlenen "Büyük Aile Buluşması"na 35 binden fazla kişi katıldı.

18 Eylül'de Saraçhane Parkı'nda düzenlenen etkinlikte sapkınlığa dikkat çekildi ve "Manevi Kalkınma Şart", "Manevi ve Ahlaki Kalkınma Yasası", "Sapkınlığa Dur De", "Cinsiyetsiz Toplum Projesine Dur De", "Aileye Savaş Açanlara Geçit Vermeyeceğiz", "Sapkınlığa Hayır", "Aile Hedefte Başını Çevirme" ile "Küresel Çeteden Aileni ve Neslini Korumak" yazılı dövizler yer aldı.

Binlerce kişiden oluşan kalabalık Saraçhane'de yapılan eylemin ardından Beyazıt Meydanı'na yürüdü.

"Moda dünyası cinsiyetsizlik propagandası yapıyor"

Çocuklara ve gençlere yapılan LGBT dayatmasına karşı bir araya geldiklerini söyleyen Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu Genel Başkanı Kürşat Mican, "İnsan neslini tü-

retecek bu propaganda ve dayatma en temel insan hakkı olan var olma hakkını elimizden almaya kastetmiş durumdadır. Tek isteğimiz insan neslinin var oluşunu tehdit eden bu propagandaya ve dayatmanın durması. Tehlikenin farkında mıyız? Okul öncesi ve ilkököl çağındaki çocuklar çizgi filmler üzerinden hedef alınıyor. Gençlerin zihinleri dizilerdeki LGBT propagandasıyla bulandırılıyor. Moda dünyası cinsiyetsizlik propagandası yapıyor. On yaşında cinsiyeti değiştirilmiş çocuk mankenler podyumlara çıkartılıyor. Daha 10 yaşında ama cinsiyet değiştirmiş. Bu dayatmacılar 10 yaşındaki çocuğun cinsiyetini değiştirmesini normal buluyor ama 'pişman olup tedavi olmak isteyenlerin tedavi olmaları kabul edilemez' diyorlar." diye konuştu.

Cinsel sapkınlığın doğuştan ve genetik olmadığını, sonradan oluştuğunu dile getiren Prof. Dr. Sefa Saygılı, "Kesinlikle genetik değil. Baktığımızda kromozomlarında, hormonlarında problem yok, genetiğinde problem yok. Bunlar sonradan olma. Bu akımlarla maalesef bunlar ülkemizde yaygınlaştırılmak isteniyor. Ateş, yuvalarımıza kadar geldi. Gençlerimiz ve çocuklarımız tehlike altında. Bizim karşı olduğumuz LGBT'nin dayatmasıdır, yaygınlaştırılmasıdır." dedi.

Dünyayı yangın yerine çeviren Batı, toplumları yozlaştırırken, yetkililerin acilen harekete geçmesi gerekiyor. Başta medya olmak üzere tüm alanlara sirayet eden LGBT'nin ciddi bir şekilde bu topraklardan silinmesi için canla başla çalışılması gerekiyor.

Tüm dünyada yavaş yavaş anlaşılan bu tehlike, dünya genelinde tüm toplumlarda keskin bir kutuplaşma doğurmuş, kaba şekilde gelenekçi-modernist şeklinde tavsif edebileceğimiz bu kutuplaşmanın neticesi bir hesaplasmaya doğru varmaktadır. LGBT meselesi bu keskin kutuplaşmanın meselelerinden biridir sadece.

TÜM DÜNYADA HALKLAR KUTUPLAŞIYOR

Toplumlar, Batı dünyası eliyle gerçekleşen ve geri dönüşü mümkün olmayan büyük bir tehlikenin içine sokuluyor ve sokuldu. Son yarım asra kadar ülkelerce sapıklık ve nesli imha eden yapılar olarak bilinen LGBTİ+, son yarım asırdır yavaş yavaş toplumlarda yer bulmaya başlamış ve son 10 senedir de bu sapkınlık medyadan sinemaya, tekstilden moda her sektöre kadar sokulmuş ve hatta mecbur edilmiştir. LGBTİ+ sapkınlığı, “toplumsal cinsiyet” diye uydurma bir kavram üzerinden insan hakları olarak dayatılmış, anayasalarda kabul görmüş ve hadise erkeğin kadın, kadının erkek olmasından da ileriye taşınmış, LGBTİ’nin sonuna + konularak “daha fazlası ve sonsuza kadar her türlü sapkınlık” amaçlanmıştır. Çocuk istismarı ve pedofili gibi adice işlerle birlikte insanı insanlığından çıkarmak temel hedeftir.

Tüm dünyada yavaş yavaş anlaşılan bu tehlike, dünya genelinde tüm toplumlarda keskin bir kutuplaşma doğurmuş, kaba şekilde gelenekçi-modernist şeklinde tavsif edebileceğimiz bu kutuplaşmanın neticesi bir hesaplasmaya doğru varmaktadır. LGBT meselesi bu keskin kutuplaşmanın meselelerinden biridir sadece. Zira sapkınlığa karşı çıkan ülkeler Avrupa Birliği gibi sapkınlığa destek verenler tarafından afaroze edilmekte, yaptırımlar uygulanmakta, adeta ağır suçlu muamelesi gösterilmektedir.

Mesela Sırbistan’ın başkenti Belgrad’da, LGBT sapkınlığına karşı yürüyüş tertiplendi. Başkent Belgrad’da düzenlenen ve “Aile Yürüyüşü” adı verilen protestoya binlerce kişi katıldı. Ayrıca LGBT yürüyüşünü de iptal etti. Norveç’te eşcinsel gece kulübünün saldırıya uğraması sonrası Oslo’da yapılacak “LGBTQİ+” yürüyüşü iptal edildi. Yine Gürcistan’da ve Türkiye’nin her yerinde LGBT yürüyüşleri gösterilen tepkiler sebebiyle iptal edildi.

Yine İtalya’nın yeni Başbakanı neo-faşist diye aşağılanmaya çalışılan Giorgio Meloni seçildikten sonra aile kavramına dikkat çekti ve “Aile kavramı bizi tanımlıyor. Çünkü bu kavram bizim kimliğimiz. Bu yüzden ulusal kimliğimize saldırıyorlar, inanç kimliğimize saldırıyorlar, cinsel kimliğimize saldırıyorlar, aile kurumuna saldırıyorlar. Kendimi İtalyan,

Hristiyan, kadın ve anne olarak tanımlamamı engelliyorlar. Vatandaş x olmalıyım, x cinsiyetli olmalıyım, ebeveyn 1, ebeveyn 2 olmalıyım, bir sayı olmalıyım çünkü sadece bir sayı olduğumda, bir kimliğim veya köklerim olmadığında finansal spekülasyonlar nazarında mükemmel bir köle olacağım; mükemmel bir tüketici olacağım! İşte bu yüzden bu kadar çok korku uyandırıyoruz. İşte bu yüzden bu etkinlik bu kadar çok korku uyandırıyor çünkü biz birer sayı (numara) olmak istemiyoruz.” diyerek yukarıda sözünü ettiğimiz çatışmadan dem vurdu.

LGBT karşıtı Macaristan’a AB’den yaptırım

Geçtiğimiz yıl Macaristan, 18 yaş altındaki çocukları korumak amacıyla eş cinselliğe teşviki yasaklayan kararı kabul etmiş, pedofiliye karşı hazırlanan yasa taslağının kapsamını genişletmiş ve 18 yaş altı çocukların eş cinsellik propaganda-sından korunmasını hedeflemişti. Avrupa Birliği Komisyonu bu sebepten AB ilkelerini ve sözleşmelerini ihlal ettikleri gerekçesiyle Macaristan hakkında yasal işlem başlatmıştı.

Rusya’da LGBT sapkınlığına geçit yok

Rusya’da LGBT ve devamı olan cinsiyetsizleştirme politikasına karşı ciddi bir direniş mevcut. Rusya’daki LGBT derneklerinin eşcinsel evlilik propagandası yapmalarını yasaklayan ve “Ben neslimi korumak zorundayım, erkek erkektir, kadın kadındır.” diyen Putin, Batı’nın çocuklara cinsiyet değiştirmenin normal olduğunu empoze etmesinin insanlığa karşı işlenmiş bir suç olduğunu ve özellikle sosyal medya ve eğlence platformlarında da cinsiyetsizlik akımının körüklendiğini dile getiriyor.

Bu sebepten Rusya’da LGBT dernekleri faal değil ve fonlanmaları da yasak.

Türkiye’den LGBT’ye karşı hamle

Türkiye’de ise Müslümanların bu sapkınlığa karşı yaptığı etkinlik, eylem, yürüyüşler devlet eliyle desteklenmeye yeni başladı. Bu işin LGBT’ye karşı yasaların hayata geçirilmeye doğru giderken sapkınlığa sahip çıkanlar ile memleketin asıl sahipleri arasında bir gerilimin yaşanacağı da aşikâr.

"Yetkililer aileyi, nesli korumak için milletin haklı talebini dikkate almalı. Eğer aileyi korumak için şu andaki hükümet gerekli adımları atmazsa bu millet seçimde farklı bir cevap verecek. Çünkü bu problem her şeyden daha önemli."

FİKİRDE BİRLİK VE MÜCADELE PLATFORMU BAŞKANI KÜRŞAT MİCAN:

YETKİLİLER LGBT'Yİ FONLAYAN DERNEK VE VAKIFLARI KAPATMALI

Sapkın LGBT ve LG-BT'yi fonlayan küresel lobilere karşı 150 STK ile Büyük Aile Buluşması adı altında sahaya inen Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu Başkanı Kürşat Mican ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Mican, ailelerin büyük tehlikeye karşı birlik olduğunu, yetkililerin de harekete geçmesi gerektiğini söyledi.

Sapkın LGBT ve LGBT'yi fonlayan, yönlendiren küresel lobilere karşı 18 Eylül'de Büyük Aile Buluşması gerçekleşti. Bu eylem nasıl başladı ve hangi gayeyle yapıldı?

Biz üç yıl önce "Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu"nu kurduk. Burada 20 sivil toplum kuruluşuyla bir araya geldik. Ayasofya'nın açılışı için çok ciddi eylemler yaptık. Şehitlerimiz için yürüyüş eylemleri düzenledik. Bunun yanında LGBT dayatmasının durdurulması için ülkemizin birçok ilinde etkinlikler düzenledik, programlar yaptık. Halkımızı bilinçlendirmek istedik ve toplumumuzda bir farkındalık ortaya koymaya çalıştık. Çünkü genel itibarıyla toplumumuz bu cinsiyetsizleştirme projesini bilmiyor. Elhamdülillah bu tür program ve etkinlikler çok ciddi bir uyanışa vesile oldu. Tabii son bir yıl içerisinde de 150 binden fazla ıslak imza topladık. Bu imzaları da TBMM'ye taşıyacağız. Sadece imzayı meclise götürmeyeceğiz; oluşturduğumuz alt raporda küresel emperyalist LGBT lobisinin toplumsal cinsiyet projesini, gençleri nasıl ağına düşürdüğünü, vakıflarını ve derneklerini anlattık. Özellikle çizgi film, YouTube, sinema gibi mecralar üzerinden nasıl yayın yaptıklarını, gençlerin cinsel karmaşaya nasıl teşvik edildiğini anlattık. Malum, son yıllarda bu karmaşayla beraber "ben kız mıyım erkek miyim" diye düşünen kişiler bir hayli artmış durumda. Cinsiyet değişimi için sıra bekleyen, bu konuda teşebbüste bulunan binlerce genç var. Bu konuları raporda ele aldık. Bunu inşallah ekimin sonunda Meclis'e götüreceğiz. Bu imzaları ve raporları Meclis'e sunduğumuz zaman devlet de gereğini yapacaktır diye düşünüyorum. Devlet aile yapısını

korumak zorunda. Aile demek millet demek, gelecek demek, beka demek.

Amacımız toplumsal bir farkındalık ortaya koymak. Çünkü LGBT dayatması toplumsal bir problem haline geldi. Belirli illerde konferanslar haricinde eylemler yapıldı, basın açıklamaları yapıldı. Bunları bir araya ancak büyük bir yürüyüşle toplayabileceğimizi ve sesimizi duyuracağımızı düşündük. Bunun için birçok sivil toplum kuruluşuyla irtibata geçtik. İrtibata geçtiğimiz STK'lar "bu durum aile, toplum meselesine dönüştü" diyerek katılmaya karar verdi. Vakıflar da ciddi destek verdi. Sosyal medyadan özellikle psikiyatristler, akademisyenler, gazeteciler destek verince büyük bir etki oluştu ve Emniyet'in verilerine göre 35 bin olan (bize göre ise 50 bin) bir buluşma gerçekleştirdik.

Bu yürüyüşe sol cenah "Nefret yürüyüşü, bunları iktidar finanse ediyor, destekliyor." dedi. Kesinlikle böyle bir şey yok. Biz üç yıldan beri LGBT dayatmasının, propagandasının durması için, derneklerinin ve vakıflarının kapatılması için gece gündüz çalışıyoruz. Mesela Nagehan Alçı denen kadın çıkmış, "Ya bunlar diğer insanlara saldırsaydı" diyor. Buradaki halkın direnişini bu tarz söylemlerle manipüle etmeye, ortalığı provoke etmeye çalışıyorlar. Mesela bizim derneğin önünde sürekli kışkırtma yapılıyor. Birkaç LGBT'li göğsünü açarak tahrikte ve tacizde bulundu.

Tam tersi bir şekilde LGBT buluşması olduğunda mevzu bahis kişilerin sesi çıkıyor mu?

Çıkıyor! Benim radikal bir insan olmamdan, daha önceki eylemlerimden yola çıkarak "nefret söylemi" gibi ifadeler kullanıyorlar.

Ki biz ortak bir metin hazırladık ve bunun üzerinden yürüdük. En uç radikal dedikleri arkadaşlarımız da oradaydı. Eyleme karşı çıkanlar bu eylemde aradıkları şeyi bulamadılar. Kısacası her kesimden insan orada yer aldı.

Her kesimden insanın orada yer alması LGBT gibi bir sapkınlığın milletimiz için ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu ve milletin buna karşı duracağını gösteriyor. Yani milletimiz görevini ifa etti orada. Peki yetkililer ne yapmalı, nasıl önlemler almalı?

Anayasanın 41. maddesinde; aile kadın ve erkekten oluşur. Neslin devamı için ailenin örfü, inançları, kültürü korunur, nesiller iyi yetiştirilir deniyor ve neslin değerlerini bozmaya yönelik çalışmalar durdurulmalıdır deniyor. Burada Rusya örneğini verebiliriz. Rusya, "kültürümü ve aile yapımı bozuyor" dedi ve LGBT'nin tüm dernek ve vakıflarını kapattı, propaganda ve reklamlarını yasakladı ve terörle eş değer tuttu.

Yetkililer aileyi, nesli korumak için milletin haklı talebini dikkate almalı. Eğer

aileyi korumak için şu andaki hükümet gerekli adımları atmazsa bu millet seçimde farklı bir cevap verecek. Çünkü bu problem her şeyden daha önemli.

Sapkın LGBT örgütlerinin ciddi bir şekilde fonlandığından bahsedebilir miyiz?

Tabii ki. Dernek ve vakıfların da bu sebepten kapatılmasını istiyoruz. Ciddi bir şekilde BM üzerinden, AB üzerinden fonlanıyorlar. Milyon dolarlara dayanan fonlarla iş yapıyorlar.

Hastanelerde cinsiyet değişimi ameliyatları sigorta kapsamında gerçekleştiriliyor. Sağlık Bakanlığı'nın bu noktada gerekli adımları atması lazım değil mi?

Dünya Sağlık Örgütü 1972 yılına kadar eşcinselliğin bir hastalık olduğunu, tedavi edilebilmesi gerektiğini söylüyordu. Daha sonra bu kararını değiştirdi ve eşcinsel geni olduğunu duyurdular. Psikiyatristlere de asla tedavi etmeyeceksiniz, ne olmak istiyorlarsa o olsunlar, dediler. Zaten psikiyatristlerin onayıyla cinsiyet değişimi onaylanıyor. O heyetin onayı olmazsa cinsiyet değişimi olmuyor. Burada

farklı bir tuzak var ve Sağlık Bakanlığı'na da "Eşcinsellerin ameliyat ücretlerini biz karşılayacağız" diyerek AB masrafları üstlendi. Mesela biri 14 yaşında başvurdu, 18 yaşına kadar ameliyat olamıyor; ama o yıla kadar ilaç kullandırarak hazırlıyorlar. İlaçların da etkisiyle ön hazırlık tamamlanmış oluyor. Psikiyatristler eğer cinsiyetini değiştirmesse bu iş intihara kadar gider, diyerek onay raporu veriyor. Psikologlar da bu rapora bakarak onay veriyorlar. Böylece hiçbir engel kalmadığı için SGK da destek veriyor. Hem teşvik hem tuzak hem de propaganda var burada. Devletin AB ile yaptığı bu anlaşmayı ortadan kaldırması lazım. 2013 yılında yürürlüğe girdiğinde tepki gösterdik; fakat bugünkü gibi kamuoyu oluşmamıştı. Şimdi ise pişkin pişkin çıkıp açıklama yapıyorlar "Hayır binlerce kişi değil yılda 100 kişi cinsiyet ameliyatı oluyor, abartmayın" diyorlar. Yılda 1 kişi bile olması bizim için büyük bir felaket. Mesela kişinin psikolojisi kız veya erkek olmak yönünde. O zaman sağlıklı düşünemiyor, cinsel karmaşaya sevk edilmiş, zihinler bulandırılmış, propagandaya maruz bırakılmış, bunu tedavi edelim yönünde bir çalışma yok. Onun o anki istediğine yönelik hareket ediyorlar ve oldu-bittiye getirip ameliyat ediyorlar. Ergenlik çağında ameliyat olmuş, 26 yaşına gelmiş feryat ediyor şimdi. Bir tuzağa düştüm ve pişmanım diyor. Eşcinsellerin pişmanlıklarına dair Batı medyasında birçok haber var.

Kılıçdaroğlu'na da söyledim; Cumhuriyet, egemenlik, milletin geleceği diyorsunuz sonra da LGBT'lilerin bütün hakları verilecek, sağlıktan yararlanacak ve işyerlerinde de istihdam edilecek diyorsunuz. Çelişkiye bak. Ayrıca bu söylemle de gençleri teşvik ediyor. Bu gençleri nasıl bu girdaptan kurtarabiliriz demiyor da, tercihlerini karşılamamanın derdine düşüyor. DSÖ'nün, AB'nin planlarını Türkiye'de uyguluyorlar. Meral Akşener de teşkilatında LGBT'lilerle iletişim grubu diye bir birim kurdurdu. Vatan, millet, bayrak diyor; ama cinsiyetsiz bir toplum olduğu zaman ne vatan kalacak ne millet, bunun farkına varamıyor ya da varmak istemiyor. LGBT milletleri oluşturmak isteniyor, siyasiler de bu bilinçli projeye dahil olmuşlar.

Anladığımız kadarıyla mesele kadının erkek, erkeğin kadın yapılmasından çıktı, tamamen cinsiyetsizleştirmeye yönelik çalışmalar yapılıyor; durum böyle mi?

Hepsini aştı, daha kötüye gidiyor. Batı dünyasında LGBT konusunda büyük anlaşmalar yapılıyor. Büyük tehlike yaklaşıyor. Bizim çalışmalarımız büyük yankı uyandırdı, inşallah çalışmalarımıza devam edeceğiz. Lobilere karşı ciddi önlemler alınmalı. Burada fonlananların da önü tıkanmalı!

Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Ben de teşekkür ederim.

İSLAM'DA SİYASÎ MUHALEFET

HARUN ÇETİN

“İyiliği emredin, kötülükten nehyedin, zalimin elini yakalayın, onu doğru yola getirin, yoksa Allah kalplerinizi birbirinize vurur.”

Muhalefet; ihtilaf kelimesinden gelip, bazen eşitlikler içerisinde mevcut olup, bazen hâkim konumdukine karşı durmak manasındadır. Bir din, bir mezhep, bir ideoloji, bir görüş zaten kendi dışındaki her muadiline muhaliftir. Tabii burada biz muhalefetin fıkıh ilmindeki veya felsefi cereyanlardaki detayına girmeyeceğiz. Biz burada İslam'da siyasi güç ve dengeler açısından muhalefet nedir, onu anlatmaya gayret edeceğiz. Bu önemli bir konudur. Çünkü ulus devletin kaskatı hale getirdiği zihin dünyamızda Müslümanlar kendileri gibi düşünmeyen din kardeşlerini uhuvvet ve fütüvvet sınıfından ihraç etmeye çalışmaktadırlar. Hem siyaset hem fıkıh tarihinde görülen odur ki; bugün hâkim olan anlayış merduttur.

İslam'da idari sistemi, şer'i nizamı devam ettiren devlettir ve bu devlet şûra ve beyatla sabit olur. Müslümanlar, hem hukukun hem devletin en tabii müfettişleridir. Bu teftişin sonucunda her bir Müslüman, siyasi gücün yaptıklarını ya tasdik etme ya da ona muhalefet etme imkânına sahiptir. Tasdik etme nasıl bir hak ise tasdik etmeme de o kadar haktır. Bu tasdik etmeme ve ihtilaf durumu devlet reisine edilen beyata zarar vermemektir, çünkü bu bir teftiştir.

Bugün sözde hürriyetçi modern ulus devletler, Allah'ın yerine kendilerini ikame ettikleri için verdikleri her karar tartışılmaz veya tartışılabilir bile yine devlet ondan vazgeçinceye kadar ona isyan edilemez! İslâm tarihi boyunca ise bunun tam tersi bir hâl olduğunu görüyoruz. Halifeleri her konuda hesaba çeken bir İslam milletinden bahsediyoruz. Zaten Kur'an-ı Kerim'de Müslümanın en temel vasfı olarak belirtilen emr-i bil maruf ve nehy-i anil münker Müslümanlara muhalefet hakkı tanımaktadır. Çünkü iyiliği emretmek de yapılan bir kötülüğe karşı çıkmaktır, kötülükten nehyetmek de elle yapılan bir muhalefettir.

Devlet, İslam'a aykırı bir hüküm verdiğinde Müslümanlar, Allahu Teâlâ'nın kendilerine verdiği bu vasfı dolayısıyla

çeşitli yollarla tarih boyunca muhalefette bulunmuşlardır. Bugün şaşılır ki; modern ulus devletin şeriatı yok ederek kendini tahkim kılmasına rağmen, şeriatı müdafaa ettiklerini iddia eden bazı zevat, bırakın İslamî bir idareye, modern seküler idareye bile muhalefeti caiz görmemekte, bunu fitne olarak algılamakta ve tağutun tatbikini bir şekilde kabul etmektedirler.

İslam'da nasıl iktidarın çeşitli modelleri varsa aynı şekilde muhalefetin de modelleri vardır. Ehl-i bidatin başvurduğu modeller ayrı, Ehl-i Sünnetin başvurduğu modeller ayrıdır.

İslam'da muhalefet nasıl olmalıdır dersek, ahlâkî vaaz veçhesini bir kenara bırakarak fikhî olarak üç yoldan bahsedebiliriz:

Birincisi; sabır ekolü.

İkincisi; temekkün ekolü.

Üçüncüsü ise; savra (ihtilal) ekolüdür.

Müslümanlar tarih boyunca bu üçünün arasında keskin bir ayrılık görmemiş, bazen bu üçünü birden sırayla hayata geçirmiş veya bazen sadece birine bağlı kalmıştır. Ehl-i Sünnet fikhına uygun olarak bu üç yoldan hangisi icra olursa bu hak olarak kabul edilmiştir. İslam tarihinin ilk günlerinden bu yana bu muhalefet şekilleri hep icra edilmiştir.

Ashab-ı Kiram'dan örnek verecek olursak bu üç modeli aynı anda onlarda görüyoruz. Misal fitne günleri denilen Cemel, Sıffin gibi savaşlarını ele alalım. Ashab-ı Kiram burada birbirleri ile savaşırken, Tabiînden olan Muhammed b. Sirin'in verdiği habere göre sahabenin çoğu tarafsızlığını ilan etmiş ve kılıçlarını kırarak çöllere ve dağlara kaçmışlardır. Bütün İslam tarihi eserlerinde ittifakla kayıtlıdır ki evvela Hazret-i Osman şehid edilmiş, Hazret-i Muaviye ve Hazret-i Aişe yeni halife olan Hazret-i Ali'den o katillerin kısas edilmesini talep etmişlerdir. Burada muhalefetin ilk modelini görüyoruz. Halife Hazret-i Ali Efendimizden istenen bir şey ve bu yerine getirilmezse ona karşı bir cephe oluşacağı gerçeği... Burada

temekkün ekolünden söz edebiliriz. Yani ashabın bir kısmı, idarecilerine karşı temekkün ekolü ile muhalefet etmişlerdir (Henüz savaş safhasında değilken).

Sahabenin bir kısmı da sabır ekolünü benimseyerek iki taraftaki hiçbir olaya karışmamış, iki tarafa da sadece barış ve iyilikler telkin etmişlerdir. Tarafsız sahabeler, savaşan sahabelerden çok daha fazla idi. Hatta sabır ekolünü benimseyen bu sahabelerden bazıları zorla savaşa götürülmüşler, onlar savaşın içinde bulundukları zaman bile kılıçlarını sadece kendilerini muhafaza etmek için kullanmışlar, kendilerine gelen ok ve kılıçları savuşturmuşlardır. Onlara niye böyle yaptıkları sorulduğunda ise onlar; “la ilahe illallah” diyen bir kimseyi asla öldürmeyeceklerini beyan etmişlerdir. Bu sahabelerden en meşhuru Ebu Musa el-Eşari Hazretleridir. İlginçtir ki kendisi daha sonra hakem olayında Hazret-i Ali'nin hakemi olacaktır. İşte tarafsız sahabelerin bu tavrı sabır ekolünün şiarıydı.

Üçüncü muhalefet yolu fıkıhta “huruc-ale's-sulta” diye isimlendirilen, ayaklanma ve ihtilal dediğimiz bir muhalefet sistemidir. Bugün kendilerinin Ehl-i Sünnet olduğunu söyleyen bazı sufi gruplar bunun asla caiz olmadığını, halife zalim olsa bile ona isyanın haram olduğunu söylemişlerdir. Fıkıh, akaid ve tarihe bakınca bu iddianın hakikatten fersah fersah uzakta olduğu görülür. Zira bu iddia sahiplerine evvela şunu sormak gerekir: “Ashab-ı Kiram'ın adil oldukları hakkında ne düşünüyorsunuz?” Hepsisi elbette doğru olan şu söz söyleyecektir: “Ehl-i Sünnete göre Ashab-ı Kiram'ın hepsi adildir.” O zaman ikinci sual olarak şunu sorarız: “As-

Burada İslam'da siyasi güç ve dengeler açısından muhalefet nedir, onu anlatmaya gayret edeceğiz. Bu önemli bir konudur. Çünkü ulus devletin kaskatı hale getirdiği zihin dünyamızda Müslümanlar kendileri gibi düşünmeyen din kardeşlerini uhuvvet ve fütüvvet sınıfından ihraç etmeye çalışmaktadırlar. Hem siyaset hem fıkıh tarihinde görülen odur ki; bugün hâkim olan anlayış merduttur.

hab-ı Kiram'ın hepsi adilse, zalim de olsa bir sultana isyan caiz değilken, halife olan Hazret-i Ali efendimiz hem sahabe hem adil bir halife iken, Hazret-i Aişe Annemiz ve Hazret-i Muaviye adil bir sahabe iken nasıl oldu da adil sahabeler adil halifeye isyan edebildi? Hazret-i Ali mi zalim, Hazret-i Aişe ve Hazret-i Muaviye mi haram ehli?" (Haşa sümme haşa!)

İşte bir takım ehl-i bühtanın kendi devirlerinin konjonktürlerini gözettikleri için ortaya attıkları ve Ehl-i Sünnete yamadıkları iddianın mantıksızlığı, tutarsızlığı ve Ashab-ı Kiram'a bile kir bulaştıran tarafı bu soruyla ortaya çıkmış oluyor. İşte Hazret-i Muaviye ve Hazret-i Aişe ve onların safında savaşıyan sahabe bile üçüncü muhalefet yolu olan savra (ihtilal) ekolünün ilk takipçileri idi. Yani üç muhalefet yolunun da daha Ashab-ı Kiram ile başlayan temsilcileri vardır. Bu üç yoldan birini benimseyen birinin, diğer iki yolu benimseyenleri küfür veya nifak ile suçlamaları asla vaki olma-

mış, böyle bir ithamı kendileri açısından dünya ve ahiretin yıkım sebebi olarak görmüşlerdir.

Yine Ashab-ı Kiram'dan örnek verecek olursak Hazret-i Muaviye kendisinden sonra Yezid'e beyat toplamış, vefatından sonra Yezid halife olmuştu. Yezid'in hatalarının çokluğu sebebi ile Hazret-i Hüseyin ve Hazret-i Abdullah b. Zübeyr gibi ona beyat etmeyenler olduğu gibi, Hazret-i Abdullah b. Ömer gibi ümmetin kargaşadan muhafazası için beyat edenler de olmuştur. Daha kıyam ve huruç sahasına geçmeden bile çoğunluğun beyat ettiği bir devlet reisine karşı iki tavır görüyoruz. Daha sonra ise Hazret-i Hüseyin temekkün ekolünden çıkıp savra yani ihtilal ekolünü benimsemiş, Yezid'i devirmek için Şam'a yürümüştür. Hazret-i Hüseyin'in şehadetinden ve Yezid'in ölümünden sonra İkinci Muaviye ile birlikte sahabeden Abdullah b. Zübeyr de huruca geçmiş, savra ekolünü benimsemiş, Mekke'de kendi devletini kurmuş, Şam merkezli idare ile savaşmıştır.

Buradaki olayların detaylarını tarihe havale ederek konumuza bakan yönü ile birkaç cümlede değerlendirecek eğer, bu dinin öncülleri olan Ashab-ı Kiram'ın Allah için hurucu, kıyamı ve ihtilali haram görmediklerini, hatta yeri geldiğinde kendilerinin başvurduklarını anlarız. O halde bugünkü Müslümanlara ne oluyor da kapitalist, komünist, ulusalcı, faşist, liberal devletlerde sırf "fitne çıkmasın" gibi bir iddia ile "huruç-ale's-sulta"yı haram görmekte idirler. Bu apaçık olarak sahabeye bir iftiradır. Demek ki sahabe fitne çıkardı(!).

İkinci olarak da; yaptıkları adaletsizlikler ve haksızlıklar karşısında devlet reislerine yapılan isyanları destekleyen ve bu uğurda savaşıyan veya mâlî olarak yardım eden veya dua eden İmam-ı Azam Hazretleri başta olmak üzere bir çok fakihe, müçtehide ve âlime de hakarettir. İbn-i Eşas İsyanının diğer adının "Fakihler Kıyımı" olduğunu bilmeyenler, halifeye karşı gelen Ebu Hanife Hazretlerinin "Sultan bana Vâsıt Mescidi'nin direklerini say dese yine saymam!" sözünü bilmeyenlerin olmayan bir kaide ile Ehl-i Sünnete yama yapmaya hakkı yoktur. Ebu Hanife Hazretlerinin siyasi tavrını Hanefi fakihlerden olan İmam Cessas'ın Ahkamü'l-Kur'an isimli tefsirinden okumanızı tavsiye ederim.

Uzatmamak için buraya yazmıyorum.

Fahreddin

Râzî Hazretleri tefsirinde şöyle demiştir: "Gereken durumlarda ümmet halifeyi azleder."

Yine İmam Bakillanî de: "Mademki imamı ümmet seçiyor, öyleyse onu teftiş etmek, hesaba çekmek ve gerektiğinde görevden almak da onun hakkıdır. Bu konuda ne sultan ne de diğer görevlileri masum değildir."1

Zira günah işlemeyen veya masum, sorgulanmaktan azade imam anlayışı Şia'nın merdud akidesidir. İslam'da iktidarın yükünü, onu tayin etme veya hâl etme vazifesi nasıl şura ve ehl-i hâl ve'l-akd denilen ulemaya aitse, buraya kadar anlattığımız muhalefet şekillerinin de önderliğini ulema yapar. Yoksa anarşi felsefesinde olduğu gibi, öylesine bir araya gelen ayak takımı kimselerin yapacağı işler değildir. Lakin ayak takımı dediğimiz kimseler ve gruplar eğer fıkıhın bu kavramlarını dillerine dolamışsa, burada suç, vazifesini ve mevzisini terk etmiş ulemanıdır. İslâm fıkıhının gölgesinde Müslümanların yükselişinin izzeti ulemanın olduğu gibi, umeranın ve halkın fikhî ülküden ve gayeden uzaklaşmasının ve müstekbirlere boyun eğen koyunlar haline gelmesinin zilleti de ulemanın boynunadır.

Efendimiz Aleyhisselamın İslam'da muhalefetin gerekliliğini beyan buyurduğu üç hadis:

"İyliği emredin, kötülükten nehyedin, zalimin elini yakalayın, onu doğru yola getirin, yoksa Allah kalplerinizi birbirinize vurur."2

"Zalimi görür de onun ellerini yakalamazsanız, katından gelecek azabı Allah neredeyse size umumi kılar."3

"Cihadın en faziletli zalim sultan ya-nındaki hak sözdür."4

Aslında üç muhalefet ekolünü ihtiva eden muazzam hadis-i şerif herkesin malumudur:

"Sizden kim bir kötülük görürse;

1-) Onu eliyle düzeltsin,

2-) Buna gücü yetmezse diliyle düzeltsin,

3-) Buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin."5

Hadis-i şerifte ilk amel savra yani ihtilal ekolüne, ikinci amel temekkün ekolüne, üçüncü amel ise sabır ekolüne işaret eder. Bu amellerin/ekollerin şeref pâyelerinin büyüklüğü hadisteki sıralamadaki gibidir.

Kaynaklar:

1 Bakillani, Temhîd, s. 185.

2 Tirmizi, Tefsiru Sure, s. 67; Ebu Davud, Melahim, 17.

3 İbn Mace, Fiten, 20.

4 Tirmizi, Fiten, 13.

5 Müslim, İman, 78.

MESRÛRUZ ÇOCUKLAR GİBİ O GÜNDEN BERİ!

Mevlid ve itikâd münasebeti mevzubahis olduğunda tüm tâlî başlıkları bünyesinde toplayabileceğimiz iki ana başlık öne çıkmaktadır. Bunlardan ilki mevlidin dindeki yeri, diğeri de mevlid-i şerif adıyla ortaya konulan eserlerin itikâdî muhtevasıdır.

MELİKŞAH SEZEN

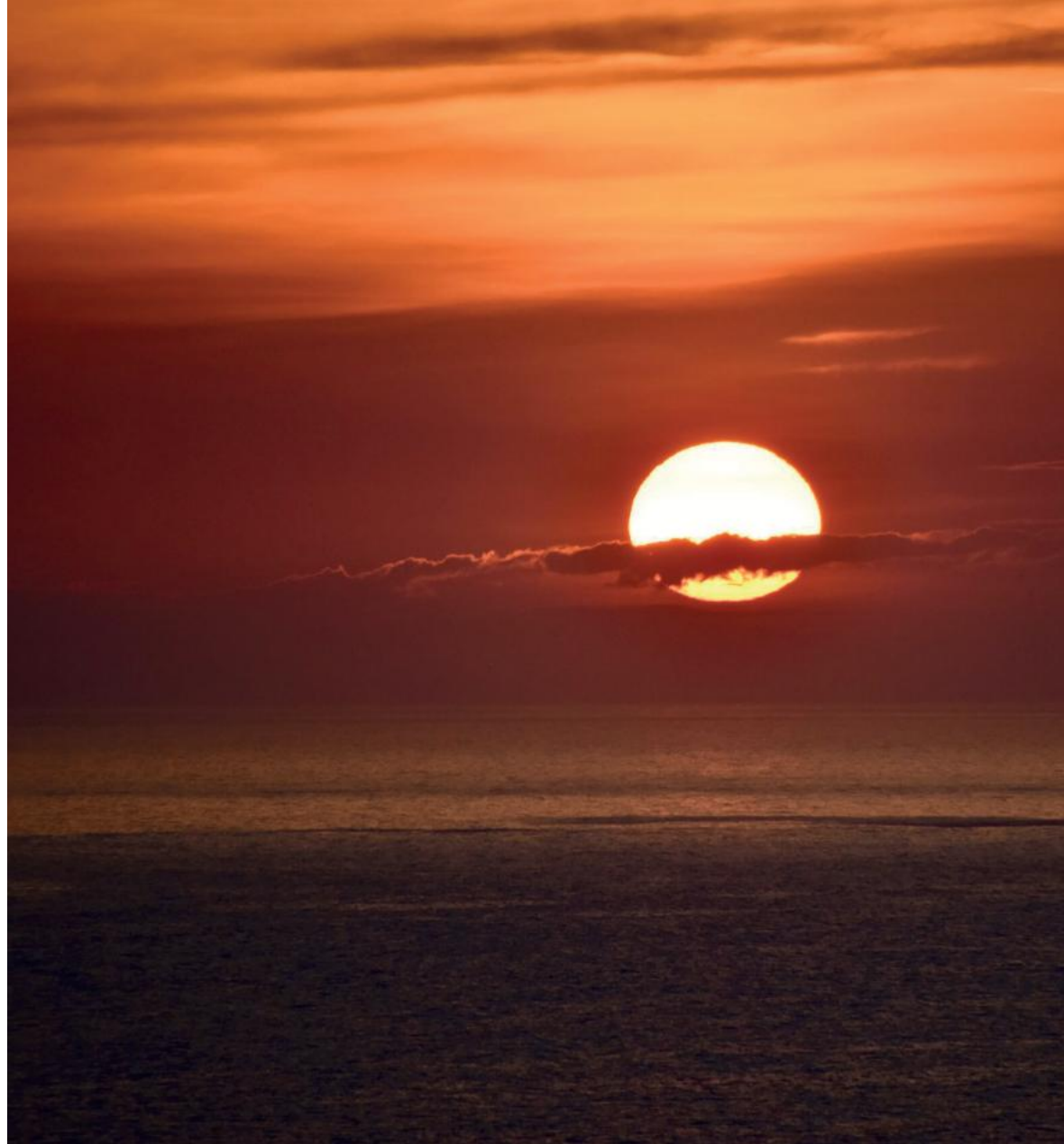
Mevlid, mâlûm olduğu üzere, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) dünyayı teşrifinden mesrûr olan mü'minlerin onu en hoş, en rânâ şekilde yâd etmek için gönüllerinden taşan hislerle inşâ ettikleri edebiyatın ismidir. Mevlid ve itikâd münasebeti mevzubahis olduğunda tüm tâlî başlıkları bünyesinde toplayabileceğimiz iki ana başlık öne çıkmaktadır. Bunlardan ilki mevlidin dindeki yeri, diğeri de mevlid-i şerif adıyla ortaya konulan eserlerin itikâdî muhtevasıdır. Peygamber Efendimizin dâr-ı dünyayı teşriflerini, onu anmak ve methetmek için güzel bir vesile bilmenin, şer'î sınırları ihlal etmeyen meşru bir ahvalde onu, âlini hürmetle yâd etmenin dinen herhangi bir meşruiyet sıkıntısı yaşamadığını ve mezmûm olarak nitelenen bid'atler arasına dâhil edilemeyeceğini tereddütsüz ifade edebiliriz. Çünkü henüz Allah Resûlü hayatlayken dahi bazı şair sahabîler onu methetmek, üstün vasıflarından bahsetmek için şiirler okumuşlardır.

Her ne kadar bu şiirler Resûl-i Ekrem'in doğumuna has değilse de neticede muhteva olarak onun üstün vasıflarına temas etmekte müşterektir. Bu şiirleri inşad edenlere karşı Peygamber Efendimizin herhangi menfî bir beyanı olmadığı gibi zaman zaman bunları teşvik ettiği, Hasan b. Sâbit (r.a.) gibi bazı sahabîlere kendisinin üstün özelliklerini tavsif eden şiirler inşad etmesini telkin ettiği dahi maruftur. Yine Ka'b b. Zühayr'ın (r.a.) İslâm'a girdiği vakit huzur-ı risâlette söylediği şiir, mevlidler ile yakın muhtevadadır. Resûlullah ona bu kasidesinden ötürü hırkasını (bürde) hediye etmiştir. Bu sebeple o şiir Kasidetü'l-Bürde olarak anılmıştır. Bu tür misaller oldukça çoğaltılabilir. İşte köken olarak Nebiyy-i Zîşân'ın sağlığında ruhsatını almış bu-

lunan bu hoş uygulama, bugüne değin âdeta kesintisiz bir şekilde süregelmiştir.

Kaynaklarımızda mevlid telifinin oldukça erken dönemlere değin sarktığını gösteren bazı nakiller bulunmaktadır. Her ne kadar erken dönemlerde kaleme alındığı bildirilen mevlidler günümüze erişmemişse de, Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in "rahmeten li'l-âlemîn", "şefî'ül-müz-

nibîn", "sahib-i makâm-ı mahmûd" ve daha nice eşsiz derecenin sahibi olduğunu hatırlayıp, ona karşı hürmet, minnet, muhabbet ve intibânı ziyadeleştirme arzusu duyan ve bunları Resûlullah'ın tevellüdü vesilesiyle tazelemek isteyen Müslümanların mevcudiyetinin İslâm tarihi kadar kadim olduğu ihtilafsızdır. Bu bakımdan mevlid vesilesi ile Resûl-i Ek-

**Mevlid inşadı
İslâm tarihi kadar
kadim bir değer
ve kıymetli bir
geleneğimizdir.
Habib-i Zîşân'ın,
tevellüdü, ahirete
irtihali, risâleti,
hicreti... yani hangi
vesile ile olursa
olsun hürmet ve
ihtiramla yâd edil-
mesi, mübarek ve
hoş bir iştir. İslâm'ı,
onu bizlere getiren
makamı ademe
mahkûm ederek,
karşımızda pey-
gambersiz bir din
varmış gibi anlama
ve yaşama temayül
ve garabetinin ne
denli büyüdüğü
malum.**

rem'i yâd ve methetmenin şer'î bir meşruiyet problemi yaşamadığını belirtebiliriz. Bu sevinç ve ihtiram, bid'at-ı seyyie kategorisine dâhil edilebilecek mezmûm işlerden asla değildir. Belki Resûl-i Ekrem'in doğumu vesilesiyle belli şiirlerin, belli kalabalıklarla ve belli bir erkân üzere terennüm edilmesinin, bu uygulamanın bir ibadet hâline getirilmesinden endişe edilebilir ve bunun bid'at-ı seyyie olduğu iddia edilebilirse de, aslı itibariyle selef-i salihîn neslinde numunesi bulunan fiillerin daha sonra umumî ve kaideli bir hâl alması ancak bid'at-ı hasene olarak nitelenmeye layıktır. Öte yandan tarihi vetirede mevlid-i şeriflerde uygulana-gelen tertiplerin defalarca değiştiği, zaman ve mekân farklılığında metinlerin, erkânın, muhtevanın, şiirlerin vs. başkalaştığı, dolayısıyla bu düzeni ibadet bilerek yaklaşılmadığı izahtan varestedir.

Tam bu noktada belki de bid'at ve dinen sakıncalı olan şeyin Resûl-i Ekrem'in dünyayı teşrifi ile mesud ve şen olmak değil de bilakis o sevinci hissedememek, o muhabbet ile gönül coşkunluğu yaşamamak, yaşayamamaktır. Bu sevince iştirak etmemek günah ya da haram olarak nitelenmese de bu sevinçten mahrumiyet ne denli sakınılması gereken bir arızadır bilinse, ne vahim bir hastalıktır bu tarifi imkân-sız denilse sezadır.

Mevlid-i şerif denilince Anadolu Müslümanlarının aklına evvela Süleyman Çelebi (ö. 825/1422) ve muhalled eseri Vesîletü'n-Necât gelse de aslında ondan evvel yazılmış ve günümüze erişmeyi başarmış başkaca mevlidler çoktur. Tarihçi Vâkıdî'nin (ö. 207/823) erken dönem mevlid müelliflerinden biri olduğu kaynaklarda nakledilir. Mevlidü'l-Vâkıdî adıyla bilinen eserin bize erişip erişmediği ise meçhuldür. Günümüze erişen en kadim mevlid metni -bilindiği kadarıyla- Ebû'l-Kâsım Abdülvâhid b. Muhammed el-Mutarriz'in (ö. 439/1047) Kaside'sidir. Ardından Ebû Hamid el-Gazâlî'nin (ö. 505/1111) Mevlid-i Şerif'i gelmektedir. Fakat bu iki eserin müelliflerine nisbeti ve mevsukiyetleri ihtilafıdır.

Ebû'l-Ferec İbnü'l-Cevzî'nin (ö. 597/1201) el-Arûs ve Mevlidü'n-Nebî olarak da bilinen Bugyetü'l-Avâm fî Şerhi Mevlidi Seyyidi'l-Enâm eseri söz konusu müşküllerden azade bir mevlid örneğidir. İbnü'l-Cevzî'nin ardından mevlid-i şerif literatürünün diğer parçaları olarak Endülüslü muhaddis İbn Dihye el-Kelbî'ye (ö. 633/1235) ait et-Tenvîr fî Mevlidi's-Sirâci'l-Münîr'i ile yine Endülüslü mutasavvıf Muhyiddîn İbnü'l-Arabî'nin (ö. 638/1240) Menkabetü Mevlidi'n-Nebî isimli eserleri gelmektedir.

Osmanlı dönemine gelindiğinde, meşhur dîvân şairlerinden Ahmedî'nin (ö. 815/1412) İskendernâme isimli eserindeki mevlid bâbı, Türkçe'de ilk mevlid olarak anılmaktadır. Müstakil bir mevlid olmayıp başka bir eserin bölümü olsa da Vesîletü'n-Necât'ın telifinden iki sene evvel (1407) kaleme alınmış bu bölüm, Türkçe mevlidler adına öncü ve güzel bir örnek olarak karşımızda durmaktadır.

1409 tarihinde mevlid-i şerif literatürünün en meşhur ve seçkin numunesi olan Süleyman Çelebi'nin te'lifi Vesîletü'n-Necât kaleme alınmıştır. Vesîletü'n-Necât kendisinden önce yazılmış mevlid-i nebîlerden ilham almış, onları kaynak olarak kullanmış olmakla birlikte kendinden önceki mevlidler hiçbirine nasip olmayan bir iltifata muhatap olmuştur. Söz konusu iltifatın ardında, sehl-i mümtenei üslup ile kaleme aldığı hisli ve mânâca derin beyitleri yer almaktadır. Peygamber Efendimizin faziletlen diğer tüm peygamberlerden de üstün olduğunu ifade gayesi ile inşad edilmiş olan bu manzume, hemen tüm beyitlerinde Ehl-i Sünnet inanç ve hassasiyetlerini Hanefî-Mâturîdî cepheden maharetle yansıtmaktadır. Halk nezdinde yüksek bir teveccühe malik olan bu mevlid, nitelikli muhtevası ile hem popüler bir siyer metni gibi iş görürken hem de yakaladığı popülerlikle halkın itikâdını inşa ve tashih eden bir vazife de icra etmiştir.

Mevlid-i şerif te'lifi Vesîletü'n-Necât ile elbette son bulmamıştır. Ondan sonra da -hatta artarak- devam etmiş ve bugüne değin sürmüştür, sürmektedir. Mesela Hamdullah Hamdî'nin (ö. 909/1503) Ahmedîyye'si, Lâmiî Çelebi'nin (ö. 938/1532) Mevlidü'r-Resûl'ü, Şemseddîn Sivâsî'nin (ö. 1006/1597) Mevlid'i, Aziz Mahmud Hüdâyî'nin (ö. 1038/1628) Mevlid-i Şerif'i, Abdullah Salahaddîn-i Uşşâkî'nin (ö. 1196/1782) Mevlid'i ve Kurrâzâde Hasan Nadir el-Mar'âşî'nin (ö. 1308/1890 sonrası) Mevlid'leri adı anılmaya değer mevlid örnekleridir.

Özet olarak aktarmaya çalıştığımız bu isim ve eserlerden de anlaşılacağı üzere, mevlid inşadı İslâm tarihi kadar kadim bir değer ve kıymetli bir geleneğimizdir. Habib-i Zîşân'ın, tevellüdü, ahirete irtihali, risâleti, hicreti... yani hangi vesile ile olursa olsun hürmet ve ihtiramla yâd edilmesi, mübarek ve hoş bir iştir. İslâm'ı, onu bizlere getiren makamı ademe mahkûm ederek, karşımızda peygambersiz bir din varmış gibi anlama ve yaşama temayül ve garabetinin ne denli büyüdüğü malum. İşte böyle bir ahvalde hayatımızda Resûl-i Ekrem'e ne denli çok yer açabilirsek, onu daha çok anıp, kendisine muhabbet ve ittibamızı ne derece arttırabilirsek ebedî kurtuluşa o derece yakın olacağımızı hiç unutmamız gerekir.

Eğer "İyi ki doğdun" sözü tüm hakikatiyle yalnız tek bir kişiye söylenecek olsaydı, hiç şüphesiz o sözün yegâne muhatabı ancak Resûl-i Ekrem (s.a.v.) olurdu. O, iyi ki doğmuş! Mesrûruz çocuklar gibi, o günden beri! Rabb-i Rahîm bizleri resûl aşkının yanık divanelerden, sünnet-i seniyyeyi adım sıra takip eden muhiplerden, şefaati kübraya nail olacak bahtiyar erlerden eylesin!

ŞEHİR PLANCILIĞI VE ŞEHRE YANSIMALARI

MİMAR MEHMET OSMANLIOĞLU

Şehirleri “imar” etme iddiasıyla yola çıkıp, rant kavgasıyla beslenerek şehri “**talan**” etmeye yol açan, şehrin estetik ve ruhundan mahrum belgelere “**imar planı**” denilerek geline nokta ortada. İki boyutlu yaklaşımla ve çoğunlukla masa başında cetvelle çizilen, mahalleli-den ve mahallinden bihaber, şairin deyi-miyle “**kartondan şehirler**” birer heyula gibi üzerimize çökmekte.

Tarihe baktığımızda, bizde çağdaş yak-

laşımların benzeri, fert ve topluma daya-tılan modern anlamda şehir plancılığının olduğu söylenemeyebilir. Bir başka deyiş-le şehir meydanı ve meydanı oluşturan donatı alanları, caddeler, sokaklar gönye cetvelle çizilmez, ancak topoğrafyaya uy-gun olarak suyun doğal akışında olduğu gibi güzergâhlarını kendileri belirlerler. Bu yapılanma modeli, modern hayatın da-yattığı, yeni araç-gereçlerin mecbur ettiği hayat tarzına hiç de uygun değildir. Diğer

yandan bu kendiliğinden gelişen tabii şe-manın beraberinde bütün zenginliğini de taşıyarak, müdahalesiz hayatın özgürce gelişmesini ifade ettiği de bilinmelidir. Şehirler yaşadığımız çevreye hayatın soyut niteliğinin somut yansıması gibidir.

Şehir planları yapılırken evler yamaçlara yerleştirilmeli, kamu binaları, yeşil ve tarım alanları da düzlüklere yapılmalıdır. Dereler, çaylar, nehirler yağmur sularının tabii akış yolları

Mardin

olduğundan dere yataklarına ve nehir deltalarına bina yapılmamalı, buralarda yerleşme olmamalıdır.

Bizim sokakları şekillendirdiğimizden daha fazla, sokakların bizi şekillendirdiğini unutmamalıyız. Dikkatle incelendiğinde yolların ve sokakların, mümkün mertebe hiçbir hayatı yıkıma uğratmadan, mahremiyetlere, özel hayat alanlarına müsamaha göstererek, hiçbir hatırayı, düşü, düşünceyi bozmadan kendiliklerinden güzergâhlarını buldukları görülecektir.

Sanayi devrimiyle Avrupa'da ilk işçi ve burjuva sınıfının oluşmaya başladığı dönemde slogan olarak kulağa hoş gelen, Almanlara atfedilen, *"Şehir havası insanı özgür kılar"* atasözü bayraklaşmaktaydı. Buradaki özgürlük feodal bağımlılık ve sınırlamalara karşı örgütlenmeyi gerektirirken, biraz da ilke ve değerlerden soyutlanmayı da gerektiriyordu.

Günümüzde büyük şehirlerin, insanı da yalnızlaştırıp kaybederek özgürleştirme iddiası, yoksa şehirdeki asrileşen yaşama sürecinin korkunç ablukası ve baskısı içinde özgür kılacağı düşlerini de mi yitirdi? Biteviye yıllar boyu aynı kurguyla her gün kendini tekrarlarken bitiren mekanik hayat, cetvelle çizilmiş dümdüz sokaklar içinde şehrin ruhunun ölümünü mü bekliyor?

Moskova'nın çok geniş, dümdüz uzayan caddeleri, sokakları kilometrelerce uzar gider. Ama bu görüntü her yönden soğuk bir iklimin önüne geçemiyor... Ne yapıyla ne de da ruhuyla... Sosyalizm gibi totaliter idareler, kurdukları şehirlerde insanına hiçbir zaman maddi-manevî soğukluktan kurtaracak bir sıcaklık, bir aidi-

yet oluşturamadı. Araziyi topoğrafyadan bağımsız enine ve boyuna çizgilerle bölen caddelerle ihdas olunan şehirler, fanusta korunan yeşil alanlarıyla insan ruhunun geometrisine de uyumlu muydu acaba?

Bizde 50'li yılların sonlarında 500'e yakın **tarihi yapıyı** yerle bir ederek tören geçişleri için açılan **Vatan, Millet ve Ordu caddeleri** çevreyi tahrip ederken, sahici bir sıcaklık oluşturabilir miydi?

Tabiatı tahrip etmek, topografiyi örselemek, gökdelen yapma yarışında bulunmak gizli şirkin bir çeşidi değil mi? İstanbul'un silüetini oluşturan **yedi tepe** kaybolmakta, yerini yetmişlerce gökdele- ne bırakmaya hazırlanıyor. Sokaklar, sadece geçilmek için miydi? Nerede hatıralar ve yaşanmış ilginç hayat hikâyelerimiz? Kaldı ki, çoğu sokak ve caddelerin geçilmek için değil, devlet erkinin yansıması olarak otoriter kaygılarla planlanmış kentlerin, insanı daha ilk adımda yutan caddeleri daha çok resmi gün ve törenlerde tahakküm edilen halklara gözdağı vermek için açılmış olduğu kuşkusunu düşündürmüyor mu? **"Şayet zihinlerde dolaşan bu düşüncenin yanlış olduğuna dair, bir şehir için geniş bir yolun yapılmasının ne kadar zaruri ve elzem olduğu bugünkü trafik yoğunluğu ve sıkışıklığı karşısında daha iyi anlaşılacaktır."** denilirse, şu sorunun da cevap bulması gerekir: Trafik sıkışıklığını ve yoğunluğunu çözmek için tarihi binaların yıkılması mı gerekiyor? Saniyen bir şehirde geniş caddelerin lüzumu sadece bir iki yere münhasır mıdır? Neden başka cadde ve sokaklar üzerinde bu engin fikir ve projeler düşünülmez ve uygulanmaz? Bu meyanda düşünelim.

Moskova'nın caddeleri hangi insana, hangi hayata hizmet içindir bilinmez ama tankıyla, topuyla **Kızıl Ordu**'nun dehşet saçan geçişi için olduğu açıkça bilinir. Esasen sadece Moskova veya İstanbul'un değil, hiçbir kentin düşü, hayalleri yok edilmemeli. Her şehir aydınlık / beyaz geceleri yorgan gibi üzerine çektiğinde, şefkatli bir ana gibi ayırım gözetmeksizin tüm insanlarını koynuna alarak renkli rüyalar görmeli ve o düşe katılmalıdır. Otoriter yönetimlerin neredeyse insanların rüyalarını bile denetim altında tutan tek tiplik ve tek düzeliklerle oluşturdıkları kimliksizlikle, küreselleşen dünyada, hayatın estetik boyutunu yok ederek hayatı kâbusa çevirmeleri elbette şaşırtıcı değildir.

Bir şehir, sakinlerinin taleplerini yansıtan sivil karakterinin etkinliği oranında kimlik kazanır ve kendi insan tipini ortaya çıkarır. Sokaklarından insanların geçtiği o şehrin sokakları araçlardan önce insana hastır, insanla kaimdir. İnsanlar hayata açılan adımlarla, muhabbetle, bazen de sıkıntı ve hüznle, sessiz, gürültülü, kavgalı ama hep insani yanların yansıyan yüzüyle; yani kendilerinden kopmadan buradan geçerler. **Bu anlamda bizim sokaklarımız insanı eğitir, besler, büyütür ve yaşatır.** Hayat ve ölümün iç içe olduğu şehirde öte dünyayı hatırlatan mezarlıklar, şehrin tabii parçası olarak mahallenin görünebilir bir yerindedir. Yaşadığımız dünya ile öteki dünya algılarının birbirini tamamladığı şehrimizde, bütün bu anlatılanların üzerinde bizim gerçek mutluluğumuz; görünenleri aşarak ilahi hikmete uzanan bir üst kavrayışla, ötelerin ötesindedir.

(Bu makale *"şehir ve mimari"* adlı kitabından alınmıştır.)

CİLT USTASI MUHAMMED FURKAN CEYLAN İLE CİLT SANATI ÜZERİNE...

Okurlarımızın daha yakın tanınması açısından soracak olursak, Muhammed Furkan Ceylan kimdir? Cilt sanatına nasıl başladınız, kaç senedir bu işi yapıyorsunuz?

Sıradan bir vatandaşım diyelim... Şu anda sanat tarihi öğrencisiyim. Ciltçiyim, mücellitim yâni. Kitap restorasyonu uğraşıyorum... Kağıdından, cildine, kumaşına kadar kitapları restore edip, gelecek zamanlara taşımaya çalışıyoruz... Yaklaşık yedi senedir bu işi yapıyorum. Ondan önce de antikacı bir sahafın yanında çalışıyordum. Oradan gelip ciltçiliğe başladım. Atölyeyle beraber de yedi senedir restorasyon yapıyorum.

Cilt mesleğiyle beraber başka şeylere de ilginiz arttı mı?

Kitapla alâkalı olan her şey ilgimi çekiyordu. Ama cilt işine girdikten sonra matbaa işine merak saldım. Tasarım ve özellikle kitap tasarımıyla daha çok ilgileniyorum. Mimarî ve sanata olan ilgimden dolayı da bunlara eğildim, daha fazla ilgilenmeye başladım.

Size bir sürü eski kitap, eserler geliyor. Dikkatinizi neler çekti? Koleksiyon da yapıyor musunuz?

Cilt koleksiyonum yok henüz. Ama

kitap topluyorum... Sanat tarihi, matbaa tarihiyle alâkalı bir sürü şey topluyorum. Kitap harici afiş de biriktiriyorum. Kitaplar ağırlıklı olarak sanat ve kitabiyat üzerine... Biraz da keyif için felsefe...

Osmanlıca ve Arapça yahut diğer dillerde eserler var mı?

Yabancı dil olarak sadece İngilizce bildiğimden, en çok onlardan var... Diğer dillerde de var elbette. Antika değeri olup, Fransızca, Osmanlıca, Arapça ve İtalyanca da birçok kitap var elimde...

Ciltçilik nedir, bu ihtiyaç nereden geliyor?

Ciltlemek, insanların kitapları muhafaza etme ihtiyacından dolayı doğmuştur. Değişik yöntemlerle ciltleme yapmışlardır. Ahşap, yaprak, deri gibi şeyler arasında kitaplar korunmaya çalışılmıştır. Cilt kelime kökeni olarak Arapça'dan geliyor, "deri" mânâsında... Ama kitabı deri ile kaplamak çok sonradan başlıyor. Genellikle ahşap şeylerle kitapları koruyorlar. Ahşap ağırlıklı idi... Aslında tarihsel olarak da kodeks denilen bir yapı var, kitabın kitap olmadan önceki hâli bu. Kitap hâline gelmesi sonraları oluyor... Bir de rulo yöntemi var. Onun ne olduğu da adından anlaşılıyor. Kitap, kodeksten sonra dönüşünce, ahşapların arasına koyuluyor. Kalın yapraklar ruloların

içinde de muhafaza edilmiş. Günümüzdeki kitap formu ilk Uygurlarda ortaya çıkıyor. İslâmiyet ile beraber deri kullanılması yaygınlaşıyor. Orada da Kur'an'ı Kerim'i muhafaza etme fikri var. Bizdeki cilt sanatının gelişme sebebi Kur'an'ı korumak... Bu kadar süslü, güzel hâle gelmesinin temel sebebi de bu. En büyük etken Kur'an-ı Kerim'i korumak ve bu işi en güzel şekilde yapmak.

Yâni, ciltleme işi Batı'dan önce Doğu'da mı gelişti?

Evet... Kitabın gelişmesi de Doğu'da önce oluyor. Bunun en büyük faktörü de İslâmiyet oluyor. Günümüze gelene kadar da değişik formlar deniyor.

Ahşaptan deriye gelince, deride kalıcılık söz konusu oldu yâni?

Evet. Ağırlıklı olarak deride devam ediyor uzun bir süre. Çok uzun süre koruyucu olabiliyor çünkü... Günümüzde kumaş da var. Kâğıt türevleri de bildiğiniz üzere revaçta, karton, mukavva gibi...

Ama cilt sanatını icra edenler, hakkını verebilmek için genelde deri kullanıyor doğru mu?

Şöyle; kitap neyi istiyorsa, dönemi neye uygunsa ona göre yapmak gerekiyor. Bazen eski kumaşlar da güzel olabiliyor.

Tamamen mücevherle süslenmiş deriler de olabiliyor.

Ciltçilik sanatıyla ne amaçlandı korumaktan başka? Geçtiğimiz kültürlerde ciltleme nasıldı?

Tek bir amacı var esasında başlarda... Kitabı, eseri korumak... Hâlâ da bu maksada dayalı yapılıyor. Kitapta uzun ömür önemlidir. Evet, insanlar daha da güzelini istiyor, bir yerde yetinmiyor. Daha da güzelini, incisini, estetik görünümlüsünü yapmak isteyince bu iş sanata dönüşüyor. Kitap sanatlarının bir alt dalı ciltçilik.

Ne tür süslemeler mevcut? Bunlar neyi temsil ediyor? Döneme göre mi değişti süsleme malzemeleri?

Tamamen döneme göre... Dönemin süsleme anlayışı neyse, ona göre bir anlayış şekilleniyor. Coğrafya ve kültürler göre de değişiyor süslemeler. Ortadoğu'da başka, Uzakdoğu'da başka mesela... Batı'da da öyle, farklı. Süslemeler oranın kültürüyle alakalı. Mesela bizim Doğu kültüründeki süslemeler çok farklı. Mısır'ın ciltlemeleri Kıptî kültürüyle alakalıdır ağırlıklı olarak. Geometrik motifler de çok fazla var bizde. Fatımîlerde, Memlûklerde, Selçuklularda... Hatta Safevîlerde bile geometrik motifler mevcut. Ondan sonra Osmanlı'da biraz değişiyor. İranlılarda da farklı. Rumîler falan...

Hayvan motifleri olan da vardı...

Çok fazla olmasa da İran tarafında, Sasanilerde var... Osmanlı'da çok fazla hayvan örneği yok. Bizde genellikle çiçekler, şahsî şeyler stilize ediliyor.

O da başka bir sanatı, tezhibi mi doğruyor mesela?

Kitap sanatları içerisinde tezhip sanatının da yeri var. Süslemek için onun da yeri ayrı... Tezhip sanatı aynı şekilde Uzakdoğu'ya dayanıyor. Resimle alakalı aslında. Kitabın içine girmesi bizde daha sonra oluyor. Uzakdoğu'da tamamen harici olarak yapılıyor; özellikle Japonya ve Çin'de. Biz Doğu'dan o süslemeleri direkt alıp kitabın içine sokuyoruz...

"Cilt ustası" dediğimiz kişi hangi mesleklerle irtibatlı olmalı, neleri bilmeli?

Cilt sanatçısı yerine, cilt ustası demek evet, daha doğru. Çünkü biz şu an tamamen zanaatkârlığını yapıyoruz işin. Taklidini yapıyoruz... Herkes bunu yapıyor diye söylemiyorum elbette. Cildin tasarımını yapanlar da varsa, onlar sanatçı olur, olmaz değil. Ama cilt ustası, eğer bu işin zanaat kısmıyla ilgileniyorsa, Osmanlı kitaplarını ağırlıklı ciltliyorsa, Osmanlı kitabiyatını bilmesi gerekiyor. Genellikle de haşır neşir olduğumuz şeyler, sanat tarihiyle iç içe... Tarih de öyle...

Ebru ve tezhip bilmelerine gerek yok yani?

Ciltçi deriyi bilmek zorunda... Bunları bilmese de olur. Süslemeyi de çok iyi bilmek zorunda olmasa da, süsün ne olduğuna, neyin nasıl yapılacağına dair fikri olması gerek. Süslemeyi değil ama süsü bilmek zorunda, neyi temsil eder, hangi dönemi işaret eder vesaire... Gerisi el becerisi. Mücellit ebruyu bilmek zorunda değil, tezhibi yapmak zorunda da değil. Onların ustaları da var.

Mimarî serüvenimizde klasikten, barok tarzına geçişimiz oluyor. Aynı şekilde ciltlerde de benzer bir şey yaşanıyor. Barok tarzı cilt çalışmaları yapılmış.

O dönemin süsleme anlayışı neyse, işler de onunla alakalı oluyor.

Şu an en çok ne türde işler yapılıyor? Bu dönemin ciltleri neyi temsil ediyor?

Tamamen endüstriyelleşti. Kolay üretim ve tüketim! Şu andaki ciltlerin hâli bu. Cilt deyince aklınıza sadece eski ciltler gelmesin... Yeni bir matbaadan çıkan herhangi kapaklı cilt de günümüzün temsiliidir. Onlara da Amerikan cilt deniliyor. Direkt dikişsiz, hızlı. Eskiden malzeme ve zaman vardı.

Maksat kitabın muhafazası ya, peki

bugün günümüzde yapılan ciltler bir kitabı ne kadar süre muhafaza eder? Eski deri ciltlerle muhafaza süresini kıyas edebilir misiniz?

Günümüzde yapılan ciltler, kâğıt ve matbaa kalitesine göre de değişiyor. Eğer iyiye, bir 50-100 sene muhafaza eder. Tabii bu koruyan kişiye göre de değişir. Ama kâğıtlar asitli olduğu için 100 seneyi geçmez. Eğer asitsiz kâğıt ile üretiliyse, biraz daha artış gözükebilir. Ama deriyle yapılmış, düzgün ortamda muhafaza edilmiş 1200 yaşın üzerinde cilt ve kitaplar var...

Mesela önünüzdeki kitap kaç yıllık?

Mesela bu mühendishanenin orijinal cildi. Yaklaşık 250 yaşında... Bunlar da daha eski... Fransız ciltleri... Yaklaşık 350 yaşında. Mesela deri ile düzgün muhafaza edilmiş, hâlâ korunuyor. Tertemiz...

Fransız cildi ile Türk cildi arasında ne gibi farklar var? Elinizde tuttuğunuz cilt üzerinden örnek verebilir misiniz?

Fransız cildi ile Türk cildi değil de, Avrupa cildi ile klasik İslâm cildi arasındaki fark diyelim: İlk önce form yapısı farklı, formlar da başka, dikiş de. Rafta saklanma şeklinden dolayı da değişimler var. Bizde kitap rafa düz koyulur. Avrupa'da dikey şekilde. O yüzden yöntem farklılaşmış yani.

Bizde yatay koyuluyor kitap yani?

Evet... Kitabın muhafaza şekliyle alakalı. Kitap rafa yatay olarak koyuluyor bizde. Üstüne de diziliyor. O yüzden kitabın ismi

de alt kısmına (sayfaların üzerine) yazılır. Avrupa'da ise kitap dikey muhafaza ediliyor, böyle olduğu için mukavvalar birer-ikişer milim daha büyüktür. Bizde ise kitapla cilt eşit ölçüdedir.

Hangisi daha mantıklı acaba?

Kitap kurtlarıyla alakalı ince bir şey var burada. Kitap kurtları kitaba dadanınca, metne çok fazla zarar veremesin diye böyle muhafaza etme biçimi kullanılmıştır bizde. Avrupa'da ise dikine... Avrupa ciltlerin sırtı ovaldır, ekstra dövülür. Süsleme, ağırlıklı olarak sırta verilir. Bizde ise süsleme ağırlıklı olarak kapaklara verilir. O yüzden yapılan süslemeler de gömme hâlinindedir. Kitap arkadan çekilirken falan, o altın tezhip, süsleme bozulmasın diye gömmelidir. Mesela bu (elindeki eseri gösteriyor)...

Kaç yıllık eser bu elinizdeki?

250 yılın üzerinde.

Restorasyonu o yılın üslubuna göre mi yapılıyor?

Evet. Bir ciltçinin de bunu bilmesi gerekiyor işte... O dönemin üslup, yöntemi neyse onu bilmesi gerekiyor. Mesela ben şu kitabı elime aldığım zaman, matbaadan çıkıp-çıkmadığını, o cildin sonradan mı yapıldığını bilmeliyim. Taklidini, restorasyonunu da ona binaen yapmam gerekiyor. Günümüzde maalesef bunu tamamen "yeniden" yapanlar var. Üslup değiştiriyor, aynı Avrupa cildindeki gibi sırtını ovalleştiriyor. Görüntü olarak güzel gözükebiliyor; ama kitabın dönemine uymuyor ki. Bu eser ayrıca Fransız usulüyle

ciltlenmiş de olabilir başka yerde... Mesela bizim matbaanın son dönemlerinde çifte kamburalı yapılıyor kitaplar... Bir kitap düşünün, buradaki kitabın sırtı dümdüz. Bununla aynı dönemde olan başka bir kitap ise Fetâvâ-i Hindiyeye dediğim kitabın sırtı başka. Şu Kamusü'l-Âlâm de, aynı dönem ama tamamen Avrupa tarzı. İkisi de aynı dönem, matbaa cildi... Hindiyeye ise sırtı düz, kumaş, mıklep, bizim klasik üslup.

Birinin elinde üç asırlık eser var diyelim, ciltletmek istiyor, nasıl yapılması gerektiğine o şahıs mı karar veriyor, yoksa siz mi?

Genellikle benim dediğime razı oluyorlar. Bir de bizim ciltlerde mıklep olur. Avrupa ciltlerinde bulunmaz bu. Bizim İslâmî ciltlerde, muhafaza etme şeklinden dolayı mıklep yapılıyor. Mıklep, kitabı her açıdan koruyor, kurt-böcek girmesini engelliyor.

Kur'an'ı Kerim'lerde de var mıklep...

Kalıplaşmıştır bu... Aslında böyle bir kural yoktur ama onu da söyleyeyim.

Arabistan'daki Kur'an'larda mıklep yoktu sanırım... Bazılarında diyelim...

Günümüzde modern matbaanın yol açtığı bir şey bu. Herhangi bir şekilde mıklep olmasını gerektirecek durum da yok zaten. Hatta onların kitap ve mukavva ölçüleri bir değildir. Biraz daha fazla mukavvanın boyu. Modern matbaanın ürünü bu.

Biz ayrıç gibi de kullanılıyor mıklep.

Öyle bir yöntem de var. Çok da doğru değil aslında. Orada kaldığı zaman mıklep, iz yapabiliyor. Eski kitapları bozabilir. Derilerde de genellikle mıklep 50-100 yıl sonra kitabı sarmamaya başlıyor, çünkü deri çekiyor. Mıklep tam sarmamaya başlar.

Teknolojik gelişmelerle beraber ciltte ne gibi değişiklikler meydana geldi?

Cilt bahsinde restorasyon geliştirdi... Teknolojinin restorasyona faydası oldu. Gerçi Osmanlı döneminde de restorasyon yapılıyordu. Bu arada eskisini atıp, yenisini yapma yoktu Osmanlı'da. Kâğıtlarda da restore edilirken, o kopan yere o dönemin eski kağıdını yapıştırıp, aynı şekilde muhafaza ediyor. Eskiden kopmuş derilere, aynı deri parçasından yapıştırılıyordu. Bu günümüzde de böyle. Kabaca deriler de değil, traşlanmış, görüntüsü de benzer deriler yapılıyordu. Şimdi bunun yapıştırıcıları değişti. Bir de teknoloji derinin tarihini anlamak için işe yarıyor.

Misal Süleymaniye Camii'ne girdiğimizde aldığımız hissi Çamlıca Camisi'ne girdiğimizde alamıyoruz. Bu cihetten aşılma mevzuuna girebiliriz. Eski ciltli bir kitaba dokunduğumuzda aldığımız hissi yeni kitaba dokunduğumuzda alamıyoruz. Bu husustaki görüşleriniz nelerdir.

Bu meselenin, benim kanaatimce, tarih sevicilikle bir alakası var. Ayrıca şöyle bir mesele de var: O dönemde yapılan

işlerde kültürel süreklilik var. Ancak şu an bir kopukluk var. Fatih dönemi, Süleymaniye dönemi dediğimizde bir karakter var. Ancak şu an bir kopukluk var, herhangi bir müştereklikten bahsetmek mümkün değil.

Modernizm ile birlikte gelen bir şey bu. Gelenekle bağlantı ruhla olan bir şeydir. Şayet kültürel bağlantı olmazsa ne yaparsan yap o hissiyatı alamıyoruz. Süleymaniye'de hissettiklerimiz o kültürel bağlamın devam etmesinden dolayı var. Ancak Çamlıca camisinde böyle bir şeyden bahsetmemiz mümkün değil.

Ciltcilik için de aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Bir cilt sanatı var, bir de ciltçilik işi var. Ciltçilik işinde bir malzeme alınıyor ve ortaya bir şeyler çıkartılıyor. Burada bir sanattan bahsetmemiz mümkün mü?

Cilt işinde bir sanat icra ediliyor. Ancak Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren bizim kendi cilt sanatımız kopmaya başlıyor. Bu meselenin de dinle alakası yoktur çünkü cilt ustalarının birçoğu Ermeni'dir. En iyi ustalar, saray ustalarının birçoğu Ermeni'dir. Avrupa'da rafa sığması esasına göre ciltleme olduğu için ve bizde de kültürel bağlam kopunca artık sanat eseri olmayan işçilik kalıyor geriye.

Tanzimat dönemine kadar geri götürülebilir miyiz?

Tabii o dönemde başlıyor diyebiliriz dönüşüm. Bu dönemden başlayacak şekilde tüm sanat dallarında bir kopukluk

oluşmaya başlıyor. Bugün bile hâlâ resim sanatında hangi geleneği sürdürmemiz gerektiğini, minyatürün nerede konumlandığı gibi sorulara cevap vermekte zorlanıyoruz. Necmeddin Okyay hocamız sağ olsun, Osmanlı'da yapılan ciltler nasıl yapılmış diye gönül sarıyor. Bunları tekrardan yaşatmaya başlıyor. Daha sonra İslam Seçen, Mustafa Düzgünman gibi öğrencileri sayesinde de bugün icra edebiliyoruz. Bugün ise ciltçiliğin hâlâ bir sanat olmadığı kanaatindeyim. Zanaat seviyesinde olduğumuzu düşünüyorum. Avrupa'da ise hâlâ devam ediyor; çünkü kültürel kopukluk yaşamadılar.

Ciltçiliğe olan rağbet nasıl?

Tabii talep anlamında oluyor. Ayrıca bu işi öğrenmek isteyenler de oluyor. Çevremde talep edenler oluyor. Sürdürmeyeceklerini bilsem bile işin içine dâhil etmeye çalışıyorum. Ancak kalıcı bir çırağım yok. Yakın zamanda Fatih Ündür ile bir atölye açmayı planlıyoruz.

Önceden İSMEK tarzı yerlerde oluyordu benzeri sanatların eğitimi.

Evet, İslam Seçen hocamız ki kendisi ustamın ustasıdır, uzun bir süre ders vermişti İSMEK'te. Daha sonra Mehmet Ali Kunduracı hocamız devam etti. Ben orada eğitim alamadım. Doğrudan Fatih Ündür'den ders aldım. Ayrıca Mısır dönemim oldu.

Mısır'ın nasıl bir etkisi oldu üzerinizde?

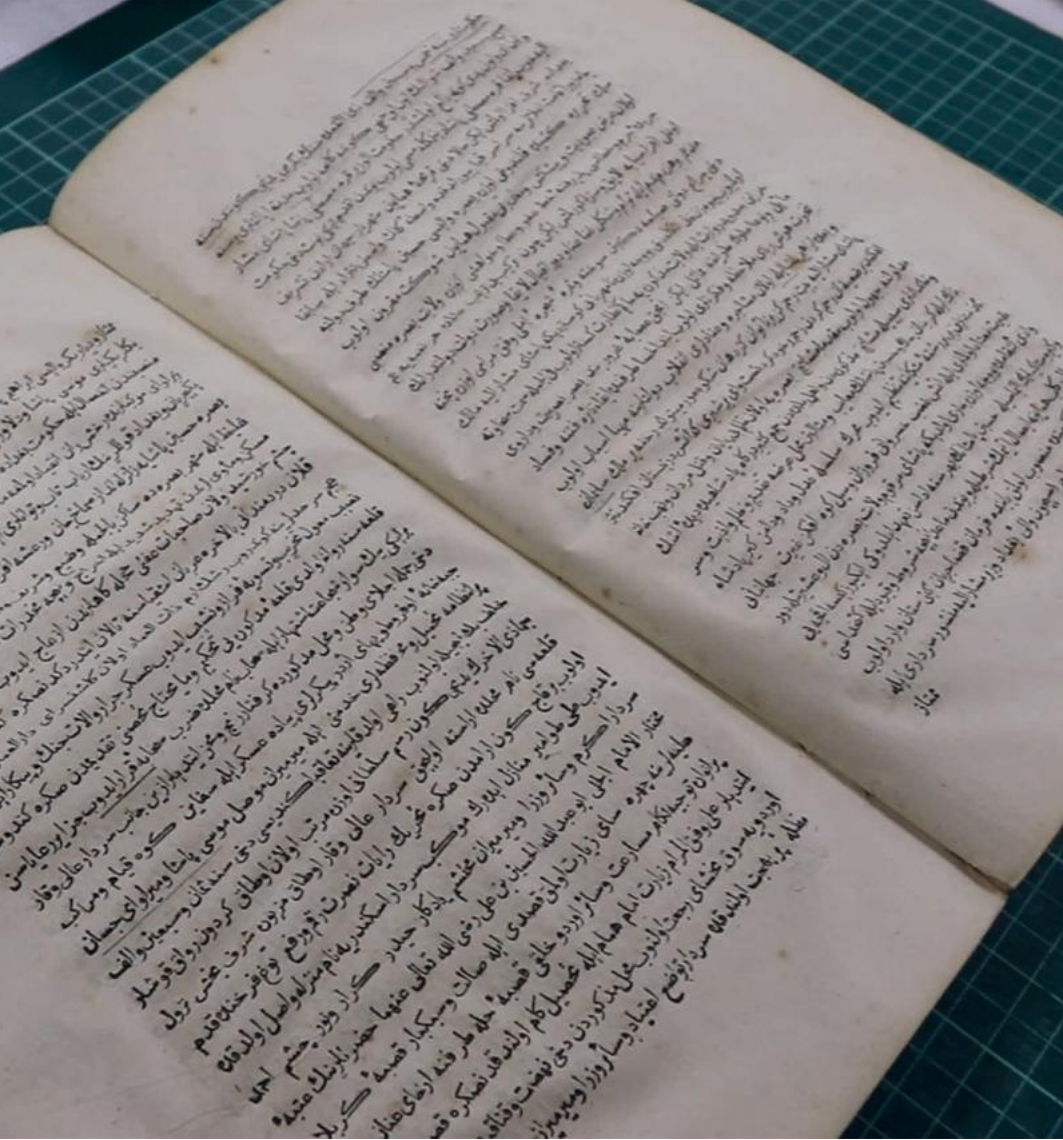
Mısır'da olmasaydım ciltçilik işine de başlamazdım muhtemelen. Amcamla birlikte kitap fuarına gitmiştik ve Mısır'da kalmaya karar verdim. Bir seneye yakın üç farklı ciltçi hocamızın yanında çalıştım. Mısır'a gidene kadar klasik İslâm cildinin nasıl yapıldığını bilmiyordum. Orada kitap formunun nasıl oluştuğunu öğrendim. Cilt nasıl olur, yapılır ve benzeri şeyleri. Ayrıca Mısır'da benim de fantastik cilt dediğim eklektik bir ciltçilik var. Memlûk ve Osmanlı geleneği üzerine Fransız ve Batı ciltçiliğinin eklendiği farklı bir tarza sahipler. Burada öğrendiklerim sayesinde klasik ve Batı tarzı ciltlerin arasındaki farkları daha iyi kavrayabildim.

Her mesleğin zorluğu ve kolaylığı vardır. Sizin mesleğinizde nedir bunlar?

Bu mesleğin en zor tarafı çok sabır gerektirmesi dışarıdaki insanlara göre. Ben de sabır sevmenin olduğu yerde insana zor gelmiyor. Bir gün boyunca bir kâğıtla uğraştığımı bilirim.

Peki, şimdiye dek elinize geçen en ilginç eser neydi?

Kanuni'nin Cuma Selamlığının güzel bir tekrar baskısı var. Viyana ekolünden yapılmış bir baskısı. En çok heyecan-

landıran ise Endülüs yazması gelmişti restorasyon için. Kâğıtları çok güzeldi. Endülüs Mağribisi tarzında yazılmış bir tarzdaydı. Diğer Mağribi hatlarından daha yumuşak ve hassastır bu tarz. Bu zamana kadar yaptığım en eski kitap buydu. Safevi döneminden gelme eserler vardı. Memlûk döneminden gelme eserler aynı şekilde. Memlûk döneminden gelen eserleri çok beğeniyordum.

Memlûk tarzının nasıl bir yapısı vardı?

Memlûk ciltlerinde nasıl ve niçin yapıldığını hâlâ anlayamadığım bir şekilde iç kapaklarında da deri kullanılıyor. Kulandıkları yöntemi ve malzemeyi ben hâlâ bilmiyorum mesela. Ama muhteşem görünüyor. Dış kapak süslemesinde de noktalı çalışmalar yapılmış. En sevdiğim ciltler bu anlamda Memlûk ciltleridir. Hem sanat anlamında hem de muhafaza noktasında. Cilt sanatının hat safhası diyebiliriz bu çalışmalara.

Osmanlı Döneminde önce el yazmaları varken daha sonra İbrahim Müteferrika ile birlikte matbaa geldi. Matbaanın ciltçiliğe ve el yazmasına nasıl bir etkisi oldu? Matbaanın geç gelmesi iddia edildiği gibi Osmanlı'nın gerilemesine neden oldu mu?

Matbaa bizim topraklarımıza 1493 yılında İspanya'dan gelen Yahudiler üze-

rinden geliyor, Müteferrika'dan önce. Hatta Avrupa'dan önce geliyor Osmanlı'ya. Ancak Müteferrika'ya kadar matbaa gayrimüslimlerin kitaplarını basıyor. İslam diniyle ilgili eserlerin basımı yasak. Bunun en büyük sebebi de bizde kitap sanatlarının çok gelişmiş olması ve bundan para kazanan çok sayıda insanın olması. Bu müstensihler çok fazlalar, ayrıca kâğıdı kitap haline getirenlerin sayısı çok fazla, çok büyük bir sektör. Bu sektör sekteye uğramasın diye geç geliyor. Müteferrika matbaayı getirdiğinde de coğrafyayla ilgili kitaplar basılıyor [Müteferrika baskısı kitap gösteriliyor]. Eserde ferman vardır, izin belgesi vardır. Padişahın ve şeyhülislamın izin belgesidir bunlar. Dini diyebileceğimiz ilk kitap Risâle-i Birgîvî, Üsküdar matbaasında basılıyor. Bu matbaa da Müteferrika'dan 70 yıl sonra kuruluyor.

Matbaanın geç gelmesi ve Osmanlı'nın gerilemesi üzerinden yapılan çok fazla çalışma var. Benim şahsi kanaatim ikisi arasında çok bir bağlantı olmadığı şeklinde. Ama Avrupa'nın ilerleyişinde matbaa çok katkı sağlıyor. Ama bizde tersini söylemek mümkün değildir. Matbaadan basılan kitaplardan daha çok medreselerde çoğaltılan kitaplar vardır. Bu dönemde kitap çoğalmak da öyle çok pahalı değil. Hatta Müteferrika'nın bastır-

dığı kitaplar el yazmalarından daha pahalı. Kitapların fiyatları da ucuzlamıyor. Müteferrika dört farklı şekilde satış yapıyor bu dönemde: 1. Yazma cildinde şemseli ve altın tezhipli olacak şekilde. 2. Matbaa cildinde, altın yıldız cildinde. 3. Tezhipli, çerçevesi. 4. Tamamen ciltlenmemiş, sadece dikişi yapılmış şekilde. Tüm bunlar fiyatları düşürmek adına yapılıyor, kitabın ucuzlaması daha sonraki dönemlerde oluyor.

Bizde matbaa nasıl gelişti?

Bizde matbaa har baskısı denilen yöntemle İbrahim Müteferrika'nın çalışmalarıyla başlıyor. İlk başta Gutenberg matbaayı keşfetti deniliyor fakat ilk başta Çinliler keşfediyor. Tahtalar oyularak harfler, kelimeler hazırlanıyor. Onun üzerine mürekkeple kâğıt üzerine baskı yapılarak hazırlanıyor. Çinliler de bunu fazla kullanmıyor. En fazla Uygurlar kullanıyor. Dönemin tarihçisi Uygurların hepsinin evinde kütüphane vardı diyor. Dini eserlerin hepsi basılmıştı. Hâlâ onların baskı yöntemiyle hazırlanmış örnekleri de mevcut. Gutenberg bu işi metal üzerine döktürüyor ve Latin harflerinin az olması dolayısıyla daha rahat yapabiliyor. Müteferrika da bu yöntemi kullanıyor; harfler yan yana getirilerek kelimeler oluşturuluyor ve harf baskısı yapılıyor. Müteferrika'nın bu stilde yapması bizim topraklarda pek sevilmiyor. Yazı karakteri halkın gözüne güzel gelmiyor. Arap harfleri estetik ve akışkandır, ama Müteferrika'nın stiline de bu akışkanlık yok. Ondan sonra taş baskı denilen bir yöntemle basılmaya başlanıyor. Müteferrika'nın harf baskısı beğenilmediği için İran da 1790 yıllarında matbaaya direkt taş baskı ile başlar. Taş baskı; taşın üzerine muhakkakların yağlı mürekkeple yazıları işlemlerinden meydana geliyor. (Fotoğrafta gördüğünüz taş baskı da onlardan biri. Taş baskı da aynı el yazması gibi.)

Harf baskısı dediğimiz yöntem ise birbirinden ayrı ayrı biçimde fakat yan yana birleştirilerek basılıyor. Harf baskıda yazılar sayfanın arkasına da çıkıyor, kabarcıklar oluşuyor. Harf baskıda Arap harflerinin kombinasyonu çok fazla olduğu için harfler birbirine bağlanabiliyor. Yarım be, yarım se vs. gibi.

Taş baskı daha külfetli fakat estetik açıdan taş baskı tercih ediliyor. Bizde taş baskı Müteferrika'dan 90 yıl sonra geliyor.

Bunlar da Osmanlı'da kullanılan ro-koko üslubu Kur'an-ı Kerim'lerin orijinal kalıpları. Bunlardan dünyada bir tane var. Bu Kur'an-ı Kerim'ler hâlâ günümüzde mevcut. Şeyh Hamdullah'ın, Hafız Osman'ın Kur'an-ı Kerim'leri taş baskı ile günümüze gelmiştir. Bu orijinal baskı da

yine Hafız Osman ve Şekerzâde'nin cildinde kullanılıyor.

604 sayfanın bu şekilde kalıbı mı var?

Evet, tamamını içeren kalıplar mevcut. Mesela bu Üsküp matbaasında basılmış Hafız Osman hattının nüshası. Üsküp matbaası çok değerlidir. Her sayfa için bir tablet mevcut.

Teksir baskı kullanılmış mı?

Teksir yöntemi de fotoğraflarla aynı yöntem kullanılarak yapılıyor. Bir eserin orijinali alınarak onu çoğaltma işlemidir.

Kazan matbaasında basılmış bir Kur'an-ı Kerim var. Japonya'daki Müslümanlar da bu Kur'an-ı Kerim'i basmak istiyor fakat matbaa kuracak güçleri yok. Mecburen yüz yıllık bir yöntem olan teksir baskıyı kullanıyorlar. 1900'lerin başında Kazan'dan aldıkların Kur'an-ı Kerim'in aynısı teksir baskıyla çoğaltıyorlar. Çoğalttıkları Kur'an-ı Kerim'in arkasında kimin ne kadar maddi yardım yaptığını gösteren bir sayfa da vardır. Bizde de Said Nursi'nin kimi eserleri de teksir yöntemiyle basılmış.

Bir kitapta yazı ne kadar sürede kalır?

İs mürekkebi ile ömür boyu kalıyor yazı. Öncesinde farklı mürekkep çeşitleri kullanılıyordu fakat Fatih Sultan Mehmed

döneminde alınan kararla is mürekkebi kullanılmaya başlandı. Öncesinde demir mürekkebi kullanılıyordu. Fatih dönemindeki bazı yazmalarda içindeki demirden dolayı oksitleniyor ve kırılmalar oluyor. Hatta kâğıdı da yakmaya başlıyor. Günümüzdeki tonerlerle olan yazılar da uçucu. Ayrıca tamamen muhafaza edilmesiyle de alakalı. Çok fazla nemli ve tozlu bir ortamda olmaması lazım. Mantarlaştığı zaman kâğıdın yapısı tamamen değişiyor.

Mesela deriden yapılan parşömen var. Anadolu'da Bergama'dan çıkıyor. İncecik tabaklanıp tıraşlandıktan sonra ham yüzüne yazı yazılıyor ve silinebiliyor da. Kâğıdı Çinliler keşfediyor ama dünyada en güzel kâğıdı Özbekler yapıyor. Zar gibi ipince şekilde yapıyorlar. Hattatlar da Özbek kâğıdını tercih eder. Avrupa'ya kâğıt geç gidiyor. Müslümanlar aracılığıyla gidiyor. Özbeklerin en güzel yapmasının sebebi de o bölgelerdeki toprak ve ağaçlar. Bizde de kâğıt mühürlenip aharlandıktan sonra kullanılıyor. Ahar yumurta akı ve nişastayla yapılan bir kâğıt. Yazı yazıldı mı silinebiliyor, o yüzden bol mürekkep yalamış sözü de buradan gelir. Aharlı kâğıt silinebilir olduğundan dolayı bizde devlet dairelerinde kullanılmıyor. Hatta bitişik yazarlar araya bir şey yazılmasını diye. Enteresandır Osmanlı'da kâğıt üretimi olmamıştır, dışarıdan almışız hep. Abdülmecid döneminde biraz hareketlenme oluyor. Beykoz kâğıt fabrikası da yine Abdülmecid döneminde kuruluyor. Mütferrika'nın ürettiği kâğıtlar da çok nadirdir. Avrupa'dan çok fazla kâğıtlar geliyor ve bu kâğıtlarda genellikle üç hilal kullanılıyor, İslambol yazıyor.

Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Ben de teşekkür ederim.

OSMANLI

3

M. TAHA İNCİ

Lale Devri ile birlikte Batılılaşma serüveni sürerken, sanat sahasında da değişimler göze çarpmaya başladı. Resimlerde yeni biçim ve teknikler denenmeye ve yapılmaya başlandı. Üç boyutlu resimler, portreler, gölgelemeler, perspektif tekniği gibi usuller kendilerini gösteriyor. Kısaca minyatür resimlerinin yerini tabiat resimleri almış. Bu değişimi ve şu anki üslubu öğrenmek, bu devrin hattat, ressam ve şairleri hakkında bilgi almak için devlet erkânından biriyle görüşmeye karar verdim. Saraya yakın esnaftan biri beni ihtiyar bir zatla tanıştırdı. Bu zat bu yüzyılın sanat alanındaki değişimlerine hâkim biriymiş. Onunla saraya gelen yabancı nakkaş ve bizim minyatür üstadımız **Levnî**'yi konuşmak istedim.

Daha sorumu sormadan İslam sanatçıları ile Avrupalı sanatçıların arasındaki farktan başladı söze:

"Malum, İslâm sanatçıları resim sanatında da Avrupalı sanatçılardan çok farklı. Avrupalının keşmekeşi bizde yok mesela. Daha çok soyut çalışmalar üzerine gitmeyi tercih etmişiz ve Greko-Latin tarzından uzak durmuşuz. Geçmiş nakkaşlarımız da resimlerinde, minyatürlerinde her zaman güzeli aramanın peşinde olmuşlar. Bu sebepten Avrupalı sürekli objektif, reel, figüratif resim yaparken, Müslümanlar mücerret sanatta tevhidi aramanın peşine düşmüşler, madde karşısında sürekli mânâyı arar olmuşlar.

Fakat evladım, yüzyılın sonlarından itibaren geleneksel minyatür sanatı tamamen yok oldu ve yerini Batı tekniğinde yapılan resimlere bıraktı. Yağlı boya resimleri yapılmaya başlandı. Çizimlerde genellikle saray, köşk, bahçeler, dereler ve denizleri kapsayan tabiat resimleri yer aldı. Hatta bu devrin sonlarında Batılı sanatçılar da sarayda

yer aldı, portreler yaptı. Akabinde bu devirdeki resim kompozisyonlarında bütünlük yok olmaya başladı. Şunu anladım ki, bu devrin toplumsal yapısı, zihnî yapısıyla hemen hemen örtüştü. Zaten bu devirde Batı kültürüne entegre olursak gelişebiliriz inancı pek yaygındı. Ve bu anlayış sanatla birlikte tüm sahalara da hayranlık duyulurcasına nüfuz etti. Minyatür sanatı Lale devrinde ciddi bir şekilde yükselişe geçti.

Mesela bu devrin ünlü nakkaşı da asıl adı **Abdülcelil Çelebi** olan **Levnî**'dir. Eski dönemlerde minyatürde gölge, derinlik ve hacim yoktu ve bu durum Osmanlı sanatçıları için eksiklik olarak görülmüyordu. Çünkü orada dış gerçekten ziyade iç gerçeğe odaklanan bir sanat anlayışı tezahür etmişti. Fakat Levnî böyle yapmadı. Avrupai bir tarzla kendi üslubunu koymak istedi. Artık resimlerinde perspektif, ışık ve gölge yer almaya başladı. Figürlere çeşitli ifadeler aktarıldı. Levnî'nin figürleri daha geniş bir mekân içinde yer aldı. Levnî bu devirde resim alanında büyük başarılar kaydetti ve ayrı bir üslub geliştirerek daha realist yaklaştı minyatüre. Yine Lale Devri'nin eğlence anlayışını da minyatürlere naksetti. Bu açıdan takdire şayan bir şahsiyettir gözümüzde."

Peki, Avrupa bizim sanat anlayışımızdan faydalandı mı diye sordum ihtiyara. İhtiyar heyecanlanarak şunları anlattı:

"Avrupa'da, Osmanlı tasvirleri resim-

Ey gönül bir cân için her cânâ minnet eyleme /İşret-i dünya için sultâna minnet eyleme
Bu cihânın varlığına yok deyip de ağlama/Gir kanaat evbine nâdâna minnet eyleme

den mimariye, kostümden iç mekâna kadar sanatın çeşitli alanlarında kullanıldı. Avrupa ülkelerinde saray mensupları Osmanlılara özgü kıyafetler giyiyor, bu şekilde portrelerini yaptırıyor, yine Osmanlı'nın sanatkârane işlemelerinden faydalıyor, süslemelerini kullanıyorlardı. Hatta İstanbul tabloları onların odalarının vazgeçilmez manzarasıydı. Heykeltıraşlar bibloları yaparken Osmanlı kıyafetlerini giydiriyordu. Özellikle yeniçeri figürleri çokça işleniyordu. Osmanlı'nın oturuşu, kalkışı, hayat tarzı figürlere yansdı. Avrupa, Osmanlı'nın sanat alanındaki işlerine hayranlık ve şaşkınlıkla bakmaktaydı. Bu hayranlık da bu devrin sonuna kadar sürdü. Fakat Osmanlı olarak biz bu erişilmesi zor gücü tam mânâsıyla idrak edemedik, Avrupa sanatı karşısında ezildik, kompleks duyduk. Hatta bu kompleks her geçen gün büyüyor.”

İhtiyar düşüşümüzden bahsederken “Aydınlanma Çağı”nın başladığını da dile getiriyor. Aklıma bir daha dünyayı eski haline getirmeyecek ve tamamen dinsizliğe doğru sürükleyecek olan “Aydınlanma Çağı” geliyor. Aklın kullanılması ile doğru bilgiye ulaşabileceği anlayışı üzerine kurulu olan bu düşünce sistemi bir tarafta yeni gelişmelere, yeni buluşlara kapı aralarken bir diğer tarafta da büyük buhrana, büyük bozuluşa, hazcılığa, modernizme, materyalizme ve dinsizliğe yol açtı. Anlaşıyor ki, Avrupa “Aydınlanma Çağı” ile ayağa kalkmaya çalışırken, Osmanlı

Lale Devri ile birlikte Batılılaşma serüveni sürerken, sanat sahalarında da değişimler göze çarpmaya başladı. Resimlerde yeni biçim ve teknikler denenmeye ve yapılmaya başlandı. Üç boyutlu resimler, portreler, gölgelemeler, perspektif tekniği gibi usuller kendilerini gösteriyor. Kısaca minyatür resimlerinin yerini tabiat resimleri almış.

kendi hazinesiyle derin yıkılışını izlemekle yetiniyordu.

Osmanlı en çok hat sanatına değer vermiş ve en çok onunla iştigal etmiş. İhtiyar anlatırken bunu daha iyi anlıyorum. Her devrin kendine mahsus hattatları mevcut. Ve bu hattatlar eserleriyle, geliştirdikleri hat sanatıyla, farklı üslup ve istidadları sayesinde gelecek devirlerde hat sanatını daha ileriye taşıyacak ekoller oluşmasını sağlamış. Bu

yüzyılın mektebinin de İsmail Zühdü mektebi olduğunu dile getiriyor ihtiyar.

“İsmail Zühdü Efendi Enderûn-i Hümayun’da hocalık yapmış bir zat. Kırk Mushaf, birçok hilye-i saadet, murakkaa, kî’ta ve levha yazdı. Birçok yerde de onun kitabeleri yer aldı. Celi meşk eden Zühdü Efendi sülüs ve nesihte Hafız Osman’ı takip etti ve harflere daha da incelik kattı, kendi üslubunu belirledi. Biz onu harflerinde tashih çıkmamasıyla tanırız. Çünkü bu şekilde ün yapmıştır.”

İhtiyar, Mustafa Rakım Efendi’yi de unutmadı:

“Bu dönemde Mustafa Rakım Efendi, Mehmet Esad Yesari, Eğrikapılı Mehmed Rasim, Kebecizâde Mehmed Vâsî Efendi, Şekerzâde Seyyid Mehmed, Mahmud Celâleddin Efendi gibi muhteşem hattatlar; sülüs, nesih ve celi üslubunda güzel eserler verdi. Mustafa Rakım Efendi, kendi zamanına kadar celi sülüste sağlanamayan estetik ölçülerde büyük bir başarı kaydetti ve celi sülüste ve tuğrada zirveye çıktı. Hafız Osman anlayışını sülüsten celiye aktardı.”

Daha fazla vaktini alıp meşgul etmek istemedim ihtiyarı. Fakat hiç de sıkılmış gibi görünmüyordu; aşk, şevk ve heyecanla anlatıyordu. Ben ise ne kadar çok şey alabilirim diye acele ediyordum. Bu devrin hattatları gibi mübarek şahsiyetlerin olduğunu söyleyerek birkaç şahsiyetten daha bahsetmek istedi. Merakla kimdir onlar diye sual edince, biri Erzurumlu İbrahim Hakkı, diğeri de şairlerimizden Nabi ve Şeyh Galib dedi. O halde hemen anlatın, sabırsızlıkla bekliyorum dememe kalmadan başladı:

“Bu devrin büyüklerinden biri de Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri’dir. Marifetname isimli bir eser yazdı. Elbette anlayabilecek izan da lazım. Derin ve ağır bir eser. Ben de bu eserin neredeyse birçok kısmını okuyanlardan biriyim. Matbaanın gelmesiyle de bu eserler basılır oldu. Erzurumlu eserinde insan anatomisini inceledi, vücudun tüm noktalarını inceledi ve bilgiler verdi. Bunun yanında tıp, geometri, gök ilimleri gibi mevzuları ele aldı. Eserde birçok keşiflerde bulundu. Bu yüzyılın en büyük Allah dostlarından ve kâşiflerindendir. İleride de onu daha iyi anlayabilecek ve Marifetname’den

büyük faydalar devşirebileceklerini düşünüyorum. Biliyorsunuz ki, tıb ilimleri de tecrübenin yanında keşif yoluyla olmaktadır. Ve insan vücuduna dair ne biliyorsak Erzurumlu gibi zatlar eliyle biliyoruz. Kıymetini bilemezsek Avrupa bunlara sahip çıkacak ve kendi malıymış gibi bize satacak.

Şairlerimize gelecek olursak; bu devirde çok önemli şairler gelip geçti. **Nabi, Nedim, Sadrazam Ragıp Paşa, Şeyh Galib, Keçecizade İzzet Molla;** bu yüzyılın divan şairleridir. Her biri nevişahsına münhasır insanlardır. Mesela Nabi, Hikemî şiirler yazardı. Onu geçmiş yüzyıldaki "Sakin terk-i edebden kûy-ı mahbûb-ı Hudâ'dır bu" diye başlayan naatıyla tanıdık. Allah Resulü'ne naat yazanlara ayrı bir sevgi ve saygı var burada. Nabi de hem şahsi olarak hem de yazdığı naatla çok sevilir.

Burada dilden dile yayılan bir hikâye anlatılır durur, ben de size aktarayım:

Peygamber Efendimiz'e âşık olan şair, 1678 yılında hac'ca gidiyor. Orada ayaklarını Peygamberimizin istirahatgâhına uzatmış biçimde yatan rütbeli birini görüyor, üzülüyor ve o kederle birlikte büyük bir ilhamla kalbinden diline şu naat dökülüyor:

"Sakin terk-i edepten, kûy-i Mahbûb-i Hudâ'dır bu;

Nazargâh-ı ilâhîdir, Makam-ı Mustafâ'dır bu.

Felekte mâh-ı nev, Bâbu's-selâm'ın sîne-çâkidir;

Bunun kandîli, cevzâ matla-ı nûr-ı ziyâdır bu.

Habîb-i Kibriyâ'nın, hâbgâhıdır fazîlette;

Tefevvuk kerde-i arş-ı Cenâb-ı Kibriyâ'dır bu

Bu hâkin pertevinden oldu, deycûr-i adem zâil;

Amâdan açtı mevcûdât, çeşmin tûtîyâdır bu.

Murââd-ı edeb şartıyla gir Nâbî bu dergâha;

Metâf-i kudsiyândır, bûsegâh-ı enbiyâdır bu."

Nâbî'nin bu naatını duyan rütbeli kişi, naattan tesirlenerek doğruluyor ve toparlanıyor.

İçerisinde rütbeli kişi ve Nabi'nin bulunduğu kafile Mescid-i Nebevi'ye vardığında müezzinler, sabah ezanında önce Nabi'nin kalbinden diline dökülen naatını okuyorlar. Ardından sabah ezanını okunuyor ve namazlar kılınıyor. Daha sonra şaşkınlık içinde kalan rütbeli kişi ile Nabi müezzinlerden birine naatı nereden öğrendiklerini ve neden okuduklarını soruyor. Müezzin gayet sakin bir şekilde şu cevabı veriyor: "Allah Resulü, bu gece Mescid-i Nebevi'deki bütün müezzinlerin rüyasını şerefliendirerek buyurdu ki: 'Ümmetimden Nabi isimli biri beni ziyarete geliyor. Bana olan aşkı her şeyin üstündedir. Bugün sabah ezanından önce onun benim için söylediği bu naatı okuyarak Medine'ye girişini kutlayın.' Biz de Allah Resulü'nün emirlerini yerine getirdik!"

Peygamber aşkıdan yanan Nabi ağlayarak kendinden geçiyor.

Kelimeleri, vermek istediği manaları

kadar derin tutan, manası hoş olduğu kadar lafızları da estetik olan bu şair, her şeyi aşk ile yazar, aşk ile okur. Nabi'nin birçok manzum ve mensur eserleri de var. Sarayda da sürekli okunur.

Elbette Nabi ile birlikte bu devrin ve ondan sonra gelecek tüm şairlerin de üstadı olan irfan ve incelikler şairi Şeyh Galib, 26 yaşında altı aylık bir zaman zarfında Hüsn-ü Aşk gibi aklın havsala-nın almayacağı devasa bir eserle meydana çıktı... Şiirlerindeki tasavvufi derinlikle okuyanın anında kalbine işliyor. Genç yaşta şeyh olmasıyla şair olması aslında şairliğinin nasıl hikmet dolu olduğunu da gösteriyor. Ayrıca kendinden önceki şiir geleneğinin de üzerine çıktı. Her şeyin bozulmaya yüz tuttuğu, şiirin yitip gittiği, ahlakın köhneleştiği, anlayışın kitlediği bir zaman diliminde geldi Şeyh Galib. Bir velinin dilinden dökülenler sırdan bir pay, hal ehlinin kalbinden dışarıya tüten irfan nefesidir adeta. Onun eşsiz şiirleri ne yazık ki bu devirde de tam manasıyla karşılık bulmadı, idrak edilmedi. Geçtiğimiz yıl yani 1799'da vefat etti."

İhtiyar hüznle anlattığı sırada aklımdan Şeyh Galib'in sonraki devirlerde de sadece dışın dış yüzünden ve gül bülbül edebiyatı çerçevesine sıkışmış biçimde anılacağı geçti. Şeyh Galib, her yükselişin bir inişi var hesabı şiirin de düşmeden önceki en üst seviyesine erdi ve kendinden sonra şiiri tekrar ayağa kaldıracak şairler sultanını bekledi.

Tabii ki ihtiyara bunları söyleyip daha fazla üzmemek istemedim. Elbette Şeyh Galib'i gül bülbül edebiyatından çıkarıp gerçek mefhumuyla ortaya seren bir mütefekkirten bahsedebilirdim; fakat daha fazla yormak istemedim ve elini öperek veda-laştım. Hava kararmıştı artık. Bu yüzyıldan başka neler öğrenebilirim diye bir sonraki günü beklemeye karar verdim.

Kaynaklar:

1- TDV İslâm Ansiklopedisi, Levni bahsi.

2- Ayla Ersoy, 18. yy'ın Minyatürleri ve 19. yy'da Batı Tarzı Resme Geçiş.

3- Güngör, Memduha Candan, 18. Yüzyıl Avrupa Porselenlerinde Osmanlı Figürleri, İdil, 69, 2020 Mayıs, s. 769-778.

4- M. Uğur Derman, Osmanlı İstanbul'unda Hat Sanatı

BABA NAZİFİ

RAHMET VE MİNNETLE YÂD EDİYORUZ...

Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun dava arkadaşlarından Nazif Keskin'i, vefatının sene-i devriyesinde rahmet ve minnetle yâd ediyoruz.

Mirzabeyoğlu, 80'li, 90'lı yıllarda çeşitli illerde verdiği konferanslarında Nazif Keskin'in yanında olmasından büyük memnuniyet duyduğunu ifade etmiştir.

5 Ekim 2019 - Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun dava arkadaşlarından **Nazif Keskin**, evinde geçirdiği kalp krizi sonrası vefat etti.

Kimdir?

1951 Erzurum doğumlu olan Keskin'in gençliği, 70'li yılların Türkiye'sinde birtakım siyasi cereyanlarla altüst olmuş bir iklimde geçer. Mirzabeyoğlu ile bu dönemde tanışır.

Siyasi kamplaşmaların sert sürtüşmeleriyle geçtiği bilinen bu dönemde Keskin, İstanbul Beyazıt'ta bulunan Beyaz Saray Kitapçılar Çarşısı'nda kitapçı dükkanının yanı sıra, farklı semtlerde kitapçı tezgâhları açar.

Mirzabeyoğlu ile Beraberliği

Bu dönemin ülkücülerinin kitap sergisine baskın düzenleyip kendisini ağır yaralanmasına yol açan linç üzerine Mirzabeyoğlu, kalabalık bir grupta Keskin'i darp eden ülkücü gurubun Küllük adlı mekanına baskın düzenler. Keskin'in

Mirzabeyoğlu ile arasındaki dostluk burada başlıyor. Yakın dostları, Nazif Keskin'in Mirzabeyoğlu'nun yanında ayrı bir yeri olduğunu, merhumun kendisini çok sevdiğini anlatır. Mirzabeyoğlu, 80'li, 90'lı yıllarda çeşitli illerde verdiği konferanslarında Nazif Keskin'in yanında olmasından büyük memnuniyet duyduğunu ifade etmiştir.

Gönüldaş Nazif Keskin

70'li yılların ikinci yarısında Akıncılar Derneği, Milli Türk Talebe Birliği gibi Müslüman gençlik topluluklarının toplantı ve faaliyetlerinde de rol alan Keskin'in, bu teşkilatlarla bağ kuran,

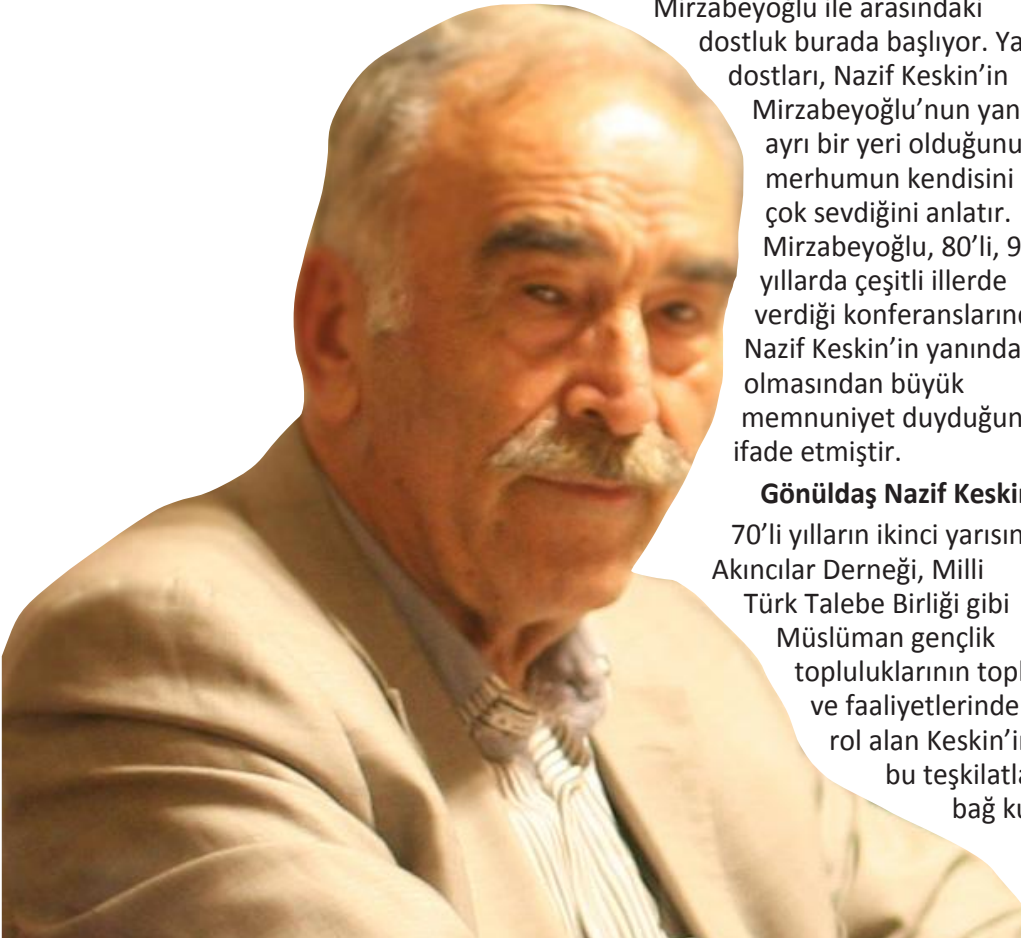
merhum Necmettin Erbakan çevresinde siyasî hayata atılmış birçok isimle birlikteliği olmuştur.

12 Eylül döneminde bir süre hapis yatan Keskin, İstanbul Siyasal Bilimler Fakültesi okumuş, Büyük Doğu-İbda dünya görüşüne mensup bir şahsiyettir.

Keskin, 2005'te yayımlanmaya başlayan Aylık ve 2007'den itibaren Mirzabeyoğlu'nun da yazılarının yayımlandığı haftalık Baran dergilerinde siyasî görüş ve değerlendirmelerini ihtiva eden yazılar yazmıştır. 2010 yılında bu dergide yazdığı bir yazısından ötürü 5816 sayılı kanundan hareketle verilen ceza sonrası 3 ay hapis yatmıştır.

Nazif Keskin, derin hürmet duyduğu Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu hayranı, yoldaşı, okuru, gönüldaşıydı. Gönüldaşlarıyla daima muhabbet ve dayanışma içinde örnek bir hayat süren Keskin, vefatından kısa süre önce gördüğü sağlık kontrolünde kalp ritminin bozuk olduğunu öğrenmişti.

Evindeyken gece geç saatlerde geçirdiği kalp krizi sonrası tıbbi müdahaleye rağmen ruhunu teslim etti. Nazif ağabeye Allah rahmet etsin!

VLADİMİR TATLİN'İN TECHNESİ VEYA HÜT DEVİRİMCİ MİMARLIĞI ANLAMAK

HASAN HÜSEYİN AKDAĞ

Sovyet Rusya'nın baş düşman olarak kabul ettiği Avrupa ve Amerika'nın anıtlarına karşı bir cevaptı Tatlin Kulesi. Avrupa'da Eyfel Kulesi'ne, Amerika'da Özgürlük Heykeli'ne karşıydı. Politik devrim, sanat devriminden sonra kendini göstermiştir. Sanat ve mimaride devrimini gerçekleştiremeyen toplumlar, politik devrimlerini gerçekleştiremezler. Konstrüktivist Punin, kuleyi mükemmel bir harabe olarak nitelendirirken Tatlin'in devrimci mimarlığı ile klasik ve Rönesans sanat akımlarını yerle bir ettiğini de söyler. Tatlin'in kuleyi sarmal bir biçimde tasarlanmasının sebebi kuleye paradoksal bir sonsuzluk kazandırmak ve karşıtlarının asla erişemeyeceğini ifade etmek.

Vladimir Tatlin, Tatlin Kulesi olarak bilinen; fakat hayata geçirilemeyen "Üçüncü Enternasyonal Anıtı"nın mimarıdır. Şayet, Tatlin Kulesi inşa edilmiş olsaydı 400 metre yüksekliği ve spiral çelik gövde ve iskeletiyle Eyfel Kulesi'ni geçmiş olacaktı. Kapitalizmin, sermaye gücünün ve burjuvazinin simgesi sayılan gösteriş, güç hayranlığı, reklam ve eğlence amacıyla dikilen Eyfel Kulesi'ne karşılık Tatlin Kulesi sosyalizmin simgesi haline gelecek, küresel çapta sosyalizm bağlılarının başyapıtı olacaktı. Tatlin klasik heykel ve anıt geleneğini yeniden yorumlayıp heykelde yer alan taş, ahşap, metal gibi malzemelerin teknik, form ve konumu noktasında büyük değişiklikler yaptı. Tatlin Kulesi 1917 Ekim Devrimi'nin ardından Vladimir Tatlin tarafından 1919'da tasarlandı. Bolşevik İhtilali'ni mimari planda fikir düzeyinde gerçekleştiren Tatlin, eserinin maketiyle Sovyet Sosyalizmi'nin hareketli yapısını temsil edecekti. Tatlin Kulesi propaganda amaçlı, günümüz ifadesiyle Sovyet Sosyalizminin algı kulesidir. Siyasal ve kültürel programlara ev sahipliği yapmak istemiştir. Tatlin Kulesi maket olmaktan öteye gidemedi ve hiç inşa edilmedi. Mimari yapıların hepsi bir inanişin ürünüdür ve muhakkak bir fikre dayanır. Maket olmaktan öteye gidemeyen Tatlin Kulesi, mimarının sosyalizme olan muhteşem bağlılığından bir ruh kazanmıştır ve halen de bir cazibe merkezidir. Devrim evvela zihinlerde başlar. Daha sonra somut örnekleri sahada verir. Tatlin, devrimi zihninde başlatmış ve ortaya Tatlin Kulesi'ni koymaya çalışmıştır. Kule, kendisine bakanlar için anlamsız ve saçma gelebilir; fakat yüklendiği misyon sebebiyle milyonları hayran bırakabilir.

Mimarlık; düşüncelerin ve toplumların bir bakıma maddi (somut) ifadesidir. Yani mimarlık hem maddiyata, hem maneviyata bakan yönüyle varoluşsal topoğrafyamızdır. Bu anlayışla mimarlık yalnızca arkitektonik değildir. Bir fikirdir, ideolojidir, diyalektiktir, üsluptur, formdur...

Devletler ve şirketler, bürokratik rejimlerini anayasada var olan hukuk adı altında dayatmayla mimariyi kontrol altına aldı ve bunun adına "modern mimari" denildi. Modern mimarinin karşısına da geleneksel mimari koyuldu. Bu iki düzlem arasında boğul-

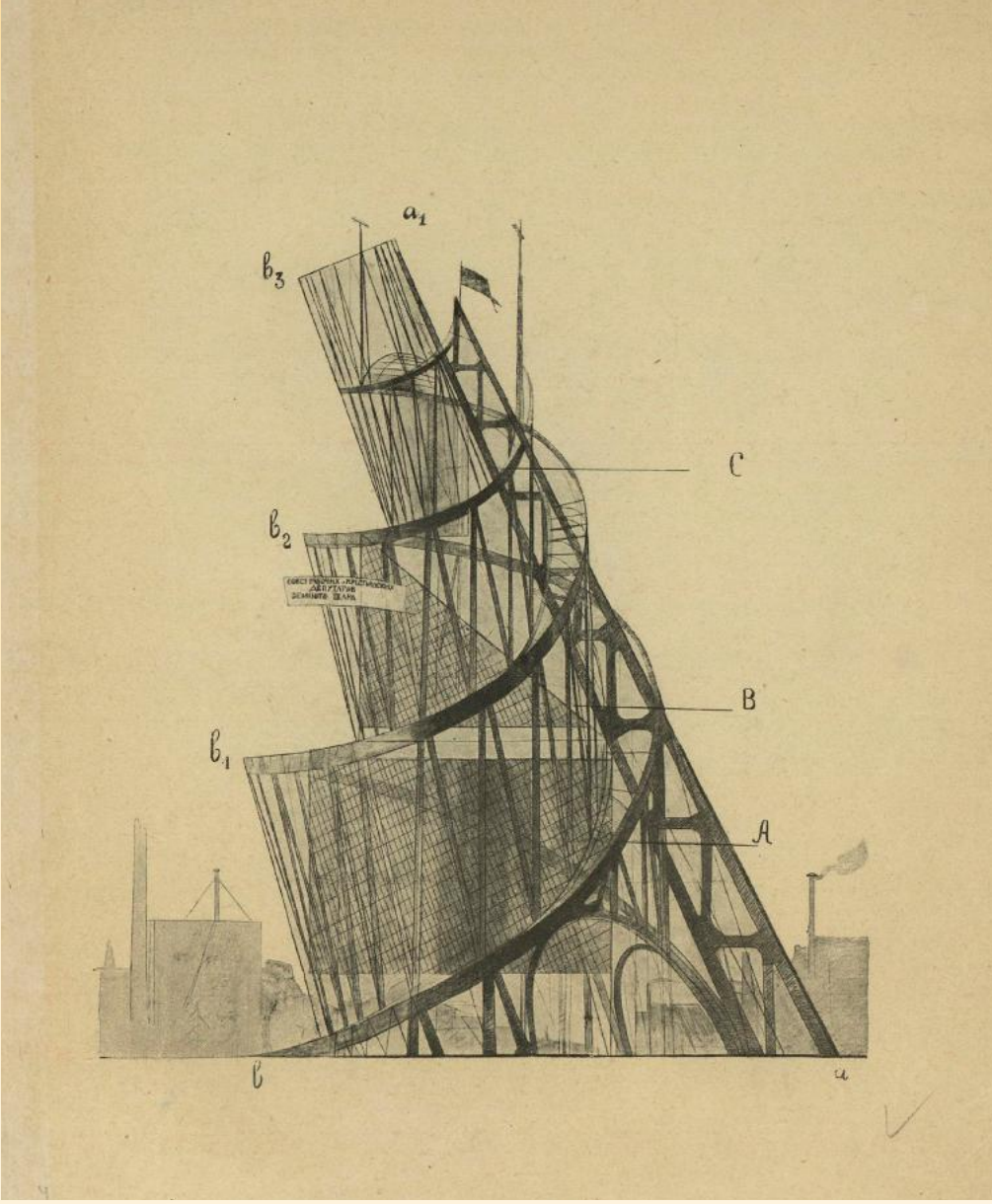

V. Tatlin

mak istemeyen mimarlar avangard mimariyi geliştirdiler. Tatlin Kulesi buna bir misaldir. Yalnızca maketten yapılmış bir kule değil; politik, fikri ve küresel çapta gelen dayatmalara sosyalist bir cevaptır. Daha sonra avangard sanatı ile başlayan sosyalist gerçeklik yerini modernist işlevsellığe bıraktı. Mimarî, durağanlığı kabul etmez. Bir defa durdu mu, karşı olduğu anlayışın zihniyetine bürünür ve gerçeklik algısı kaybolur. Otoriter ve baskıcı devletlerin mimarlığı ağır sıra kemerleri, piramitleri, klasik Roma Kolezyumlarından Art Deco'yu, geleneğe bağlı olmayan ve hiçbir fikir alt yapısı bulunmayan modernist ve postmodernist üslupları hemen benimser ve sahiplenir. Cumhuriyet dönemi mimarisinden bahsetmiyorum; fakat ne kadar da benzer!

Bana göre mimarlığa olan yaklaşım ne de-konstrüksiyon ile kökten temelliliğe karşı anlayışı savunan Derrida'nın, ne de dünyanın imar ve nazım planını yapan tek bir mimar gibi temelci anlayış öne süren Descartes'in anlayışı gibi olmalı... Tüm insanlığa lazım olan şey "mimarlığın hikemiyatı"nı kavramak ve bunu Mimar Cevat Ülger gibi eserlerinde gösterebilmektir.

Vladimir Tatlin'in Üçüncü Enternasyonal Anıtı hayalperest bir devrimci deneyiydi.

Troçki, Tatlin Kulesi üzerine şu yorumu yapar: “Cam silindir ve piramidi taşımak için konulmuş sütunlar ve payandalar öylesine hantal ve ağırdır ki, kaldırılması unutulmuş inşaat iskelelerine benzetilmektedirler.” Troçki, Tatlin’in teknik ve biçim olarak yenilikçiliğini över; fakat kulenin bakanları amaçsızlığa sevk ettiğini de söyler. Fikir olarak sosyalizme, teknik olarak hiçbir amaca hizmet etmeyen Tatlin amaçsızlığın amacını savunur. Bu yüzdendir ki kule hiçbir zaman inşa edilemedi veya devrim sonrası gerekli olan bu tavrı Troçki kavrayamadı. Çünkü artık iktidar devrimci Lenin’in ellerindeydi.

Sovyet Rusya’nın baş düşman olarak kabul ettiği Avrupa ve Amerika’nın anıtlarına karşı bir cevaptı Tatlin Kulesi. Avrupa’da Eiffel Kulesi’ne, Amerika’da Özgürlük Heykeli’ne karşıydı. Politik devrim, sanat devriminden sonra kendini göstermiştir. Sanat ve mimaride devrimini gerçekleştiremeyen toplumlar, politik devrimlerini gerçekleştiremezler. Konstrüktivist Punin, kuleyi mükemmel bir harabe olarak nitelendirirken Tatlin’in devrimci mimarlığı ile klasik ve Rönesans sanat akımlarını yerle bir etti-

ğini de söyler. Tatlin’in kuleyi sarmal bir biçimde tasarlanmasının sebebi kuleye paradoksal bir sonsuzluk kazandırmak ve karşıtlarının asla erişemeyeceğini ifade etmek. Tatlin esasında teknik ile sanat arasında bir sentez gerçekleştirmiştir. Tatlin Kulesi, inşa edilmemiş veya edilememiş olması bakımından Babil Kulesi’ni de hatırlara getirir. Bu bakımdan kendisine mistik bir görünüm de kazandırmıştır.

Tatlin Kulesi sadece Sovyet Rusya ve sosyalistler nezdinde heyecan uyandırmadı. Avrupalı sanatçılar ve sanat çevresi için de heyecan verici bir gelişme oldu. Avrupa’da yayımlanan bir sanat dergisinde Tatlin Kulesi için şu ifade kullanıldı: “Sanat öldü, Yaşasın Tatlin’in makine sanatı.” Bu ifadeler, Batılı/Avrupalı sanatçıların nasıl bir kültürel yozlaşma ve deformasyon içinde olduklarının ispatıdır. Tatlin Kulesi, Batı için bir kule değil, giyotindir. Oysaki Tatlin makine sanatını yaşatmıyordu. Teknik bilgisiyle sanatın hakimiyetini sağlıyordu. Mekanik klişeler arasında boğulup kalan Batı, devrimci yaklaşımı tam anlamıyla kavrayamamıştı.

Techne kelimesinin iki anlamı vardır:

Sanat ve teknik hüner. Teknik beceri sayesinde geliştirilen teknolojiyi sanat hem anlamlı kılar hem de teknik beceriye ilham verir; fakat son yüzyılda sanat ile teknolojinin savaşı vardır. Mesela atom bombasını sanatlı kılamazsınız. Sanat bir fikrin ürünüdür, fikir de ahlâktan doğar. Toplu katliamlara ve düştüğü yerde hiçbir canlının yaşamasına imkân vermeyen atom bombası ahlâkî değerlere uygun değildir. Yüzyıllardır teknik beceriye ilham veren sanattan, teknoloji intikam alıyor. İçinde bulunduğumuz çağı özetleyecek ifade “sanatın iflâsı, teknolojinin intikamı”dır. Tatlin Kulesi devrimci kimliği ile sanatı, teknolojinin önüne almayı başarmıştır.

Tatlin Kulesi mimariden ziyade fikre ağırlık veren yapıdır. Dışarıdan bakan kimse demir ve çeliklerin sarmal bir biçimde bir araya geldiğini görür ve ucube bir yapı olarak düşünebilir; fakat dayandığı sosyalizm fikri sayesinde sadece Sovyet Rusya’ya değil, tüm dünyaya hitap etmiştir. Bu bakımdan düşündürücü nostaljik bir yapıdır. Stalin kuleyi gördüğünde bunun yerine Sovyetler Sarayı inşa edilmesini teklif etmişti. Stalin’in istediği sarayın, çağının en muhteşemi olmasıydı. 416 metre yüksekliğinde, sütunlu, ağır sıra kemerli ve mimar Boris’in heykelleri ile süslenmiş bir saray, katedralin yerini almış olacak, Eiffel ve Özgürlük Heykeli’ne misliyle cevap verilmiş olunacaktı. Hatta bununla yetinmek istemeyen Stalin, yaptırmak istediği sarayın en tepesine 6 bin ton ağırlığında, insanlığa kurtuluşun ve aydınlanmanın yolunu göstermek üzere elini uzatmış dev bir Lenin heykeli dikmek istiyordu. Otoriter ve baskıcı rejimlerin ortak yönlerinden biri de, kendisinin ve inandığı fikrin en yüce olduğunu göstermek için mimari planda oyunlar oynamak, insani boyutları olmayan yapılar inşa etmektir. Bu yapılar tüm dinlerin de önündedir; çünkü kendisi de artık yarı tanrıdır. Sovyetler Sarayı statik bir yapıya sahipken Tatlin Kulesi dinamik bir yapıya sahiptir. Yani saray hareketsizken, kule hareketlidir ve devri daim içinde sosyalistlerle beraberdir. Stalin de keskin fikirdeki inceliği görememiştir.

Avangard mimar olan Tatlin arkasında hiç profesyonel çizim/proje/tasarım bırakmamış ve hayal gücüne geniş alanlar açmıştır. Devrimci mimarlık, devrimin formlarını barındırır ve devrim sonrası mimarlık için genel bir taslak hazırlar; Tatlin de buna önemli bir misal olmuştur.

İSLÂM İLE YENİDEN HAYAT BULAN YAPILAR -IV-

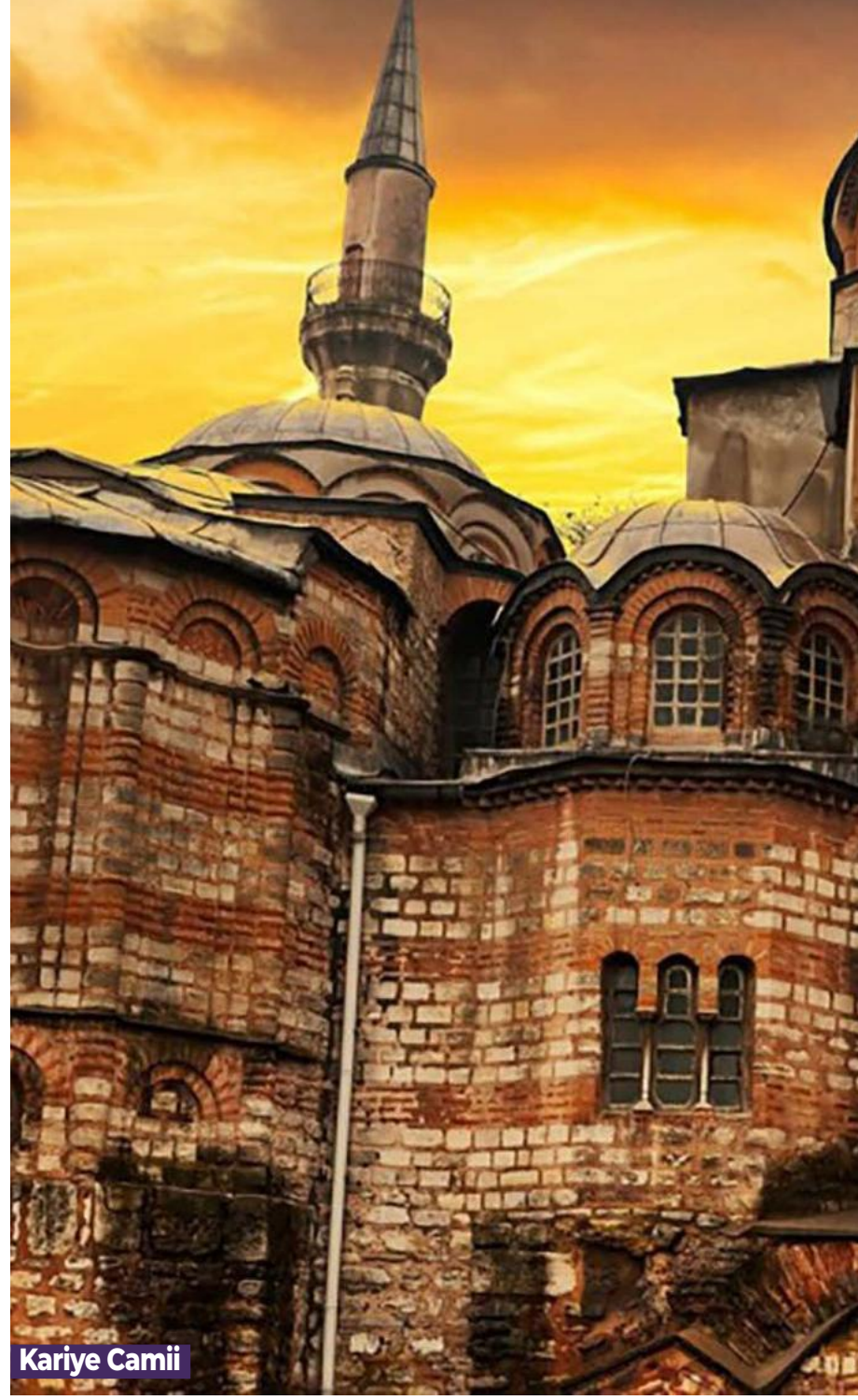
İslâm ile hayat bulmadan önceki ismi Khora Manastırı olan bu yapı hakkında birçok bilgi bulunmakta; ancak bu bilgilerin ekserisi sağlıklı değildir. Yapıya, Antik Yunancadaki “şehrin dışı, kırsal alan” gibi mânâlara gelen “chora” isminin verilmesinin sebebi, buranın İmparator Konstantin’in yaptırdığı surların dışında olmasıdır.

ABDULKADİR ASLAN

Önceki yazımızda Eski İmarret Camii, Koca Mustafa Paşa Camii ve Mesih Paşa Camii’ni işlemiştik. Bu yazımızda ise camiye çevrilerek hayat bulan Kariye Camii, Sancaktar Hayreddin Camii ve Gül Camii’ni işleyeceğiz...

-Kariye Camii (Khora Manastırı):

İslâm ile hayat bulmadan önceki ismi Khora Manastırı olan bu yapı hakkında birçok bilgi bulunmakta; ancak bu bilgilerin ekserisi sağlıklı değildir. Yapıya, Antik Yunancadaki “şehrin dışı, kırsal alan” gibi mânâlara gelen “chora” isminin verilmesinin sebebi, buranın İmparator Konstantin’in yaptırdığı surların dışında olmasıdır. Yapının eski ismi her ne kadar Khora Manastırı olsa da, burası Khora’nın “Soteros” (kurtarıcı) İsa’ya adanmış kilisesidir. İtibar edilebilecek tarihi kaynaklarda buraya dair en eski temas, 742 yılında imparatora isyan eden bir valinin çocukları ile buraya hapsedilmesi hadisesidir. Başka bir kayıta ise, XI. yüzyılda harabe haline gelmiş olan yapının, yine XI. yüzyıl sonlarında imparator olan I. Aleksios Komnenos’un kayınvalidesi Maria

Kariye Camii

Dukaina tarafından mimari tarzı biraz daha değiştirilerek tekrardan inşa ettirildiği belirtilmektedir. Bu tamirden sonra tekrardan bir tamirle I. Aleksios’un küçük oğlu Isaakios Komnenos tarafından yapı canlandırılmaya, faal bulundurulmaya çalışılmıştır. Tamirle birlikte içeride kendisi için de bir mezar yeri hazırlatan Isaakios Komnenos, duvarda bulunan Hz. İsa’yı tasvir ettiğine inanılan mozaik çerçevesinin bir köşesine de kendi tasvirini yaptırmıştır. Son olarak IV. Haçlı Seferi’nden sonra çok ciddi hasar gören yapı, Bizans sarayı ileri gelenlerinden Theodoros Metokhites öncülüğünde birtakım eklemeler yapılarak tekrardan tamir edilmiştir ve bu tamir esnasında I. Aleksios Komnenos’un Hz. İsa tasviri çerçevesinin köşe-

sine yaptırdığı tasvir, Hz. İsa tasvirinin ayaklarının dibine indirilmiştir. Aynı zamanda yapının içi mozaiklerle ve fresko resimlerle süslenmiştir. Günümüzdeki ismi ile Tekfur Sarayı’na çok yakın olan bu yapı, sonraları Paleologos Hanedanı’nın ve devlet ileri gelenlerinin gömüldüğü bir yer haline gelmiştir.

İstanbul’un kuşatılması esnasında öteden beri Sarayburnu’nda bir manastırda muhafaza edilen ve şehrin koruyucusu olduğu düşünülen Hz. Meryem ikonası, surlara yakın olması sebebiyle Khora Manastırına getirilmiştir. Fetih gününde ilk ele geçirilen yapılardan birisi olan Khora Manastırı bir müddet boş kalmış ve zamanla şehrin içindeki birtakım kiliseler gibi o da harabe hâle gelmiştir. Bu gibi yapıların

1648 yılındaki büyük depremde hasar gören ve yine 1776 yılında yaşanan, 7.1 büyüklüğünde olduğu tahmin edilen depremde iyice harap hâle gelerek tekrardan onarılan Kariye Camii'nin yakınında Mimar Sinan'a ait bir de medrese bulunduğu, ancak "Cumhuriyet devrimleri" döneminde bu medresenin peyderpey küçültülüp daha sonra tamamen ortadan kaldırıldığı da bilinmektedir. Yabancı seyyahların seyahatlerinden aktardıkları notlar gibi Evliya Çelebi de Seyahatname'sinde burası için "evvelce bir sanatlı kilise" diyerek içeride bulunan mozaik süslemeleri işaret etmiştir. İçeride bulunan mozaik ve freskler de ayrıca kataloglara bastırılarak yayınlanmıştır.

1932 yılında Ayasofya Camii'ne içinde mozaik araştırmaları yapma bahanesi ile girip kısa sürede aziz vatana hıyanet halinde bulunan rejim tarafından Fethin Sembölü Ayasofya'nın ibadete kapatılmasına ortaklık eden Amerikan Bizans Enstitüsü, aynı şekilde 1948 yılında da Kariye Camii'ne mel'un gözlerini dikmiş, nitekim o melanet karşısında 400 yıl boyunca içerisinde bir olan Allah Teâlâ'ya secde edilen Kariye Camii de, idaresi Müzeler İdaresi'ne devredilerek müzeye çevrilmiştir. Kardeşi Ayasofya Camii'nin 10 Temmuz 2020'de aslı hüviyetine kavuşmasından kısa bir süre sonra Kariye Camii de aslı hüviyetine kavuşarak cami statüsünü almış; ama bir süreliğine

ibadete açılmayacağı belirtilerek restorasyona alınmıştır. Restorasyonun başlamasının ikinci yılında çalışmaların "restorasyon" teriminin gerektirdiği şekilde sürdürülüyor olmasını ve altından bir bit yeniği çıkmamasını temenni ederek kubbesinden yankılanacak Allahu Ekber nidalarını bir an evvel duyabilmeyi dört gözle beklemekteyiz.

Bu camii şerif Derviş Ali Mahallesi Kariye Sokak'ta bulunmaktadır.

Sancaktar Hayreddin Camii (Azize Gastrion Manastırı):

Kilise olarak değil de mezar şapeli olarak yapıldığı bilinen ve III. veya IV. yüzyıla (Geç Roma veya Erken Bizans Dönemi) ait olduğu tahmin edilen Azize Gastrion Manastırı'nın yapım tarihi tam olarak bilinmemektedir. Zira sekizgen haç planlı inşa edilen, günümüzde Sancaktar Hayreddin Camii olarak kullanılan kısım da manastır kompleksinin ayakta kalabilen küçük bir parçasıdır. Sonraları içine apsis eklenen mezar şapelinin önemli komutanlara ve asillere ait olduğu düşünülmektedir. Büyük Konstantin'in annesi Helena hac ziyareti için gittiği Kudüs'ten dönüş yolunda Hz. İsa'nın gerildiğine inanılan çarmıhın tahta parçalarının kalıntıları olduğuna inandıkları tahtaları da kendisi ile birlikte getirmiş ve bir müddet burada saklamıştır. Tarihi Mese Yolu'na yakın bir konumda olan yapı Azize Gastrion Manastırı olarak da isimlendirilmiştir; lakin bu konuda kesin bir bilgiye sahip olunmadığı için net bir hüküm verilemiyor. IX. yüzyılın başlarında II. Theodora'nın annesi Teoktista yazlık bir ev manastırdan bahsediyor. Bu manastırın Gastrion Manastırı olduğu ve tarihî kayıtlarda bu manastırın varlığına ilk kez burada rastlandığı manastır hakkında öne sürülen tezler arasında... Teoktista öldükten sonra buranın sahibi kızı Theodora olmuştur. Theodora, kardeşi Bardas tarafından çocukları Anna, Anastasya ve Pulherya ile birlikte buraya getirilmiştir. VII. Konstantin'e

"Şenlendirme Politikası" çerçevesinde camiye çevrilmek suretiyle ihya edildiği Sultan II. Bayezid döneminde, Sadrazam Atik Ali Paşa tarafından camiye çevrilmiştir. Vaktiyle "Kenîse" (Kilise) Camii, Kahri-

ye Camii gibi isimlendirmelere de konu olan Kariye Camii'nin hemen yanı başında Ashabı Kirâm'ın güllerinden Ebû Saîd el Hudrî'nin (Allah O'ndan razı olsun) makamının olduğu da bilinmektedir.

Sancaktar Hayreddin Camii

Gül Camii

ait De Ceremoniis kitabında ise buranın Theodora'nın aile mezarlığı olarak kullanıldığı, annesi, üç kızı, kardeşi Petronas ve kendisinin de buraya gömüldüğü ifade edilmiştir.

Fetih'ten sonra bu yapı da bir müddet harabe olarak

kalmış, çevreye Müslüman halkın yerleşmesiyle birlikte Sultan II. Mehmed Hazretleri'nin sancaktarlarından Alemdar Hayreddin Efendi tarafından camiye çevrilmiştir. Caminin minberi ise mahalle sakinlerinin isteği üzere

1764'te Sadrazam Maktul Mustafa Paşa tarafından koydurulmuştur. Osmanlı kaynaklarına "Vakfı Sahibül Mescid" olarak geçen camiye ismini veren Alemdar Hayreddin Efendi de caminin bahçesine defnedilmiştir. 1894 yılında İstanbul'da yaşanan büyük depremde hasar gören ve 1970'lere kadar harabe olarak kalan cami, 1976'da hasarları giderilerek ibadete açılmıştır. Ancak camii şerifin, camiye ilk çevrildiği zamanda yapılan kısa minaresi o güne sağlam gelemediği için 1973 yılında onun yerine uzun gövdeli bir minare yapılmıştır. Günümüzde binaların arasında kaybolduğu için bulunması biraz zor olan bu camiyi diğerlerinden ayıran en önemli hususiyeti ise içerisinde bir tarafta cami mihrabının, diğer bir tarafta ise kilise apsisinin bulunması olsa gerek.

Bu camii şerif Kocamustafa Paşa Mahallesi Teberdar Sokak'tadır.

Gül Camii (Azize Theodosia Kilisesi):

Yapılış tarihi tam olarak bilinemeyen Gül Camii'nin tarihi çok eskilere dayanıyor. Öyle ki Bizans dönemine dair birçok çalışması bulunan Jules Pargoire, bu yapının Aya Euphemia adına yapıldığını, Latin işgali (1204-1261) sırasında harap hale geldiğini, işgal sonrasında XIII. yüzyıl sonlarına doğru tamir ettirildiğini ve isminin Azize Theodosia olarak değiştirildiğini belirtir. Azize Theodosia Khalkedon'un (Kadıköy) koruyucu azisesidir.

Bu yapının yanına bir de kadınlar manastırı yapılmıştır. Yine buranın IX. yüzyılda İmparator I. Basileos döneminde (867-886) daha eski bir yapının yenilenmesi ile kurulduğu ileri sürülmüştür, doğruluğu bilinmemektedir. İkonoklazm akımı (tasvir kırıkcılık) zamanında (726-842) imparatora ait büyük sarayın günümüzde Ayasofya Camii'nin önünde bulunan Khalke Kapısı girişinin üzerinde bulunan Hz. İsa ikonasının indirilişini engellemeye çalışırken öldürülen Theodosia isimli kadın, daha sonraları "azize" ilan edilmiş

ve cesedi yahut "kutsal kalıntıları" buraya konulmuş; halk da bu rölikleri ziyaret ederek ölüden şifa ummuştur. (Nitekim bu durumun aynısı ve-fatından sonra henüz Bizans hakimiyetinde bulunan İstanbul'a defnedilen Eyüp Sultan Hazretleri (Allah O'ndan razı olsun) için de yapılmış; Bizans halkı türbeye gelip hastaları için Eyüp Sultan Hazretleri'nin kabrinde dualar etmiş hatta şifa bulduklarını da görmüşlerdir. Bu türbe de Latin İstilası esnasında tahrip olmuş ve zamanla ortadan kalkmıştır.)

Azize Theodosia Kilisesi'si Fetih'ten sonra Sultan II. Selim devrinde (1566-1574) Hasan Paşa tarafından camiye çevrilmiştir. Bu konuda Semavi Eyice şu eklemeleri yapmıştır: "Hadikat'ül Cevâmi'de Sultan III. Selim zamanında çevrildiği yazılmıştır ki bu basım hatasıdır... Aynı şekilde bir rivayete göre 1453'te azizenin yortu günü olan 29 Mayıs'ta kilise güllerle donatılmış ve şehre o gün giren Türkler burayı camiye çevirirken adına Gül Camii demişlerdir. Fakat o günlerde Bizanslıların gül toplayıp bir kiliseyi süslemekten daha önemli işleri olacağından böyle bir rivayetin doğruluğu şüphelidir. Caminin içinde Gülbaba denilen bir yatır bulunduğu inanıldığı için bu adın verildiği de söylenir."

Kapalı Yunan haçı planlı olarak inşa edilen yapının dışında Osmanlı döneminde önemli değişiklikler yapılmıştır, iç duvarlarında ise Bizans'a ait herhangi bir süsleme bulunmamaktadır. Ancak XIX. yüzyıldan kalma çokça kalem işi ve İslam sanatında çokça yer bulan "mührü Süleyman" nakışları yer almaktadır. Bu devasa büyüklükteki yapının batı tarafında ise Sultan II. Mahmud'un kızı Âdile Sultan tarafından 1285'te (1868) vakfedilmiş bir sıbyan mektebi inşa edilmiştir.

Bu camii şerif Yavuz Sultan Selim Mahallesi Vakıf Mektebi Sokak'ta bulunmaktadır.

BEN FİLİSTİN DİRENİŞİNİN BİR SEMBOLÜYÜM!

Hâlâ Filistin direnişinin içindeyim. 28 yıldır hapishanede çile çekiyorum. Burada uyuşturucu satıcısı gibi suçlularla birlikteyim. Venezuela'da ise hainler cumhurbaşkanının himayesindeki hükümetin içinde.

ÇAKAL CARLOS (S. MUHAMMED)

Avrupalı hainler Ruslara karşı savaşıyor. Ukrayna'nın Yahudi Cumhurbaşkanı bir politikacı değil, bir komedyen. Babası ve annesi 2. Dünya Savaşında Kızıl Ordu'da savaşıyordu. Ama bu hain, Yahudi karşıtı en cani grup olan, Sovyet karşıtı ve karşı-devrimci Banderistlerin müttefikidir. Bu insanlar Kiev'deki mevcut hükümeti destekliyorlar. Ukrayna ile alakalı anılarım pek iyi değil. Ukrayna'da on kez bulundum ve çoğu trenle transit geçti. Rus tarafına geçene kadar insanlar pek dost canlısı değildi.

Erdoğan'dan önce Türkiye ABD'ye bağımlıydı

Sabırlı olmalıyız. Umalım ki Cumhurbaşkanı Erdoğan Türkiye'nin tam bağımsızlığa ulaşması için gereken önlemleri alacaktır. Erdoğan'dan önce Türkiye ABD'ye bağımlıydı. Amerikalıların bir sürü ajanı vardı. Erdoğan ve partisi ABD'nin ajanları değiller; ama Türkiye hâlâ NATO üyesi. Ve ne yazık ki, söylemek gerekirse, Amerikalıların NATO üyesi olduğu için Türkiye'ye müdahale edemeyeceği bir gerçektir. Türkiye, topraklarında bulunan Amerikan üsleri ve NATO üsleri gibi yabancı üsleri kapatabilir.

Rusya nükleer savaş olsa da ayakta kalır

Avrupa ülkelerinde yaşayan cumhurbaşkanı ve başbakan seviyesindeki hainler kaybedecek. Ümid ediyorum her şey düzelir ama emin değilim. Nükleer savaş olacağını zannetmiyorum. Çünkü bir nükleer savaş dünyanın Batısını yok eder. Rusya dünyanın en büyük ülkesi ve bir nükleer savaş olsa da ayakta kalacaktır. Birkaç milyon Rus ölse de Rusya hayatta kalacaktır. Ama İngilizler, Fransızlar ve Almanya'daki hainler yok edilecektir. Bu yüzden nükleer savaş olmayacağını düşünüyorum.

Öte yandan Rusya'ya karşı ekonomik bir savaş var ama bu işlemiyor. Fransa artık Rusya'dan petrol ve gaz almıyor. Bir yerden almaları gerekiyor ve burası da Cezayir'di. Ama bunu da İspanya engelliyor. Cezayir gazı İtalya'ya oradan da Fransa'ya boru hattıyla geliyor. Durum karmaşık.

Tabii ki, bir komünist olarak Sovyetler Birliği'ni destekledim, ancak yoldaşlarımla birlikte Sovyetler Birliği'nden kovuldum çünkü onlar ajanlarla yol yürümek istiyor-

lardı. Ajan olamazdım, bu yüzden Venezuela'lılar sınır dışı edildi. Bugüne kadar Filistin davasının içinde oldum ve Filistin'in kurtuluş mücadelesi için öleceğim.

03.09.2022

Hâlâ Filistin direnişinin içindeyim

Filistin direnişine resmen Arap olmayan ilk yabancı savaşçı olarak katıldıktan sonra Kara Eylül olaylarından kurtulabilen kişilerden biri oldum.

Hâlâ Filistin direnişinin içindeyim. 28 yıldır hapishanede çile çekiyorum. Burada uyuşturucu satıcısı gibi suçlularla birlikteyim. Venezuela'da ise hainler cumhurbaşkanının himayesindeki hükümetin içinde.

Şimdi Filistin direnişi dış operasyonları sebebiyle hapishanedeyim. Ve bundan gurur duyuyorum. Zannediyorum, Filistin halkı ve tüm devrimciler de benimle gurur duyuyordur. Elbette benim şahsiyetim sebebiyle değil, bizim yaptıklarımız sebebiyle...

15 yaşındayken, Temmuz 1964'te Venezuela Komünist Partisi'ne katıldım. Fakat Allah'a inanıyorum. Lâ ilahe illallah Muhammedun Rasulullah. Devrimin ve devrimciliğin hürriyete kavuşmak için yegâne yol olduğuna inanıyorum. Allah Resulü en büyük devrimcidir. Stalin, Tanrı'ya inanıyordu; fakat birçok Hristiyan'ı yargıladı. Çünkü Ortodoks Kilisesi insanları sömürüyordu. Ben de onun gibi inanıyorum. Devrimin düşmanları kiliselerdedi. Bu bir çelişki gibi görünüyor; ama aslında değil.

11.09.2022

Özgürlüğüm için Erdoğan rol oynayabilir

Erdoğan'ın büyük bir adam olduğu açık, bu sebeple onu sevmiyorlar. O harka bir politikacı. Amerikan ya da Siyonist ajanı değil; ama İsrail ile barış yapmaya çalışıyor ve ben bunu anlayabiliyorum. Türkiye'nin tarihi zeminine yeniden erişmesi gerekiyor; Türkiye de bu hedefe ulaşmaya çalışıyor. Ne olacağını bilmiyoruz ama umarım başarılı olur ve huzuru sağlayabilirler. Aslında bütün bunlar Türkiye'nin ekonomik kalkınması ile ilgilidir.

Türkiye'ye karşı ekonomik bir savaş yürütülüyor. Erdoğan'ı öldürmeye çalıştılar, hükümeti devirmeye çalıştılar; ama başaramadılar ve başka yollar deniyorlar. Türkiye'nin Ruslarla iyi ilişkileri var, Karadeniz'in kontrolünü sağlayabilecek güçteler ve bu da Türkiye'nin ekonomisini geliştirmesine imkân tanıyabilir. Fakat bölgedeki karışıklık, CIA tarafından manipülasyonlar yoluyla kışkırtılıyor.

İnşallah önümüzdeki seçimlerde Erdoğan yeniden seçilir. Vatansever muhalefet de, milletin seçimine saygı duyacaktır. Ve ümid ediyorum ki, Türkiye'yi yeniden büyük bir güç haline getirmek için Erdoğan'la birlikte bir rol alabilirim.

Cumhurbaşkanı Erdoğan ülkesini tam bağımsızlığa ulaştırmak istiyor. Belki özgürlüğüm için de rol oynayabilir. Çünkü ben Filistin direnişinin bir sembolüyüm.

17.09.2022

VAHHABİ SUUDİ ARABİSTAN KRALLIĞI

Arabistan'da dünyaya gelen, zamanın medreselerinde din eğitimi gören ve birçok ilmi "kışır" tarafından ezberleyen M. Abdolvahhab netice itibariyle, "ilmin ağırlığı"nı kaldıramamış ve kendini "âllâme" olarak görmeye, böyle takdim etmeye (edilmeye) başlamıştır. Ağırlıklı olarak, 13. asırda Moğol istilaları zamanında zuhur eden ve kendisini "Hanbeli-Selefi" olarak gören, aslında ise bir "Müşebbihe-Mücessime" olan İbni Teymiye ve talebesi İbnü Kayyum el-Cezvi'yi referans alan Abdolvahhab neticede "Dört mezhebin hududunu inkâr ederim!" diyerek, ayrı bir mezhep kurmaya yeltenmiş!

SEDAT BULUT

Birincisi: Fırka-mezhep; Vahhabilik... İkincisi: Aşiret-Kabile; Suudiler. Bu iki "esas güç", Büyük Britanya Kraliyet Ailesi tarafından her daim alabildiğine desteklenmiş, hattâ, bu iki esas, bizzat "güç" olarak İngilizler tarafından oluşturulmuştur. Vahhabiliğin kökleri 18. asrın ortalarına dayanır... Suudi Arabistan Krallığı ise, Birinci Cihan Harbi cereyan ederken İngilizlerin önce Şerif Hüseyin'e Haşimi Devleti'ni kurdurması, daha sonra da bizzat bu devleti (1924 yılında) bertaraf etmesi neticesine...

Dolayısıyla önce Vehhabiliğin oluşumunu, sonra Suudi Arabistan Krallığı'nın nasıl kurdurulduğuna dair mâlumatları, en sonunda bu kukla devletin BOP dahilinde nasıl hareket ettiğine dair argüman, tahlil ve mülâhazaları icmâlen takdim etmeye gayret edeceğiz. Ki, zaten Birinci Cihan Harbi'nde mağlub olan, ağır yara aldıktan sonra da tarihe gömülen Osmanlı İmparatorluğu'ndan baki kalan topraklarda kurulan devletlerin neredeyse tamamının Fransa, İngiltere, İtalya ve Rusya gibi gayr-i müslim emperyalist devletler tarafından öyle veya böyle desteklendiğini belirtmekte fayda var. Yirmi birinci yüzyılda -şu an- bile bu devletlerin (birkaçı hariç) neredeyse tamamı, "işgal ve sömürü pastasına" sonradan ortak olan Amerika da dahil olmak üzere, herhangi bir emperyalist devletin güdümünde hareket etmektedir.

Lâkin Libya ve Katar, Bosna ve Kosova gibi, asırlık "emperyalist zinciri" kırmak ve "tam bağımsız" olmak için Anadolu-Türkiye'nin kendilerine tekrar sahip çıkmasını dört gözle bekleyen devletler elbette vardır ve Tarihi Misyonu'na tekrar kavuşan Türkiye, bu devletlerin umududur, kendisine teveccüh gösteren her devlete de, sonuna kadar destek olmaktadır.

Kısaca Anadolu, asırlardır zulme uğrayan bütün mazlumların ve hususiyetle Müslümanların umududur, umudu mevkîindedir.

Görelim Mevlâm neyler?..

Abdolvahhab ve Vahhabiliğin Doğuşu

1703 yılında Arabistan'da dünyaya gelen, zamanın medreselerinde din eğitimi gören ve birçok ilmi "kışır" tarafından ezberleyen M. Abdolvahhab netice itibariyle, "ilmin ağırlığı"nı kaldıramamış ve kendini "âllâme" olarak görmeye, böyle takdim etmeye (edilmeye) başlamıştır. Ağırlıklı olarak, 13. asırda Moğol istilaları zamanında zuhur eden ve kendisini "Hanbeli-Selefi" olarak gören, aslında ise bir "Müşebbihe-Mücessime" olan İbni Teymiye ve talebesi İbnü Kayyum el-Cezvi'yi referans alan Abdolvahhab neticede "Dört mezhebin hududunu inkâr ederim!" diyerek, ayrı bir mezhep kurmaya yeltenmiş ve bunu, İngilizlerin ve Suudilerin askerî ve siyasî gücünü arkasına alarak başarmıştır.

Kendisini aynen İbn-i Teymiyyeciler gibi, "Selefi" olarak takdim etmeye gayret eden Vehhabilik, her ne kadar bir kısım Şii ve Karaman gibi "Telfikçiler" tarafından "Sünni Mezhep" kategorisine dahil edilmek istense de, Sünnilikle hiçbir âlâkası yoktur, zira, "Sünni mezheplerin hududunu" inkâr ettiğini ifade eden bizzat kendisidir. Dolayısıyla Vahhabilik İtikadî olarak bâtil bir mezhep olmakla birlikte, mezhebin kuruluş aşamasında bir İngiliz casusunun hayli payı olduğuna dair küçümsenemeyecek hüccetler vardır.

Bu İngiliz casusu, Hampher'dir.

Hampher, 1710 yılında İngiliz sömürge bakanlığının emriyle Mısır, Irak, İran, Hicaz ve hilâfet merkezi İstanbul'da casusluk faaliyetlerinde bulunmak ve Batı çıkarları adına gizli bilgiler toplamak üze-

re görevlendirilmiş İngiliz-misyoneridir. Kendi beyanına göre İstanbul'da Ahmed Efendi adında bir Şeyh'ten Türkçe, Arapça, Kur'an ve Tefsir dersleri okumuştur. Daha sonra Basra taraflarına giderek Muhammed Bin Abdulvahhab ile dostluk kurmuş ve Arapları Osmanlıya karşı örgütlemek için çalışmalar yapmıştır.

Hampher der ki:

"Sünni-Şii ihtilâfı konusunda Abdulvahhab'a dedim ki; Müslümanlar eğer yaşamının anlamını kavramış olsalardı aralarındaki bu ihtilâfa son verir, birlik olurlardı."

Şeyh Muhammed bin Abdulvahhab tam anlamıyla özgür düşünüyor, Sünnilik veya Şiiliğe karşı hiçbir taassup duymuyordu... 'Kur'an'da var olan bize yeterlidir' diyordu.

İslâm âlimlerine karşı düşmanlık beslemesi hatta Hülefaî Raşidin'e kadar varan eleştirileri itibariyle bu iş için tam aradığımı kişiydi. Ebu Hanife'yi tahkir eder, ona itibar etmezdi.

Onun ruhunu etkileyerek müslümanların idaresi için sünnilikten ve şii-likten başka üçüncü bir yolu ona önermeye çalışmaya başladım.

Ben dışardan Safiyye içerden Muhammed Bin Abdulvahhab'ı geleceğe hazırlıyorduk."

Ve daha neler diyen; "Necid halkı beni Abdulvahhab'ın kölesi olarak tanırdı" diyen Hampher'in, Abdulvahhab'a yaptıracağı vazifelerin bir kısmı ise şöyle:

"Şeyh, mezhebine katılmayan tüm müslümanları tekfir etmelidir.

Osmanlı devleti ile savaşılmaya teşvik etmelidir.

Türbe ve mezarların birer putperestlik işareti olduğu ve Allah'a şirk olduğu dikte edilmelidir.

Mevcut Kur'an'da fazlalık veya eksiklik olduğu yayılmalıdır." (1)

Netice itibariyle Vahhabi-Selefi kırmaları, son madde hariç, hepsini icra etmişlerdir. Hattâ öyle ki, bir zamanlar kucaklarında büyüttükleri akımlardan bazıları kendilerini, Vahhabilikten ayrı "Selefiler" olarak görmüş, Vahhabiliği dahi tekfir etmekte herhangi bir mahsur görmemişlerdir...

Hampher tarafından "geleceğe hazırlanan" Abdulvahhab, Necd ve Dericiyye çöllerinde bedevî Arap aşiretleri arasında faaliyette bulunmuştur. Netice itibarıyla Deriyye ahâlişi Şeyhi Muhammed bin Suud ile anlaşılan Abdulvahhab, bu çöllerde tam hâkimiyet kurduktan sonra, güya- "İslâm Nizamı" kurmak yaftası altında, "Osmanlılar, Araplardan Hilâfeti gaspetmiştir, zâlimdir" benzeri

iftiralarla 1790 tarihini müteakip Mekke Emiri Gâlip Efendi ile harp etmiş, Mekke ve Medine'yi yakıp yıkmıştır. Sonunda Mısır Valisi Mehmet Ali Paşa bu isyanı bastırmıştır. Vehhabi alçaklarının Taifteki müslümanlara yaptığı işkenceler ve kadınların, çocukların barbarca öldürülmesi, Eyyüb Sabri Paşa'nın 1296 senesinde basılmış olan (Tarih-i Vehhabiyan) kitabında uzun uzun anlatılır. (2)

Abdolvahhab 1791 yılında, Muhammed bin Suud ise 1766 yılında vefat etmiş, yerine geçen oğlu Abdulaziz Suud ise 1803 yılında Deriyye câmiinde suikastçi bir Şii fedâî tarafından katledilmiştir.

O tarih itibarıyla Suud soyu "Krallık", Vahhabi soyu ise "Müftülük" yapacak, diye bu iki müfteri grup anlaşılmıştır. Bugüne kadar gelip-geçmiş Suudi Arabistan krallarının "kök atası" M. Suud, müftülerinin "kök atası" da Abdolvahhab'dır. Bugün, İslâmî hareketler içerisinde İslâm dünyasının en büyük yarısı bu akımdır. Çünkü Şiilik, Bahailik, Kadiyanilik vb. akımlar Ehl-i Sünnete ittiba eden cemiyet tarafından pek itibar görmezken bu akım, gerek "Modern İslâm" gerekse "Selefilik" ve "Mezheplerin Telfiki" gibi yakıştırmalar ile faaliyet gösteren her fırkayı desteklemiş, hattâ bazılarını bizzat kendisi piyasaya sürmüştür. Bu akımlar vesilesiyle de Müslümanların içerisine nifak ve fitne tohumları atılmıştır.

Bu nifak ve fitnenin kökü kurutulmadıkça İslâm Dünyası'nın birlik ve beraberlik içinde hareket etmesini beklemek, abestir; ayrı bahis...

Devlet gücünü arkasına alan Vahhabilik, Suudilerin himayesinde kurulan "el-Râbita" gibi örgütlerle İslâm dünyasının neredeyse tamamını "hallaç pamuğu" gibi sallamayı başarmıştır; riyal ve dolarla. Bugün birçok İslâm toprağında "Selefilik", "Mezheplerin Telfiki", "Kur'an İslâmı", "Modern İslâm", "Post-Modern İslâm" gibi yakıştırmalar altında gösterilen faaliyetlerin ekseriyetinin arkasında Vahhabi-Suud Krallığı vardır ki, "Hilâfet ve Saltanat" arasında derin ayrımlar olduğunu iddia eden, saltanatı tekfir eden Mevdûdî ve M. Kutup, Pan-İslâmist Reşid Rıza, Ezher Şeyhi M. Gazâlî gibi nice birey bu devletin etrafında "pervâne" olmaktan kendilerini alamamıştır.

Hülâsa: Dün (1790) Osmanlı ahvâdının hâdimi olduğu Hicaz'a saldıran, (1990) Cidde'de Conileri konuşlandıran, bugün Yemen'i Şii gladyatörlerle bir kan deryasına çeviren, sapık Vahhabilerdir. Dün Abdolvahhab'ı piyasaya süren nasıl Hampher ise, dün, destek verdikleri Şerif Hüseyin'i devirip İbni Suud'u Kral yapan nasıl İngilizler ise, bugün arkaplânda, "Suudi Arabistan Krallığı"nı sevk ve idare eden yine İngiltere'dir, Amerika'dır; kâfir emperyalist Yahudi-Haçlı ittifakıdır.

Kabristan ziyaretinden mevtaya Kur'an

okunmasına, sünnet namazı kılmaktan tesbih çekmeye kadar birçok âdet ve ibadeti "şirk" olarak yaftalayan ve kendinden olmayan Müslümanların neredeyse alayını "tekfir" eden Selefi-Vahhabiliğin tafsilatı da, ayrı bahis...

Suudi Arabistan Krallığı'nın Kurduruluşu

Osmanlı Devleti'ni parçalama gayesi güden İngilizler, Birinci Cihan Savaşı sürecinde Casus Lawrence vâsıtasıyla Mekke Emiri Şerif Hüseyin'i; "Hilâfeti gâsıp Osmanlı'dan alıp tekrar kendilerine tevdi edecekleri" vaadiyle aldatıp, 1916 yılında "Arap-Hâşimi" isyanını başlatmasına büyük katkıda bulunmuşlardır. Irak ve Suriye cephesinde Osmanlı Ordusu'nu arkadan vuran Arabîler, yani, Şerif Hüseyin'in birliklerine komuta eden oğulları Faysal, bir müddet Suriye ve Irak'ta krallık yapmış, lâkin 1956 yılında Irak'ta kanlı bir darbe ile tahttan indirilmiştir. Oğul Abdullah ise Ürdün Kralı olmuştur. Ürdün Kralları hep bu soydandır.

İcmâlen şunu da belirtmekte fayda var; "Birinci Cihan Harbi'nde Osmanlı'yı arkadan vuran bazı Araplar!" söylemi, kesinlikle bir "yafta" değildir lâkin, "bütün Arapların Osmanlı'yı arkadan vurduğu"nu iddia etmek, en azından tarihi bigâne-lik; Osmanlı ile her daim beraber olan Müslüman Araplara atılan iftiranın daniskasıdır. Birinci Cihan Harbi esnasında, hususiyetle de Çanakkale, Sakarya ve Dumlupınar gibi savaşlarda cenk eden ve şehid düşen Halepli, Şamlı, Bağdatlı, Gazzeli, Beyrutlu, Cezireli Müslüman Arab kardeşlerimizin mezarı bu topraklardadır. Bugün dahi, devlet çapında Müslüman Türk kardeşleriyle birlik olma azmi güden Katar ve Libya hakkında kötü söz söylenebilir mi? Başta Suudi Arabistan topraklarında olmak üzere Suriye, Irak, Filistin, Ürdün, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir ve Yemen gibi ülkelerde yaşayan milyonlarca Müslüman Arabın, "Müslüman Türk Sevdası" yabana atılabilir mi?..

Şunu da hasseten belirtmekte fayda var; "Arab" ile "Arabî" kavramı aynı mânâda değildir. Arab kısaca; asilzâde, kibar, şehir ve medeniyet görmüş Arablara, Arabî ise; lâf anlamaz, söz dinlemez çölde yaşayan kaba-saba Bedevîlere atfen kullanılan tâbirlerdir.

Ki, her kavmin içinde barbar da vardır, medeni de. Yine her kavmin içinden âdil de çıkar, zâlim de. Şeytanın askeri de çıkar, Allah'ın askeri de. Hak taraftarları da zuhur eder, Bâtıl taraftarları da. Bu çerçevede Marks'ın iddia ettiği gibi tarih "proleterya ile burjuvazinin savaşı" değil, Hak ile Bâtıl'ın savaşıdır; iman edenler ile inkâr edenlerin savaşıdır. Lâkin bu savaşta zaman zaman bâtl ile bâtlın ve Hak ile Hakkın arasında da savaşlara şahid olunmaktadır, ayrı bahis.

Arabistan Yarımadası'na dönersek, Şerif Hüseyin 1916 yılı itibarıyla kendisini "Hâlîfe" ilân edecekken birden bire "Arabistan Kralı" ilân etmek zorunda kalmıştır. Çünkü Şerif Hüseyin'in Hâlîfe olmasına hem dünya müslümanları pek teveccüh etmemiş, hem de ağababası İngilizler buna müsaade etmemiştir. Müsaade etmediği gibi 1924 yılında Şerif Hüseyin'i tahttan indirmiş; Kıbrıs'a kaçmak zorunda bırakmış, yerine Suudileri atamıştır.

Bu meseleye dair gazeteci Muhammed Kürd Ali'den kısa bir iktibas:

"Bir keresinde Irak'ta üst düzey görevde bulunan bir İngiliz bana geldi. Bana dostum İngiliz oryantalist Üstad Margo-liouth'dan selam getiriyordu. Vahhabilik hakkındaki görüşümü sordu. Ona bu mezhebi anlattım ve dedim ki: 'Vahhabiler hurafelerden bir parça kurtuldular. Bunlar sizdeki Protestanlara çok benzerler.' Bana, 'İşin bu tarafı beni ilgilendirmiyor. Ben siyasi bir çıkış yapabilecek güçte olup olmadıkları konusundaki görüşünü almak istiyorum.' dedi. Ona, 'İngilizler de isterse olur' dedim. [...] Kendisiyle Şam diyarının bölünmesi, Fransa ve İngiliz manda top-

rakları hakkında da konuştuk. Birkaç ay sonra İbn Suud Hicaz'a yürüdü [1924] ve Kral Hüseyin Kıbrıs'a kaçtı." (3)

Bilindiği gibi akabinde Suudi Arabistan Krallığı kurduruldu. Ve binlerce yaltakçı bu devletçiğin peşine takıldı. Bu yaltakçıların önde gideni de önce II. Abdulhamid Han Hazretlerine ve ardından İttihatçılara, daha sonra 1916 yılında Arab-Haşimi isyanına liderlik eden Şerif Hüseyin'e, ardından Mustafa Kemal'e yaltaklık eden, "Pan-İslâmizm" in babası olan Efgani'nin tilmizi M. Abduh'un taklitçisi Reşid Rıza'dır.

Reşid Rıza'nın, "süper yaltakçılığı" na dair kısa bir iktibas:

"Mekke'deki konumunu sağlamlaştıran Abdülaziz Ali Suud'un (1880-1953) davetiyle Hicaz'ın geleceğini görüşmek, hilâfet meselesi ve İslâmi hükümet mevzularını ele almak için 26 Zilkade 1344/7 Haziran 1926 tarihinde toplanan Genel İslâm Kongresi'ne katılmak üzere bir kez daha Hicaz'a gider. Daha önce Şerif Hüseyin'in misafiri olduğu Hicaz'da bu defa Şerif Hüseyin'i Hicaz'dan kovan Abdülaziz'i tebrik eder. Hac vazifesini de ifâ ettikten sonra Kahire'ye geri döner." (4)

Tarihte gayesi "Nizam-ı Âlem" olan, cihana adâlet dağıtan; Müslüman cemiyeti müreffeh kılan, küffara baş eğdiren İslâm Devletleri'nin hepsi "Ehl-i Sünnet Ve'l-Cemaat" mezhebinin itikadî düsturunun devlete hâkim kılan devletlerdir. Küffar ile her cephede çarpışan da, Sünni mezheplere ittiba edenlerden başkası değildir. Diğer-bâtıl mezhep mensupları küffar karşısında, "hava-civa" misâli, "numaracı" sınıftandır. Meselâ Mısır Fâtîmî Devleti'nden Afrika'daki İdrisoğulları Devleti'ne, Şah İsmail'in Safevi Devleti'nden Humeyni'nin İran'ı ve Mâliki'nin Irak'ına kadar hiçbir Şii devletin küffarla çarpıştığı; küffara hakkıyla kılıç salladığı vâki değildir. Hattâ bu devletler "küffara kılıç çekmek" bir tarafa, (Safevîlerin ikide bir Osmanlı gibi Ehl-i Sünnet devletlerle kapışması, ekseriyetin mâlumu.) Haçlı ve Moğol istilacılarıyla işbirliği yapmış; Mısır Fâtîmîleri Haçlılara Kudüs'ü teslim etmiş; Irak Buveyhileri 12. yüzyılda Bağdat'ın kapılarını Moğollara açmış, 21. yüzyılda Irak'ı işgal için gelen Amerika liderliğindeki NATO-Haçlı ordusuyla bizzat Molla-Ayetullah Sistani işbirliği yapmış; Afganistan'daki Ezaze Şiileri 18. yüzyılda İngilizlerle işbirliği yapmış, 21. yüzyılda ise NATO-Haçlı ordusuyla işbirliği yapmıştır. Kurulduğu gün "Büyük Şeytanla Savaş" nârası atan Humeyni'nin İran'ı ise, "Büyük Şeytan" a 43 yılda 43 mermi sıkmak bir tarafa, Şii Gladyatörleri; İran'da konuşlanan "Bedir Tugayları" nı ve el-Câferi'nin Dâva Partisi'ni Conilerin emrine vermiştir. Irak'taki el-Hekim'in milisleri ise, Sünnileri katletmekten başka bir iş yapmamıştır. Suriye'deki Nusayri zındıklarının ise, her daim Müs-

Burada İslam'da siyasi güç ve dengeler açısından muhalefet nedir, onu anlatmaya gayret edeceğiz. Bu önemli bir konudur. Çünkü ulus devletin kaskatı hale getirdiği zihin dünyamızda Müslümanlar kendileri gibi düşünmeyen din kardeşlerini uhuvvet ve fütüvvet sınıfından ihraç etmeye çalışmaktadırlar. Hem siyaset hem fıkıh tarihinde görülen odur ki; bugün hâkim olan anlayış merduttur.

lûmanları katlettiklerine şahid olunmaktadır. Bu Şii Gladyatörler şimdi, bizzat devlet eliyle Irak, Afganistan ve Suriye'de "Sünni avı" tertiplemektedir.

Suudi Arabistan Krallığı'nın da bu devletlerden hiçbir farkı yoktur, en az bunlar kadar şen'i ve âdidir. 1990 Körfez Krizi'nde mukaddes beldelerde Conileri konuşlandıran da, Yemen'de cereyan eden iç savaşta İran Şiası ile karşı karşıya gelip Yemen'i bir kan deryasına çeviren de Suudi Arabistan Krallığı'nın ta kendisi olduğu gibi, 2003'te Irak ve Afganistan'ın, Amerika ve emrindeki gladyatörler tarafından işgal edilmesine büyük katkılar sağlayan da KUKLA SUUD Krallığının ta kendisidir.

Fransa ile kriz yaşayan Türkiye'ye karşı Birleşik Arap Emirlikleri ve Mısır gibi kukla devletlerle birlikte, "Türk mallarına boykot" uygulayan âdi ve kukla bir devlet.

Dahası, eserler çapında âdilikler...

Beklenen Armageddon-Kıyamet Savaşı ve Suudilerin Rolü

Kıyamet habercisi olan bu beklenen büyük savaş için Büyük Ortadoğu Projesi adı altında icra faaliyetleri devam etmektedir. Ve bu icra faaliyetlerinde Suudi Arabistan Krallığı'nın çok büyük emeği vardır; gerek Yemen gibi ülkeleri bir kan deryasına çevirmesi, gerekse Amerika ve İngiltere tarafından kurdurulan terör örgütlerini finanse etmesi buna dair kuvvetli argümanlar olarak zikredilmeye değer.

"Arap Bahar" Büyük Ortadoğu Projesi icra faaliyetlerinde önemli bir yere sahiptir.

Seyyar satıcı Muhammed Bouzazi'nin kendisini yakmasından sonra Tunus halkının başlattığı isyan, 1987 yılından beri Cumhurbaşkanı olan ve 2009 yılı seçimlerinde yüzde 86 gibi bir oy alarak beşinci kez Cumhurbaşkanı seçilen Zeynel Abidin Bin Ali'nin 15 Ocak 2011'de Suudi Arabistan'a kaçması ve Başbakan Muhammed Gannuşî'nin, "yeni bir hükümet kuracağız" şeklindeki açıklamasından sonra isyancıların evlerine dönmesiyle neticelendi. Yâni "Tunus İsyanı", Batı fikir ve hayat tarzı yaşayanların ve emperyalist Batı'nın emellerine "köklü bir darbe" vuramadan sonuçlandı. Öyle ki bu memnuniyet, İngiliz Dışişleri Bakanı William Hageu'nun, Başbakan Muhammed Gannuşî ile görüşmesinin akabinde, "Tunus'ta ve birçok ülkede, korkmaktan ziyade benimseyeceğimiz bir fırsat anına tanıklık ediyoruz" şeklindeki ifadesiyle, açıkçası; bu değişimin Batı açısından hiçbir mahsuru olmadığı beyan edildi.

Tunus isyanının akabinde Mısır ve Yemen'de hükümetin devrilmesi, Bahreyn'de Şii vesair ayaklanmanın bastırılması, Kuzey Irak'ta Sünnilerin ayaklanması gibi hâdiselerle birlikte Libya'nın NATO-Haçlı Ordusu tarafından işgal edilmesi, Suriye'deki Nusayri zulmü, Câferi İran'ın Nusayri tarafgirliği, hattâ, Türk Hizbullahı'nın "yeniden yapılanması"; yayımladıkları deklarasyon, Ortadoğu'daki gelişmelerin sağlıklı bir şekilde tahlil edilmesi bakımından hiçbir zaman gözardı edilmemesi gereken hâdiselerdir. Yâni, Ortadoğu'da cereyan eden hâdiseleri muhkem bir şekilde değerlendirebilmek için cemiyyetin itikadî hayatına yön veren "mezhep" faktörünün derinlemesine bilinmesi zarurîdir...

Bunlarla birlikte Siyonizmin, "Seçilmiş İrk Efsanesi", "Arz- Mev'ud" ve "Davud'un Krallığı" gibi hedefleri; Hristiyanların ise "Birinci bin yılda Avrupa'nın tamamı, ikinci bin yılda Amerika ve Afrika'nın bir kısmı hristiyan oldu. Üçüncü bin yılda dünyanın tamamı hristiyan olacak" şeklinde ifade ettikleri gayeleri, hep, Ortadoğu'da cereyan eden iç savaş, işgal ve buhranın kaynağı olarak görülebilir.

Bunların hepsinin tafsilatı ayrı bahis ki, bu ana dinamikler işaretlenmeden Ortadoğu'da cereyan hâdiselerin tahlil ve yorumu havada kalır. Kısaca; Ortadoğu'da cereyan eden iç savaş, işgal ve buhranların ana kaynağından birisi, belki de en mühiminin, "Mesih Beklentisi" olduğu iddia edilebilir.

Ki, "Mesih Beklentisi" hakkında, "Lânetli Kavmin Mesihi" adlı makalemize ve Haç'ın Hilâl Üzerine Savaş Manevrası adlı eserimizdeki "Edom'u Bekleyen Tehlike" bölümüne bakılabilir.

Burada kısaca şunu belirtelim; Emperyalist Batı, Osmanlı Devleti'ni parçaladığı gibi şimdi de Türkiye Cumhuriyeti'ni parça-parça etmek istemektedir. Haçlı

Batı, “Üçüncü Milenyum’da Mesih’in Yeryüzü Krallığı”nı bir an evvel kurmak istemekte, dünyaya âdâlet (!) dağıtmayı fazla geciktirmek istememektedir. BOP bu projenin merkezidir. Son hamle olarak Türk Devleti’nin işgal edilmesi ve akabinde parçalanması vardır. Bunun için Batı, bin canı olsa dahi hepsini vatani ve dini için fedâ etmeye namzet olan Türk Devlet adamlarına karşı veya Türk topraklarında yaşayan Müslüman halka karşı eylem yapan örgütleri, bunlara yataklık eden siyasi partileri, dernek ve vakıfları alabildiğine desteklemektedir.

Dahası, Amerika Ordusu 24 Temmuz 2002 tarihinde Nevada Çölü’nde, “2002 Millennium Challenge: Bin Yılın Meydan Okuması” adlı tatbikat düzenlemiş, bu tatbikatta; “üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkenin dört gün içinde işgal edilmesi” mevzubahis edilmiştir. Yani, “Edom-Anadolu’nun işgali” tatbikatı.

Siyon-Haçlı İttifakı kendince, “Edom’un Fethi”nde sona yaklaşmıştır.

Bekliyoruz, gelin! Anadolu topraklarını alı, hepinize yeter...

Dolayısıyla “Bu Ülke”, bu tehlikelerle birlikte içeride de üç büyük tehlike ile karşı karşıyadır.

Birincisi; Dinler Arası Diyalog çığırkanlığı yapan dinî zümre. Bu zümre bir kısmı FETÖ ve bir kısım Mezhepsiz Zümre olarak ikiye ayrılır...

İkincisi; Mezhebî ayrılıkların körüklenmesi. Bu da ikiye ayrılır; İran perestîşkârlığına mebnî olarak Şiilik, Suud perestîşkârlığına mebnî olarak Selefi-Vahhabilik faaliyetleri...

Üçüncüsü; Batı güdümlü örgütlerin faaliyetleri...

Batı’nın dinsiz tarafına müştak olan zümre zaten ezeli ve ebedi düşmanımızdır.

Yukarıdaki bu üç zümreyi “Bu Ülke”de çekip çevirenler ise, müteedeyin görünsün veya dinsiz olsun farketmez, Batı’ya müştak olan zümredir. Bunlar bizzat Batılı devletler tarafından desteklenmektedir. Bu iç belâlardan kurtulmak için bir an evvel tedbirler alınmalıdır.

Dış belâlara gelince; Amerikan, İngiliz, Fransız, Rus, hattâ Suudi ve Fars emperyalizmine karşı da derhal âcilen önlem alınmalıdır.

Barbar Batı, kendi silahlariyle vurulmalıdır...

Netice itibariyle Suudi Arabistan Krallığı hakkında birkaç mücmel kelam daha edecek olursak, şu:

Fransa ile Türkiye arasında yaşanan krizde Fransa’nın, “Türk Mallarına Boykot” uygulamasına destek veren BAE ve Mısır gibi ülkeleri ayartanın, Suudi Arabistan kukla krallığı olduğu mâlum.

Fransa ile Türkiye arasında yaşanan krizde Fransa’nın, “Türk Mallarına Boykot” uygulamasına destek veren BAE ve Mısır gibi ülkeleri ayartanın, Suudi Arabistan kukla krallığı olduğu mâlum. Bununla birlikte Birleşik Arap Emirlikleri Veliahd Prensi Zayed’in paralı gazetecisi Hamad Al Mazrouei, İsrail gazetesine verdiği röportajda, “629 yılında Medine’den ihraç edilen Hayber Yahudileri için İsrailden özür diliyorum” dedi.

Bununla birlikte Birleşik Arap Emirlikleri Veliahd Prensi Zayed’in paralı gazetecisi Hamad Al Mazrouei, İsrail gazetesine verdiği röportajda, “629 yılında Medine’den ihraç edilen Hayber Yahudileri için İsrailden özür diliyorum” demesi, akabinde; “Suudi Kralı Selman ve oğlu Muhammed bin Selman’ın başını çektiği Suudi yönetimini Yahudi örgütlerine tazminat ödemeye çağırıyorum. Paralarını, işlerini ve evlerini kaybettiler. Hicaz topraklarının

sahibidirler. Suudi yönetimi şimdi bazı Yahudilere vatandaşlık vermeli ve onlara maddi tazminat ödemeli” tarzında saçma ifadeleri, BAE, Mısır ve Kuveyt gibi devletçiklerin de aynen Suudi Arabistan gibi, emperyalistlerin birer oyuncağı olduğuna dair kuvvetli argümanlar olsa gerektir.

Mazrouei’nin saçma mantalitesine göre, üç bin küsur yıl önceyi geçtik, 1948 yılında toprakları Siyonistler tarafından işgal edilen ve yurtlarından sürülen Filistinlilerden “özür dilenmesi” ve ser-sefil yaşayan insanlara “tazminat ödenmesi” gerekmez mi?

Bırakın “tazminat” ödemeyi, Gazze, yıllardır Siyonist kuşatması altında; Gazze’ye, Filistinlilerin, hattâ yabancıların dahi giriş-çıkışları tam serbest olmadığı gibi, insanî yardımların çoğunun da, Siyonistler tarafından engellendiği, mâlum....

Allah Teâla, yedi düvelle savaşıyor, hem de askerî, siyasî, iktisadî ve kültürel alanların hepsinde savaşıyor bu Aziz Millete-Anadolu insanına, devlet adamlarına güç ve kuvvet, feraset ve basiret ihsan eylesin...

Kaynak:

1. Bkz; İslâmı Nasıl yokedelim, Bir İngiliz Casusunun Hâtıraları, Hâtırat-ı Hampshire, Nehir Yay.
2. Bkz; Hüseyin Hilmi Işık, Vehhabiye Nasihat, 3. Basım, Işık Kitabevi, 1971, s. 288-289.
3. Bir Osmanlı-Arap Gazetecinin Anıları, Muhammed Kürd Ali, Çev: İbrahim Tüfekçi, Klasik Yay., Ocak 2006, s. 314.
4. İttihad-ı Osmanî’den Arap İsyanı, Reşid Rıza, Ter: Özgür Kavak, Klasik Yay., Eylül 2007, s. 11.

21 Haziran 2017'de Kral Selman, Veliaht Prens Naif'i görevden aldı, 32 yaşındaki Muhammed bin Selman'ı veliaht olarak atadı. Naif'in korumaları apar topar değiştirildi. Naif, Cidde'deki Kraliyet Saray'ında hapsedildi; başbakanlık ve içişleri görevlerinden de azledildi. MbS'nin tahta çıkabilmesi için, Kral Selman öldükten sonra "sadakat konseyi" tarafından kabul görmesi lâzım. Her ne kadar Veliaht Prens olsa da, Suudilerin fiili kralı gibi hareket ediyor Muhammed bin Selman. Ülkenin gidişatına yön veriyor.

Şu an Suudi Arabistan'ın Veliaht Prensiğini yapan Muhammed bin Selman kimdir?

36 yaşındaki Suudi Arabistan Veliaht Prensi, savunma bakanı ve Kral Selman'ın iktisadî evladı. Suudi Arabistan'ın tüm işleri bu karanlık adamın elinde. Kral Suud Üniversitesi'nin hukuk bölümünden mezun MbS, babasının 13 çocuğundan birisi...

23 Ocak 2015'te 91 yaşındaki Kral Abdullah öldü, kardeşi Selman bin Abdülaziz yeni kral oldu. Türkiye'de millî yas ilan edilmişti. Selman bin Abdülaziz, Kral Abdullah'ın en küçük kardeşidir.

Yeni kral tahta geçer geçmez iki şaşırtıcı karar aldı.

Birincisi, oğlu Muhammed bin Selman'ı savunma bakanı yapmaktı. Prens Muhammed 29 yaşında dünyanın en genç savunma bakanı oldu. O zamanlar Veliaht Prens değildi.

İkinci şaşırtıcı karar ise yeğeni Muhammed bin Nayif'i Veliaht Prens ilan etmektir. Muhammed bin Naif, içişleri, güvenlik ve siyasî ilişkiler konseyinde tecrübeli bir isimdi. Halbuki Suudi anayasasına göre Veliaht Prens'in, Kral Abdülaziz'in kardeşleri arasından seçilmesi gerekirdi. Yeni Veliaht Prens ilk kez yeğenler arasından seçildi. Bu hamle için anayasada bir madde değiştirildi.

Kral Selman, direkt oğlu MbS'yi veliahtlığa getirmek yerine sahneye Naif'i itti de diyebiliriz aslında. Asıl hedef Muhammed'i veliaht yapmaktı, bu daha sonra anlaşıldı... Kral Abdülaziz, MbS'yi direkt Veliaht Prens yapmış olsaydı belki de büyük bir tepkiyle karşılaşacaktı. Suud ailesinin içinde önemli bir adam olan Naif'i sinsi plânlarına giden yolda harcadılar. Nasıl?

Yemen'de Husiler ayaklanınca, "Savaşın bize gelmesini beklemeye-

KARANLIK PRENS: MUHAMMED BİN SELMAN

OĞUZ CAN ŞAHİN

ceğiz, asıl savaş İran'da olacak!" diyerek yavaş yavaş işleri eline alan Muhammed bin Selman, Yemen'de harekât başlattı. Muhammed bin Selman o sıra, başkan yardımcılığı, savunma sorumlusu ve ekonomik kalkınma konseyi başkanlığı görevlerinde; üç kilit noktadaydı. 21 Haziran 2017'de Kral Selman, Veliaht Prens Naif'i görevden aldı, 32 yaşındaki Muhammed bin Selman'ı veliaht olarak atadı. Naif'in korumaları apar topar değiştirildi. Naif, Cidde'deki Kraliyet Saray'ında hapsedildi; başbakanlık ve içişleri görevlerinden de azledildi.

MbS'nin tahta çıkabilmesi için, Kral Selman öldükten sonra "sadakat konseyi" tarafından kabul görmesi lâzım.

Her ne kadar Veliaht Prens olsa da, Suudilerin fiili kralı gibi hareket ediyor Muhammed bin Selman. Ülkenin gidişatına yön veriyor.

Beş yıldızlı hapis-hane

5 Kasım 2017'de 400'e yakın kişi Kral Selman ve MbS'nin davetiyle bir toplantıya katıldı. Burada bakanlar, prensler ve Suudi işadamları yer aldı. Beş yıldızlı otel Ritz Carlton'daki davete gelmeyenler gözaltına alındı. İddiaya göre burada taht yolundaki engellerden kurtuldular, Kral ve Veliaht Prens'in "düşman"ları birer birer sorgulandı, sindirildi. Bu operasyon medyaya "yolsuzluk operasyonu" olarak yansdı. Otelde gözaltına tutulanlar arasında, MbS'nin kuzeni Ulusal Muhafızlar'ın başı Prens Miteb bin Abdullah -1 milyar dolar verdiği için serbest kaldı/BBC-, diğer kuzen Kingdom Holding'in sahibi Prens El-Velid bin Telal ve Riyad'ın eski valisi Prens Türkî bin Abdülaziz de vardı. Eski Kral Fahd'ın oğlu Prens Abdülaziz öldürüldü. CIA, Abdülaziz'in kendisini tutuklamaya gelen güvenlik güçleri ile korumaları arasında çıkan çatışma sırasında öldürüldüğünü açıkladı.

BBC'de yer alan bir habere göre; Prens Abdülaziz bin Fahd kalın bağırsak kanseri olduğu için tedavi görürken hayatını kaybetti. "Yolsuzluk operasyonu"ndan 107 milyar dolar elde edildiği, bunun Suudi Arabistan'ın hazinesine geçtiği açıklandı. İngilizler de bu büyük operasyonun bir parçası olabilir.

Ayrıca "yolsuzluk operasyonu" yürütülürken, eski Veliaht Prens Mukrin'in oğlu Mansur bin Mukrin'in helikopteri de şai-

beli bir şekilde düştü. Genç Mansur bin Mukrin de diskalifiye oldu!

107 milyar dolar direkt ABD'ye mi geçti?

Eski ABD Başkanı Donald Trump 2017'de göreve geldiğinde ilk yurtdışı ziyaretini Suudi Arabistan'a yaptı. Trump, "ABD tarihinin en büyük silah anlaşması" MbS ile imzaladı. Reuters haber ajansı, 6 milyar dolar değerinde 150 Blackhawk tipi helikopterin de anlaşmaya dahil olduğunu açıkladı. Suudi petrol devi Aramco'nun CEO'su Amin Nasser, 11 Amerikan şirketiyle 50 milyar dolarlık bir dizi anlaşma imzalanacağını söyledi.

Lübnan Başbakanı Hariri'ye Siyonist tezgâh

Dönemin Lübnan Başbakanı Saad Hariri, 4 Kasım 2017'de Riyad'a davet edildi. MbS ile toplantı yapan Hariri, Suudi Arabistan kanalında canlı yayına çıkarak istifa ettiğini duyurdu. Haftalık olarak avukatlarımız vasıtasıyla irtibata geçip, analizlerini tercüme ederek yayınladığımız Çakal Carlos (Salim Muhammed), "Lübnan Başbakanı Suudi Arabistan rejiminin adamı olarak bilinirdi. Esasında bir suikast neticesinde öldürülen babasının Suudi Arabistan ile yakın ilişkileri vardı. Şimdi de Başbakan Hariri, öldürüleceğinden endişe ettiğini söyleyerek istifasını verdi. Onun üzerinden bir takım planlar yapıldığı anlaşılıyor.

Yaşanan hadiselerin hepsi gerçekten enteresan ve ben geçmişte de, bugün de söylenenlerin hepsinin düşman manipülasyonundan ibaret olduğunu düşünüyorum. Lübnan hükümetini indirmek için bahane arıyorlar." (Baran Dergisi 565. Sayı) demişti.

Reformist Prens: Muhammed bin Selman

Yahudi tıynetli Muhammed bin Selman'ın korku salan suretinin ardında bir de reformcu tarafı var. MbS, "Yeni Avrupa, Ortadoğu'dadır. Suudi Arabistan beş yıl içinde tamamen farklı bir yer olacaktır!" demişti. "Vizyon 2030" mottosuyla büyük bir işe girişti Veliaht. Veliaht Prens ve ortaya attığı vizyon ile doğrudan alâkalı birkaç haberi paylaşalım:

-Suudi Arabistan'ın Tebuk Bölgesi'nde planlanan bir şehirden bahsedildi. Bu şehrin adı Neom. Proje, ilk olarak 24 Ekim 2017 tarihinde Prens Muhammed bin Selman tarafından ortaya atıldı. Bu tarihte Suudi Arabistan'daki kadınlar araba bile süremiyordu. Kadınların çarşaf giymesinin zorunlu olmayacağı "mega" kentte gelecekte robotların sayısının insan sayısını aşması bekleniyor. Bu şehirde Suud yasaları geçerli olmayacak.

-Suudi Arabistan, bir robota vatandaşlık hakkı veren ilk ülke oldu. Sophia adlı robot Suudi Arabistan vatandaşı ilan

Saad el Hariri

edildi. Sophia "Dünya'nın ilk vatandaşlık hakkına sahip olan robot olmaktan gurur ve onur duyuyorum" dedi.

-Suudi Arabistan'da "din adamı" olarak bilinen bazı şahıslar 2017'de tutuklandı. (Middle East Eye-Londra merkezli haber kaynağı) Reformist prens, "din adamları"na yapılan operasyon sonrası, "Suudilerin yüzde 70'i 30 yaşından küçük. Hayatınızın 30 yılını aşırılıkçı düşüncelerle harcamayın, onları hemen bugün yok edeceğiz!" dedi.

-Suudi Arabistan'daki "Din Polisleri"nin tutuklama yetkisi de kaldırıldı. Sinema salonları da tekrar açıldı.

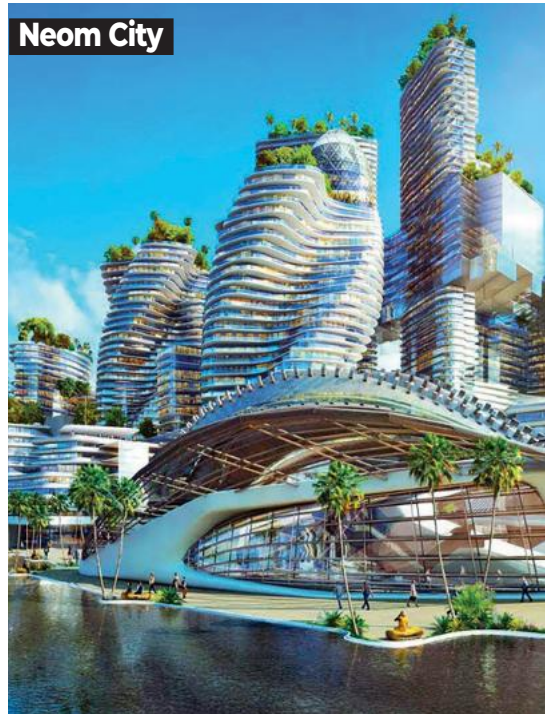
Trump gitti Biden geldi; ABD-MbS ilişkileri bozuldu

ABD Başkanı Joe Biden, seçim kampanyasında "Suudi Arabistan'a hak ettiği değeri vereceğiz, onları parya devlet yapacağız ve onlara bedel ödeyeceğiz!" demişti. Başkanlık seçimlerinde Trump'ı geride bırakarak ABD Başkanı olan Biden, göreve geldikten sonra dediğini yaptı. ABD'nin İran politikasını değiştiren Biden, yeniden Şii rejim ile müzakerelere başlarken bu durum Vahabi Suudi Arabistan'da ve özellikle MbS'de rahatsızlığa sebep oldu. CIA raporlarıyla da MbS'nin üzerine giden Biden, Suudi Arabistan-ABD ilişkilerini iyice kızıştırdı...

Cemal Kaşıkçı'ya tuzak

MbS'nin sicilindeki en önemli hadise-lerden biri de Cemal Kaşıkçı cinayeti. Bu cinayet niçin işlendi? Eski İstihbarat Şefi Türkî bin Abdülaziz'in basın danışma-

nı, Suudi Arabistan'ın "en iyi gazetecisi" Cemal Kaşıkçı, Veliaht MbS'yi eleştirdiği için dokuz ay yazı yazmaktan men edildi. Twitter'dan da uzaklaştırıldı. Sürgün hayatını seçen Kaşıkçı, ABD'ye gitti. Washington Post'ta MbS'yi eleştiren yazar artık bir hedefti. Yolsuzluk operasyonunda soruşturmaların başında olan, MbS'ye yakın isimlerden Suud el-Kahtani, Kaşıkçı'ya Suudi Arabistan'a dönmesi gerektiğine dair çağrı yaptı. İddiaya göre; Kaşıkçı'ya kralliyet mahkemesinde danışmanlık teklif edildi, yâni tecrübeli gazeteciye tuzak için bu minvalde bir şeyler vaat edildi. Kaşıkçı, Kahtani'nin teklifini kabul etmedi.

Daha sonra Türkiye'ye gelen Kaşıkçı, nişanlısıyla evlenebilmek için Suudi Arabistan'ın İstanbul konsolosluğundan bazı belgeler temin etmek istedi. 2 Ekim 2018'de nişanlısı Hatice ile beraber İstanbul'daki Suud Konsolosluğu'nun önüne gelen Kaşıkçı, nişanlısından ayrılıp, konsolosluğa yalnız başına giriş yaptı; fakat buradan çıkamadı. Akabinde bir sürü şey söylendi. "Kaşıkçı kaçırıldı" diyenler de oldu, "öldürüldü" diyenler de... Olaydan birkaç gün sonra Kaşıkçı'nın zalimce öldürüldüğü ortaya çıktı.

"Suudi gazeteci Cemal Kaşıkçı'nın ortadan kaybolması olayına karışan 15 kişilik esrarengiz istihbarat timinin, Türkiye'ye giriş yaparken Atatürk Havalimanı'ndaki görüntüleri ortaya çıktı." denildi.

Suikast timi, Atatürk Havalimanı'nın güvenlik kameralarında gözüktü. Suudi Arabistan'a ait bir uçağın gelip cinayeti işleyenleri gece vakti Türkiye'den çıkarttığı belirlendi. Suikast timinin, Kaşıkçı'dan üç saat önce konsolosluğa geldiği ortaya çıktı, kameralar ise kapatılmıştı.

CIA: Emri Veliaht Prens verdi

ABD Merkezi Haberalma Teşkilatının (CIA), gazeteci Cemal Kaşıkçı'yı öldürme emrini Suudi Arabistan Veliaht Prens Muhammed bin Selman'ın verdiğini açıkladı.

Washington Post gazetesinin bir haberinde; "CIA, Prens Bin Selman'ın Kaşıkçı'nın suikast emrini verdiğini sonucuna ulaştı." ifadesine yer verildi.

Suudi Arabistan savcıları Ocak 2019'da

Kaşıkçı cinayetiyle alâkalı ismi açıklanmayan 18 kişiyi "yargıladı" ve beş kişiyi ölüm cezasına çarptırdı.

Kaşıkçı cinayeti için seferberlik ilân edip bu hususta uluslararası kamuoyunu yönlendiren Türkiye ise, 7 Nisan 2022'de Suudi Arabistan ile ilişkileri normalleştirme evresinde dava dosyasını Suudi Arabistan'a devretti. Karşılığında ne alındığı ise muamma.

Joe Biden, Prens'in ayağına gitti

Rusya-Ukrayna savaşının başlamasının ardından ortaya çıkan enerji krizi ABD'nin Suudi Arabistan'ın petrol arzını yükseltmesi için yeniden MbS'ye muhtaç olmasına sebep oldu. Biden İsrail, Filistin ve Suudi Arabistan'ı kapsayan bölge ziyaretinin son durağı olan Suudi Arabistan'ın Cidde kentine 15 Temmuz 2022'de gitti. Biden, 20 Ocak 2021'de göreve başlamasından bu yana ilk kez Suudi Arabistan'ı ziyaret etmiş oldu.

Joe Biden, Riyad yönetiminin hava sahasını İsrail'i de kapsayacak şekilde tüm sivil uçuşlara açma kararının ardından Tel Aviv'den doğrudan Suudi Arabistan'a giden ilk ABD Başkanı oldu.

Biden Cidde'de Arap liderlere hitap etti. Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) vesilesiyle Mısır, Ürdün ve Irak yetkilileriyle bir araya gelen Biden, Suudi Arabistan'ı petrol arzını artırması için ikna etti. Nihâi olarak "Muhammed bin Selman ile görüşmeyeceğim" diyen Biden tükürdüğünü yaladı. Başkan, MbS ile yumruk tokuşturunarak "selâmlaştı" ve bu da "ABD'yi zayıf gösteren bir hamle" diye yorumlandı.

Netice itibarıyla MbS emperyalistlerin geçici maşalarından birisidir ve üzerine düşeni iştahla yapmaya devam ediyor.

Biden, Suudi Arabistan'da 15 Temmuz 2022

Modern dünyanın gençleri sürüklediği bataklık ve çözüm önerileri

MUHARREM ÇETİN

Modern hayatın getirmiş olduğu
en büyük sorunlardan biri
yalnızlıktır. Genç nesil kendini
yalnız hissetmektedir.

Modern hayata adapte oldukça, sindirmeye çalıştıkça bünyede yavaş yavaş hastalıklar, rahatsızlıklar ortaya çıkmaya başladı. Modern çağdan en çok etkilenen kesim ise diğer dönemlerde olduğu gibi yine gençler... Modern çağın gençler üzerindeki tahribatından bahsetmeye çalışacağım. Elimden geldikçe çözüm önerileri sunmaya çalışacağız. Konuları madde madde inceleyeceğiz.

Yalnızlık

Modern hayatın getirmiş olduğu en büyük sorunlardan biri yalnızlıktır. Genç nesil kendini yalnız hissetmektedir. Bunun nedenleri arasında şunları sayabiliriz:

a) Haz odaklı yaşamın sonucu gençlerde birbirini idare etme kültürü yok olmaya başlamıştır. Bunda en büyük etken çocukların küçüklükten itibaren ebeveynleri tarafından "Ben yapamadım, çocuğum yapsın" mantığı ile büyütülmesidir. Bu çocuklar ileride sıkıntıya gelemiyor ve bunun sonucunda ise rahatsız olduğu ilişkileri çabuk bitirebiliyor.

b) Sosyal medyada özellikle yalnızlık, bireysel hayat teşvik ediliyor. Yalnız olmak, güçlü olmakla ilişkilendiriliyor. Gençler, güçlü olduğunu, kimseye muhtaç olmadığını göstermek için yalnız takılmayı tercih ediyor.

c) Nüfus yoğunluğu arttıkça büyüyen şehirlerde yetişen gençler, geçmişin küçük köylerinde, şehirlerinde yetişen insanlara nazaran daha soğuk ilişkilere muhatap oluyorlar. Eskiden şehir ve köylerin küçük olması insanların birbirinin yardımına muhtaç olmasına sebep oluyor, birbirlerini sık bir şekilde ziyaret etmelerini sağlıyordu. Oysa artık büyük şehirlerde insanların birbirine yardımcı olacağı alan-

lar azalmış, hayat yoğunluğu, iş hayatı kişilerin birbirine gidip gelmesini olumsuz yönde etkilemiştir.

d) Teknolojik gelişmeler ve bunun sonucu olarak da ortaya çıkan sosyal ağlar da gençlerin birbiri ile yan yana gelmesine engel teşkil etmiştir. Eskiden insanlar sosyal ihtiyaçlarını birbirini görerek karşılar-ken, şimdiki gençler sosyal medya yolu ile bu durumu karşılamaya çalışmaktadır.

Lüks Hayat Özentisi

Modern hayatın getirmiş olduğu bir diğer olumsuz etki ise lüks hayat özentisidir. Gençler özellikle televizyon ve sosyal medyada başkalarının hayatlarına şahit olmaktadır, bu da onlar gibi bir hayat istemelerine sebep olmaktadır. Çok tüketmenin güçlülük ile özdeşleştirildiği günümüzde kişiler, çok güç durumlarda olsalar bile harcamaya, tüketmeye çalışıyorlar ve bunu sosyal medyaya atarak güç duygularını tatmin ediyorlar. Sade hayat yaşamının acizlik, fakir edebiyatı olduğunu düşünüyorlar. Bundan dolayı birçok genç, kısa yoldan para kazanmaya çalışıyor. Bu sebeple son dönemlerde bitcoin denen sanal paradan birçok genç büyük miktarda para kaybetmiştir.

Gelecek Kaygısı

Ebeveynlerin eğitime olan ilgilerinin artması sonucu çocuklar okul, dersane, özel hoca ve üniversiteye yönlendiriliyor. Bu süreç ise takriben 22-23 yaşlarına kadar sürüyor. Bu yaşlara kadar eğitim ile uğraşan çocuk bir meslek edinmiyor ve eğer eğitim hayatı da başarısız geçmiş ise vasıfsız eleman sınıfına giriyor. Bunun sonucu ise gençlerde gelecek kaygısı ortaya çıkıyor.

Cinsellik/Evlilik/LGBT

Özellikle ekonomik sebeplerden ötürü

geç bir vakitte evlenen gençler, cinsel tatminlerini farklı yollardan sağlama-ya çalışıyor. Teknolojinin gelişmesi sonucu ortaya çıkan sosyal medya da cinsel tatmin noktasında sanal imkânlar sunuyor. Bundan dolayı evlenmeyen gençleri zinaya sürükleyebiliyor. Yine toplumda erken evlenmeye (18+) hoş bakılmadığı için toplumsal baskıdan dolayı evlenmeye imkânı olanlar da evliliklerini erteleyebiliyor. Eğitim hayatının uzun sürmesi de bir diğer olumsuz etkiyi oluşturuyor. Bir üniversiteden mezun olma, atanma gibi süreçler de evliliği geciktiren diğer etkenler...

Günümüzde yavaş yavaş etkisini göstermeye başlayan LGBT meselesi de gençler için önemli bir konu. Bu tür olumsuz neticelerin en büyük sorumlusu ebeveyn davranışları, sorunlu aile, soğuk ebeveyn ilişkileridir. Yine teşvik gibi nedenler de bu konuda etkili olmaktadır.

Dini Konularda Farklı Görüşler

YouTube gibi sosyal ağların artması sonucu birbirinden farklı itikada sahip hocalar, ilahiyatçılar, felsefeciler, ideolojiler kendi videolarını YouTube gibi sosyal ağlara atmaktadır.

Daha önce sağlıklı bir İslami eğitim almayan günümüz gençliği, sapık olduğu bariz sözde hocalar karşısında karsız kalabilmekte. Yine Ehli Sünnet itikadına ters görüşte olan kişilerin televizyonlarda boy göstermesi sonucu gençler etkilenebilmektedir. Bu durum gençlerde itikadî açıdan bir karmaşaya yol açmaktadır.

Haz Odaklı Yaşam

Geçmiş nazaran müreffeh bir hayat yaşayan günümüz gençleri daha müreffeh bir hayat istemekte, sorumluluk vermeyen ebeveynler tarafından tembelleştirilmekte, yaşları büyüdüğü vakit hayatın gerekleri karşısında apışıp kalmaktadır. Yokluk içinde büyümeyen gençleri, belli süreden sonra mevcut durum da tatmin etmemektedir.

Çünkü insan, fıtrati gereği sürekli istemektedir. Nefsin doygunluğa ulaştığı bir nokta yoktur. Bundan dolayı sorumluluktan kaçan, çabuk sıkılan, isyan eden, itaat ve saygıda gerekli özeni göstermeyen, elde edemediğinde öfkelenen bir gençlik ortaya çıkmıştır.

Bilinçli Ebeveynin Ateist ve Deist Çocuğu

Özellikle inanç noktasında karmaşanın olmadığı bir dönemde yaşayan

ebeveynlerimizi inanç noktasında tatmin eden durumlar gençleri tatmin etmemekte, geçmişte sorgulamadan yaşayan nesiller yerine günümüzde sorgulayan, araştıran bir nesil ortaya çıkmaktadır. Özellikle ebeveynlerin İslam noktasındaki ilimsiz ve taklide dayalı pratikleri, modern dönemde yaşayan gençlerde inanç çelişkilerine sebep olmaktadır. Eğer İslâmî olmayan bir durum bile aile tarafından bilmeden İslâmî olarak gösterilmiş ise çocuk daha fazla inanç çelişkisine düşmektedir. Yine gençlerin artık bilgiye erişiminin kolay olması sonucu birçok fikir ile karşı karşıya kalınmaktadır.

Bilinçsiz Ebeveynin İslam'dan Bihaber Çocuğu

Günümüz ebeveyni çocuğunun namazına dikkat etmemekte, takıldığı ortamları takip etmemekte, ona alternatif çözümler sunamamakta, İslâmî eğitim verememekte, onu İslâmî eğitim veren kuruluşlara götürmemekte ve bunun sonucu olarak da dinini bilmeyen, yaşamayan nesiller ortaya çıkmaktadır. Günümüz ebeveyni çocuğunun sadece dünyevî ihtiyaçlarıyla ilgilenmekte, ahiretine dönük bir yatırım yapmamaktadır. Geleceğiyle alâkalı ekonomik açıdan kaygı duymakta, işin ahlâkî boyutuna odaklanmamaktadır.

Ünlü (Fenomen) Olma İsteği

Günümüz gençliği sosyal medyanın etkisi ve imkânı ile fenomen olmak istemekte, ilgi çekmek için en saçma hareketlere girişmekte, ev içi özel hâller çekilerek ailevî mahremiyet zedelenmekte, büyüğe şaka, kışkırtma adı altında saygısızlık yapılmakta bunun sonucu olarak da değerlerinden arınmış bir gençlik ortaya çıkmaktadır. Özellikle çocuk yaşta kişiler kendilerinden büyük gençlere özenmekte ve bu durum çocuğun gelişim sürecini olumsuz etkilemektedir.

Yurt Dışında Okuma Özentisi

Osmanlı'nın son döneminden günümüze kadar gelen batı hayat tarzı ve sevdası sonucu gençler yurtdışına gitmeyi hayal etmektedir. Memleketiyle ve öz değerleriyle bağı kopan gençler iş yoğunluğu, çalışma saatlerinin çok olması, düşük maaş gibi etkenleri bahane ederek yurtdışına gitmek istemektedir.

Ebeveynleri Küçük Görme

Özellikle günümüz gençleri ebeveynlerine göre eğitim açısından daha donanımlı bir yapıya sahiptir. Bunun sonucu olarak da gençler, özellikle yaş farkı ebeveyni ile fazla olan gençler, ebeveynlerinin eğitim seviyelerinin düşük olması sonucu onları küçük görmekte, ebeveynlerinin onları anlamadığını düşünmektedirler. Bunun sonucu olarak ebeveynin tavsiyeleri ciddiye alınmamaktadır.

Günümüz ebeveyni çocuğunun namazına dikkat etmemekte, takıldığı ortamları takip etmemekte, ona alternatif çözümler sunamamakta, İslâmî eğitim verememekte, onu İslâmî eğitim veren kuruluşlara götürmemekte ve bunun sonucu olarak da dinini bilmeyen, yaşamayan nesiller ortaya çıkmaktadır. Günümüz ebeveyni çocuğunun sadece dünyevî ihtiyaçlarıyla ilgilenmekte, ahiretine dönük bir yatırım yapmamaktadır. Geleceğiyle alâkalı ekonomik açıdan kaygı duymakta, işin ahlâkî boyutuna odaklanmamaktadır.

Apolitik Bir Yapıda Olma ve Dünya Meselelerine İlgisizlik

Günümüz gençliğinin hâz odaklı yaşadığı için genelde muhabbetleri aşk, cinsellik, futbol, bitcoin, şakalaşma, gıybet, hava atma gibi konulardır. Bu durum ise diğer meselelere ilgi gösterememelerine sebep olmaktadır.

İslâmî Eğitim Veren Kurumlara Gitme Korkusu

Özellikle FETÖ'nün etkisi ile İslâmî kurumlara karşı bir güvensizlik ortaya çıkmıştır. Kişiler ileride memurluk gibi nedenlerle İslâmî kurumlara gitmekten korkmaktadırlar.

Sosyal Medyada Çok Vakit Geçirmek

Günümüz gençliği sosyal medyada çok vakit geçirmektedir. Bunun en temel sebebi ise "boş vaktin" çokluğu ve faydalı işlere yoğunlaşmada gösterilen tembelliktir.

Özenti ve Taklid

Sosyal medyada etkili olan akımlar aracılığı ile gençler sırf ilgi çekmek için bu akımlara katılmakta, fenomenlerin giymiş, kullanmış olduğu ürünler satın alınmakta,

Gençler; heyecan, merak, özentî gibi nedenler ile uyuşturucu ve alkol bataklığına sapabiliyor. Özellikle sigara ve alkol gençler tarafından güç simgesi olarak görülüyor. Aile içi sorunlar, yalnızlık, depresyon gibi psikolojik ve sosyo-ekonomik nedenler sonucu ise genelde uyuşturucu ve alkole başvuruluyor.

ifade etmiş oldukları sözler, hareketler taklit edilmektedir. Özellikle gençliğin ilk dönemlerinde kişiler daha çok etkilenmektedirler. Fenomenlerin etkisini gören firmalar ise sürekli reklamlar vererek gençlerin, ihtiyaçları olmayan ürünleri bile satın almalarına sebep olmaktadır.

Uyuşturucu ve Alkol Kullanımı

Gençler; heyecan, merak, özentî gibi nedenler ile uyuşturucu ve alkol bataklığına sapabiliyor. Özellikle sigara ve alkol gençler tarafından güç simgesi olarak görülüyor. Aile içi sorunlar, yalnızlık, depresyon gibi psikolojik ve sosyo-ekonomik nedenler sonucu ise genelde uyuşturucu ve alkole başvuruluyor.

ÇÖZÜMLER:

Yalnızlık

Yalnızlığın tedavisi sosyal ortamlar oluşturmaktır. Şu şekilde sosyal ortamlar oluşturulabilir:

- a) Haftalık veya aylık film gösterimi ve tahlili.
- b) Aylık şiir geceleri.
- c) İslami konuların konuşulduğu, kitap tahlillerinin yapıldığı kafe tarzı yerler.
- d) Dostluğun, idare etmenin, alttan almanın, sorunlarla mücadele yönteminin anlatıldığı seminerlerin yapılması.
- e) Yalnızlığın insan psikolojisine, fizyolojisine vermiş olduğu zararlarla ilgili seminerler verilmesi.
- f) Hayvan besleme, çevre temizliği, tarihi mekanları ziyaret gibi sosyal faaliyetler...

Lüks Hayat Özentisi

- a) Lüks hayat özentisinin olumsuz sonuçlarının anlatıldığı seminerler, canlı örnekler üzerine tahliller.
- b) Tasarrufun önemi ve bilinçli tüketimin öneminin anlatıldığı, yaşça büyüklerden oluşan gruplar tarafından gençlere dönük samimi ortamlarda konuşmalar, karşılıklı diyaloglar. (Grup sayılarının az olması önemlidir.)
- c) Sade yaşam pratikleri için nefsi terbiye yolunda pratik ödevleri kişilerin kendilerine vermesi. (Eskimeyene kadar yeni elbise almamak, ihtiyaç olmadıkça yeni bir şeyler almamak, alternatif çözümler üretmek vs.)
- d) Günümüzde önemli yerlere gelen insanların bu mevkiye nasıl geldiklerini anlatan videoların hazırlanması, yine bu kişilerin kendi röportajlarının izlettirilmesi

önemlidir. Hiçbir varlıklı insanın kolay yoldan para kazanmadığı, kolay yoldan para kazanan insanların kolay yoldan paralarını nasıl kaybettikleri sosyal hayattan örneklerle anlatılmalıdır. Kolay yoldan para kazanmak isteyen birçok insanın nasıl kandırıldığına dair örnekler verilmelidir.

Gelecek Kaygısı

- a) Okul ve üniversite tercihleri döneminde alanlarında uzman eğitim danışman grupları kurmak ve kişileri yönlendirmek, ileride karşılaşılabilecek olumlu ve olumsuz noktalarda fikirler sunmak. Kişileri kabiliyetlerine göre tahlil edip, yönlendirmek.
- b) Genç yaştan itibaren tatil dönemleri, haftasonu tatillerinde meslek edinmek için bir yerlerde çalışmak ve bunun imkanlarını sunacak esnaflar odası başkanlığı ile irtibata geçerek stajyer çırak almak, bunun sonucunda sertifikalar vermek. Ya da hafta sonu okullarda mesleki eğitimler vermek. Teşvik için ise yapılan ürünlerin devlet kademesi tarafından alınması ve gençlere maaş verilmesi.
- c) Devletin sunmuş olduğu meslek edinme kurslarına başvuru yapmak.
- d) Alanında uzman kişilerin oluşturduğu ekiple birlikte okumaya istekli olmayan öğrencilerin tespitini yapıp, aile ve genci yönlendirmeye çalışmak.

Cinsellik/Evlilik/LGBT

- a) Kanaat önderlerinin teşviki ile özel-

likle maddi durumu iyi olan gençlerin erken vakitte evlenmesini teşvik etmek.

b) İmkânı olmayan kişiler için ise geri ödemeli borç imkanları sunmak ve bununla ilgili bir dernek açmak.

c) Yeni yapılacak tarzda en fazla iki, üç yıllığına kalınacak, düşük miktarda kira ödemesi imkânı sunan evler yapmak. (Bu evler dönüşümlü kullanılacaktır.)

d) Maddi durumu iyileşene dek ev üstü uygulamasına gitmek.

e) Evlenme arifesinde olan gençlere eş seçimi, ev yönetimi, erkek ve kadın psikolojisi ile ilgili seminerler vermek ve evli insanlar tarafından tecrübe aktarımı yapılması.

f) LGBT'ye giden süreçlerle ilgili alanında uzman danışmanların yeni evlenecek çiftlere seminerler vermesi ve çocuk yetiştirme ile ilgili eğitimlerin verilmesi.

g) Evliliğin kolaylaştırılması yönünden dergi, kitap, kanaat önderlerinin kamuoyu oluşturması; basın, sosyal medya yolu ile algı oluşturmak.

Dini Konularda Kafa Karışıklığı

a) Ehli Sünnet itikadına az ve öz anlatan el kitapçıkları çıkarmak.

b) Sosyal medya yayınlarını artırmak ve kısa bilgiler ile Ehli Sünnet itikadını anlatan videolar, renkli, resimli, karikatürlü yazı ve resimler kullanmak.

c) Strateji üretmek için Ehli Sünnet

hocalardan oluşan bir kurul kurmak ve yine bu ekip tarafından fon toplanarak yeni fikir üretecek kişilere kaynak fon ayırmak, istidad sahibi kişileri tespit etmek, bunun sonucu olarak da Ehli Sünnet itikadını tanıttak yeni alanların açılmasını sağlamak.

d) Sosyal medyaya dönük çalışan, İslâmî çalışma yapan kişiler ile irtibata geçmek, fikir, kaynak, lojistik, eğitim alanlarında işbirliğine gitmek.

Dindar Ailenin Ateist ve Deist Çocuğu

a) Ebeveynlerin itikadî noktalarda eğitim alması, genç psikolojini anlama ve gençliğe nasıl yaklaşılabileceği ile ilgili seminer eğitimi verilmesi, ateizm ve deizm ile ilgili şüphesi oluşan ailelere destek sunulması için ekiplerin kurulması. Bu ekiplerin genci anladıktan sonra aileye, gence nasıl davranması gerektiği ile ilgili bilgi vermesi.

Bilinçsiz Ebeveynin İslam'dan Bihaber Çocuğu

a) İslami eğitimin küçük yaşta verilmesinin önemini anlatan seminerler verilmesi, videolar yapılması ve bunu yapmadığı takdirde sorumluluklarının belirtilmesi.

b) Ebeveynlerin çocuklarını ibadete teşvik etmek amacıyla onlarla birlikte ibadet yapması, örnek olması, kırıncı, itham edici bir üslupla değil; yumuşak dille yaklaşma ve bunu sağlamak için Müslüman pedagoğlardan yararlanılması.

c) İslâmî ortamlara götürülmesi, bu şekilde çevresindeki kişiler İslâmî hassasiyete sahip olacağı için arkadaş ve çevrenin olumsuz etkisinden uzaklaştırılması sağlanacak.

d) İslami hassasiyete sahip aileler ile düzenli görüşmek. Dindar ailelerin çocuklarının bir araya gelerek samimi ilişkiler kurması ve bu şekilde çocuğun dindar bir çevre oluşturmaya katkı sağlamak.

e) Temel dini bilgilerin anlatıldığı kitapların okutulması, ebeveynlerin de onlara eşlik etmesi.

f) Dindar neslin yetiştirilmesi için ilerde aileye olumlu noktada etkili olacak maddi ve manevi kazanımları anlatacak sohbet ortamlarının oluşturulması.

g) Evin bir odasının mescide çevrilmesi, aylık olarak dini mekanlara ziyaret, birlikte sosyal faaliyetler yapmak. (Çocuk önemsendiğini düşündüğü vakit ebeveyni daha çok taklit etmeye başlar.)

Fenomen Olma İsteği

a) Sosyal medyada örnek alabileceği sayfalara yönlendirilmesinin sağlanması.

b) Tanınmış İslâmî eğitime sahip fenomenler ile tanıştırmak.

c) İyi ve kötünün tespiti noktasında bilinç vermek.

d) Mahremiyetin önemini anlatan mantıklı anlatımların olması, bunları yaparken nasihat tarzında değil, fikir alışveriş tarzında sunmak.

e) Ailelerin çocukların takip ettiği sayfaları onlara hissettirmeden takip etmesi ona göre bir strateji geliştirmesi.

Yurtdışında Okuma Özentisi

a) Yurtdışında tahsil görmüş İslâmî eğitime sahip insanlar ile görüştürülmesi, videolarının izlettirilmesi.

b) Yurtdışına gitmenin olumlu ve olumsuz yönlerinin anlatılması, memlekete faydalı olmanın ehemmiyet ve şuurunun verilmesi ve bu noktada ülkesine hizmet etmeye çalışan insanların hayatlarının anlatılması.

Apolitik Yapıda Olma ve Dünya Meselelerine İlgisizlik

a) Hayatı sorgulamaya yarayacak ve tefekkür gücünü artıracak kitapların okutulması, videoların izlettirilmesi, evde tefekküre dönük soruların sorulması, çevreye, doğaya bakıp anlamlar çıkarmak üzerine diyaloglar yapılması, karikatürlerin yorumlanması.

b) Dünya ve ülke meselelerini ev içinde konuşmak ve yapılması gereken üzerine muhabbet etmek.

İslami Ahlak Eğitimi Veren Kurumlara Gitme Noktasında Korkular

a) Temel bir Ehli Sünnet bilinci vermek ve olayları bu çerçevede değerlendirme ölçüsünü sağlamak.

b) Genellemelerin yanlışlığı üzerinde durmak.

c) İslâmî ahlak eğitimi veren kurumların faydalarını anlatan somut örnekler vermek ve o yerleri ziyaret etmek.

d) İslâmî eğitim veren kurumların sosyal medya aracılığıyla kendi faaliyetlerini halka tanıtmaları.

e) İslâmî eğitim veren kurumların sosyal projelere destek vererek diğer kesimlerle irtibata geçilmesini sağlaması.

Uyuşturucu ve Alkol kullanımı

a) Ailenin gençlere alternatif bir çevre oluşturmaları. Bunlar; sanat, spor, ilmî faaliyetler olabilir. Yine İslâmî eğitim veren kurumlar ile irtibata geçilebilir.

b) Ailenin çocuğa ilerde bu tarz olaylar ile karşılaştığı vakit nasıl tepki vermesi gerektiğini, arkadaşlarının ona nasıl bakaçağını, bunları yapmanın güçlü olmak veya toplumsal kabul ile alakalı olmadığını sohbet edici bir tarzda anlatması.

b) Uyuşturucu ve alkol kullanan insanların hayatlarını anlatan filmlerin, videoların izletilmesi ve ileride karşılaşılabilecek fizikî, maddî, manevî, içtimâî ve iktisadî sorunlara değinilmesi.

c) Yakın çevrenden örneklerin verilmesi.

"Halklar kendi kaderini
tayin etti!" Biri mesela Hitler
gibi birini seçti... Yâni
ne demek istiyorsun sen?
Hürriyet bahsinde söyledim;
şimdi, ister halk iradesi de,
ister millet iradesi de,
idare edenle idare edilen
ayrımı vardır. Söz konusu
olan, bu idare eden-idare
edilen ayırımında hangi
metod olmalıdır? Bu lâf
kurtarmıyor bunu...
Çünkü bugün meselâ,
"hâkimiyet milletindir!"
diyorsun, hâkimiyet
Eminönü'nde geziyor,
ayağı çıplak!..
Bu palavraları bırakalım,
"Hâkimiyet milletindir!"
falan, böyle bir şey yok!..

Adalet Mutlak'a | 29 Kasım 2014

Salih
Mirzabeyoğlu

